

FLORENTIN SMARANDACHE

Dragă domnule Rotaru

antiscrisori

FLORENTIN SMARANDACHE

Dragă domnule Rotaru

(antiscrisori)

S.C. TEMPUS DACOROMÂNIA COMTERRA S.R.L.
București, Drumul Taberei nr.26/119; Tel./fax: 4 0214138434; 0721034081, 0722972522,
geostroe@gmail.com, O.P- 66, ghișeul nr.1, C.P. 58-14, Cod poștal 061355;
www.tempusdacoromania.ro, www.academiadacoromana.ro,

Copyright 2011 © All rights reserved
TEMPUS DACOROMÂNIA COMTERRA
și
FLORENTIN SMARANDACHE

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

SMARANDACHE, Florentin
Dragă domnule Rotaru / Florentin Smarandache. - București :
Editura Dacoromână TDC, 2011
ISBN 978-973-7782-88-5

Ediție îngrijită de Geo Stroe

Coperta : Florentin Smarandache

Culegere computerizată: Daniela Albu

TEMPUS DACOROMÂNIA COMTERRA -

o editură dacoromânească pentru timpul dumneavoastră !

Printed in Romania

CUPRINSUL

Prefața:Un mare cărturar și om de suflet, ION ROTARU.....	4
(anti)Scrisori către Ion Rotaru	9
1. Craiova, 13 ianuarie 1987	10
2. Scrisoarea a III-a, Craiova, 27 ianuarie - 02 februarie 1988	18
3. Scrisoarea a IV-a, Craiova, 20 februarie 1988	33
4. Scrisoarea a V-a, Craiova, 27 martie 1988.	36
5. Craiova, 02 iunie1988	41
6. Scrisoarea a XIII-a, Craiova,13 iunie 1988..	55
7. Scrisoarea a XX-a, Craiova, 22 iunie - 22 iulie1988 ..	62
8. Phoenix, 20 aprilie 1990	78
9. Phoenix, 07 august 1990	79
10. Phoenix, 31 mai 1990	84
11. Phoenix, 26 septembrie 1990	86
12. Phoenix, 07 octombrie 1990	87
13. Phoenix, 17 octombrie 1990	90
14. Phoenix, 10 decembrie 1990	91
15. Phoenix, 29 decembrie 1990	93
16. Phoenix, 04 ianuarie 1991	94
17. Phoenix, 13 februarie 1991	95
18. Phoenix, 22 martie 1991	96
19. Phoenix, 29 martie 1991	99
20. America, 19 iulie 1991	100
21. Phoenix, 19 august 1991	101
22. Phoenix, 01 noiembrie 1991	105
23. Phoenix, 15 aprilie 1992	106
24. Phoenix, 22 mai 1992	107
25. Phoenix, 31 mai 1992	109
26. Scrisoare paradoxistă	112
27. Scrisoare nedată 1	116
28. Scrisoare nedată 2	118

Un mare cărturar și om de suflet, ION ROTARU

De la începutul anului 1988 am purtat o corespondență “înverșunată” - aș îndrăzni să afirm, experimentală, avangardistă cu prof. univ. dr. Ion Rotaru (n. 11 septembrie 1924, Valea lui Ion, Bacău - d. 18 decembrie 2006, București), șeful Catedrei de Limbă și Literatură Română de la Facultatea de Litere, Universitatea din București.

Apăruse o carte de istorie literară, semnată de dumnealui, în librăriile din țară, și m-am grăbit să-i scriu și eu istoricului literar. Nu credeam c-o să-mi răspundă!

Omul Rotaru s-a dovenit modest, popular, deschis, și de-o cultură enciclopedică. A publicat opera sa de căpătâi: *O Istorie a literaturii romane de la origini pana in prezent*, editia a II-a (2009) - tiparita de Fundația "Academia DacoRomână", sub coordonarea Președintelui acesteia Dr. Geo Stroe, având ca motto "*De 2000 de ani așteptăm la porțile orientului fără să ne dăm seama că, de fapt, de 2000 de ani suntem (în) EUROPA...*". M-a cuprins și pe mine în această capodoperă: *Florentin Smarandache parintele paradoxismulu* (pp. 951-954).

“Această carte a cărților culturii noastre, biblia literaturii române, este cea mai amplă, voluminoasă, dar și cea mai reprezentativă, mai riguroasă și obiectivă lucrare de sinteză a culturii române tipărite până în prezent în România.” (Dr. Geo Stroe)

O ediție anterioară se tipărise în anul 2006. Editorul său, dr. Geo Stroe, Președintele Academiei și Editurii DacoRomâne, afirma în postfața acestei lucrări monumentale că: nu întâlnise om mai fericit ca Ion Rotaru când și-a văzut munca de-o viață publicată. La câteva zile autorul a și trecut în lumea celor veșnici...

Spre deosebire de unii critici și istorici literari care și-au alcătuit listele de scriitori pe motive politice, ideologice, sau de simpatii ori antipatii (după cum afirma cunoscutul eseist și scriitor din exil Corneliu Florea), profesorul Ion Rotaru – un om cu-o inimă largă - a fost neutru, incluzând în istoria sa creatorii literari indiferent de orientările lor spirituale și indiferent de grupările literare (găștile) din care făceau parte.

Modestia lui se arată din titlu: el scrie “o istorie a literaturii”, nu “istoria literaturii” după cum a și declarat într-un interviu la WordPress (<http://ionrotaru.wordpress.com/>). Arată, așadar, *subiectivismul* selecției și prezentării scriitorilor.

În 1947 Ion Rotaru urmasese cursul de Axiomatică al vestitului profesor Dan Barbilian (Ion Barbu), care nu i-a plăcut, și-atunci s-a mutat la filologie (1947-1952), unde a fost studentul preferat al marelui critic literar George Călinescu. Apoi a trecut examenul de aspirantură cu brio și s-a înscris la doctorat (erau doar două locuri pe țară; pe-al doilea l-a prins scriitorul Dumitru Micu de la Cluj). Teza sa de doctorat a fost tot despre „*O istorie a literaturii române, de la origini până în 1940*”, devenind și opera sa cea mai cunoscută (a publicat vol. I-II, 1971-1972).

Ion Rotaru fusese repartizat ca profesor în Satul Fundu (parcă ironic toponim!), comuna Gh. Buzdugan (azi Gheorghe Doja), la 18 km de Bacău.

Și eu eram fiu de țăran, ca și el, vroind să scap de <neagra țăranie>, după cum foarte plastic se exprimase domnul Rotaru, taică-meu lucrând ca mecanic tot la <colectiv>... .

Ca un omagiu adus acestui mare cărturar, școala din satul său natal, Valea lui Ion, poartă numele său, Școala “Ion Rotaru”, iar anual se organizează deplasări în grup de către Academia DacoRomână la mormântul prof. I. Rotaru din comuna Blăgești,

județul Bacău, precum și un *Simpozion național de teorie, istorie și critică literară* intitulat „Ion Rotaru”.

L-am vizitat de multe ori în casa dumnealui din Str. Popa Savu, nr. 50, din capitală. Veneam de la Craiova cu trenul până la Gara de Nord, apoi cu metroul până la Piața Victoriei, și de-acolo tot cu metroul la Piața Aviatorilor.

Ne retrăgeam apoi în mansarda lui burdușită cu cărți: pe rafturi, pe tocul fereastrei, pe lângă pat – un imperiu livresc! Dar el știa fiecare volum unde este. Ore în șir îmi făcea prelegeri de literatură română veche [publicase două volume importante în domeniu: *Valori expresive în literatura română veche* (1976), și *Literatura română veche* (1981)] - în vreme ce ne serveam cu câte-un pahar de vin roșu, deși pe mine mă interesau mai degrabă avangardele și experimentele literare. Însă îl ascultam și mă gândeam cum să folosesc perimatul în modernism, cum să conectez ariergardismul (vorba lui Eugen Evu) și avangardismul...

Eu eram nemulțumit de situația mea (în acel an, 1988, în septembrie aveam să fug în Turcia, în lagărul de refugiați politici, unde am așteptat până în martie 1990 viza de emigrare în America – perioadă în care corespondența noastră s-a întrerupt)... nu puteam publica nici manuscrise de matematică, nu puteam expedia scrisori în străinătate. El mă încuraja: “Las’ c-o să vină și timpul tău... Scrie, citește...”

Înnoptam la el - fiindcă ne întindeam la discuții până târziu.

Îmi povestea multe culise de istorie și critică literară românească, despre viața literară bucureșteană, despre diverși scriitori contemporani... Eu îl iscodeam, el îmi răspundea franc, binevoitor...

Puțini oameni mari erau așa deschiși ca dânsul. Modestia profesorului universitar Ion Rotaru m-a atras cel mai mult. Întâlnisem în viața mea zbuciumată și alte personalități românești sau străine; unii așa de înfumuraați... de nu le ajungeai la vârful nasului!... parcă ar fi fost buricii pământului și lumea nu ar fi putut exista fără ei!... dar aceștia, de fapt, închizându-se în ei își ascundeau goliciunea culturală, sufletească.

Și după emigrarea mea în America, întorcându-mă în vizite prin țară, de la Otopeni trăgeam fie la vărul meu, graficianul Victor Moraru care locuia în Drumul Taberei și-mi ilustrase trilogia teatrală pentru copii “Întâmplări cu Păcală”, fie la domnul Rotaru acasă.

Apoi ne scriam... ANTISCRISORI...

în răspăr, în contra-sens, jucându-ne uneori în epistole, cu critici și autocritici, exagerări și amenințări de formă, cu aluzii, ironii, chiar și cu absurdități...

experimente lingvistice... anagramări, deturnări de sensuri...

Permanentul sentiment de nemulțumire, frustrare, tristețe și revoltă se desprinde din epistole – ca o terapie psihică...

Bine că n-au căzut scrisorile pe mâna autorităților!

Exprimări - totuși - din suflet, din suferință, din admirație pentru personalitatea istoricului literar ION ROTARU... care nu se supăra din cauza insolențelor mele, care nu-mi lua în nume de rău rătăcirile avangardiste, stilul paradoxist pe alocuri...

Scrisorile sale, de pe când eram în țară, le-am depus la Muzeul Literaturii Române din București (sper să se fi păstrat după emigrarea mea), pe când cele primite în Statele Unite le-am donat la Biblioteca Universității din Texas în Austin, în cadrul Colecției speciale “Florentin Smarandache Papers” de la *Archives of American History*. Dacă le-aș fi avut, le-aș fi inclus toate în acest volum (ar trebui s-o fac într-o ediție următoare a acestei cărți). În prezent, cartea este doar pe jumătate, din păcate...

Mă surprindea faptul că-mi răspundea la fiecare plic... deși eu eram un necunoscut în acea perioadă. Dar dânsul o făcea cu pasiune. Și eu îi scriam tot cu pasiune: găsisem o preocupare...

Din păcate copiile indigo, xeroxurile, sau scanările pe care le-am păstrat au fost în condiții deteriorate (în special la primele două misive incluse în acest volum). Multe litere, cuvinte întregi, ba chiar și propoziții au fost de nedeslușit... Există rânduri suprapuse ori tăiate la xeroxare ori scanarea (aici nu s-a mai putut reconstitui nimic), și multe ștersături...

Mai ales în culegatoarea epistolelor mele olografe, doamna Daniela Albu, cât și eu după aceea, ne-am orbit pe ecranele computerelor să încercăm să ghicim ceea ce "mâzgălisem" eu pe hartie începând din anul 1988 până aproape de trecerea în neființă a Marelui Profesor (în acest volum am reușit să colectez numai pe cele din anii 1988 și 1990-1992). În unele locuri am pus sintagme care să se potrivească contextului, iar în alte părți pur și simplu am șters...

Dar în arhiva domnului Ion Rotaru ar trebui să se fi păstrat originalele scrisorilor mele cu tot textul, evident, lizibil.

Martie 2011

Florentin Smarandache

(anti)SCRISORI CĂTRE ION ROTARU

Craiova,
13 ianuarie 1988

Stimate D-le Rotaru,

Nu m-așteptam să-mi scrieți, eu sînt un simplu cititor (Dvs. mă numiți „locuitor”, e tot aia), un NIMENI, eu n-o s-ajung niciodată să public un cărțoi de 1000 de pagini! Vă dați seama cît sînt de fericit că nu pot realiza performanța Dvs? [Am împrumutat întîmplător de la Lectoratul Francez operele complete ale lui Mallarmé: 1000 de pagini.

Ce coincidență! Asta, fiindcă tot m-ați comparat Dvs. cu Roland Barthes (1915-80); cred că francezul este mai bun ca mine, ce păreți aveți? ... !!]

Și-apoi, de ce toți cu literatura franceză? Citați-mi un scriitor bengalez sau din Antile, un papuaș sau un cecen, maltez, sau zairez de limbă tribală. Un critic literar (și un istoric, se-nțelege) ar trebui să fie atoaște-știutor, adică îi este imposibil să fie critic (istoric) literar, ca să nu aibă lacune ...

Eu abia inovez din cînd în cînd scriind și prin vreo revistă; nu public decît scrisori! (pe care vi le adresez, nu fără voluptate, Dvs.)

Sînt și nu sînt ce sînt, Domnule Rotaru, unul pe care să-l strivești sub talpă. Dar fără o nulitate ca mine n-ar exista mărimi ca Dvs., pentru că n-ați avea timp de paralelism (fără o «literatură comparată» nu-i așa?) Peste cine ați mai fi D-vs.

$\left. \begin{array}{l} \textit{suveran} \\ \textit{suzeran} \end{array} \right\}$ (literar)? Dacă n-ar exista gunoaie literare,

maculatură, vă asigur că nici marii scriitori n-ar mai fi „mari”. Literatura (și artele în general, apoi știința) n-au numai piscuri, nici nu i-ar sta frumos: așa de monotună, ci și podișuri, depresiuni, sau chiar văi abisale. (În fond de ce sînt cei „mari”?) Pentru că

există un reper la care ei se raportează. Dar dacă schimbăm axele?
... Mă bucur că și Dvs. ați fost matematician. Știați, de exemplu ...
care este cel mai mare poet al tuturor timpurilor?! Nicolae Stoian,
fiindcă are aproape 2 m înălțime ... (Iată un criteriu ...)

O să găsec un criteriu care mă evidențiază, să am și eu cu ce să
mă fălesc la cei mai creduli semeni (există și inși mai naivi, nu mă
afectează).

Mă gândeam că trebuie adus și ceva exotic, în artă: negri,
asiatici, indieni ... Nu doar francezi, englezi, nemți, italieni,
spanioli ...

Domnule Rotaru, eu sînt matematician, și-n privința literaturii
„*je m'en fous!*” - cum se exprimă francezii. Mi se pare un fel de
APĂ DE PLOAIE, povești de adormit copiii. Trăim în secolul
științei și tehnicii. Americanii zboară pe lună și se bat cu rușii prin
cosmos. Japonezii cu robotica. Literatura n-o mai ia nimeni în
serios. Nici nu mai știi ce înseamnă artă și non-artă, din cauza
heterogenității, și a inutilității pe care i-o impută pragmaticii.
Frumosul? Ce e ala?! Totul a devenit frumos, de cînd cu
mediatizarea, chiar și urîtul („*Les fleurs du mal*”, Baudelaire;
„*Flori de mucigai*”, Arghezi). Eu simt pe dos, că și frumosul e urît,
adică arta. Romantismul, în lato sensu, s-a dus. Tineretul citește
mai puțin (în ciuda propagandei oficiale), mass-media îi scoate pe
lectori din bibliotecă să ia locul cărților. E mai comod să vezi un
film la T.V. cu Belmondo decît să-l citești pe Ion Rotaru. Și-apoi
muzica, jocurile olimpice de iarnă și de poker. Poezia a murit.
Criticile, cu anii, cad în desuetitudine. Istoricii literari devin
(simplici) arhivari – ca la tribunal, gunoieri în lada timpului.

Mulți literați: mi se par niște papițoi cu ochelari: *scîrța-scîrța* pe
hîrtie: *tra-la-la, tra-la-la!*

Scuzați-mă dacă m-a luat condeiul pe dinainte!

Noi luptăm pentru o nouă ordine literară și artistică. Națională și
multinațională. Cei care, însă, nu-s filologi și mai au și creații
nefilologice se tem, ca oameni de cultură, că îi va sancționa
istoria literară - fiind acuzați de amatorism, în sens peiorativ.
Deși... parcă nici profesionist ... să scrii mecanic, la comandă ... să
fii obligat să simți ceea ce ți se ordonă ... . Arta nu este o meserie,

dar arta este o meserie. (Nu sînt deloc absurd.) Adevărul rămîne întotdeauna secret, altfel n-ar ființa. Nu fac nici existențialism, nici falsă religie (spirituală), dar pledez pentru nepledoarie, pentru că „adevărul este decît ceea ce este inexplicabil”. Nu pot, în consecință, să vă explic ce m-a tulburat și exaltat în opul Dvs. mai ales după lectură și contralectură. De ce mi-ați răspuns?

Unii scribăriști sînt în afirmare definitivă, iar eu în drum spre neafirmare totală. [N-am dreptul să mă ... Mă pot compara și cu Beckett, Kafka, Arabal, Joyce (scriitorii mei preferați): ei sînt geniali, eu sînt o nulitate! Iată că m-am raportat și lor, cu destul succes!!] Un E. Simion, sau Laurențiu Ulici m-ar fi scuipat în nas, iar nemeșterul N. Manole-scu nici nu m-ar fi privit de pe Mănăstirea Argeșului! ...

Dar nu cumva să-mi mai răspundeți și pe viitor, că mă provocați din nou la scris, și tocmai mă lăsasem. Ca de jumat. Nu de altceva, dar ar fi o pierdere de timp din partea amîndurora, în acest interval eu aș putea să fac altceva, de exemplu: să nu scriu. O s-ajungem să umplem un roman din scrisorile adresate reciproc cu destulă amabilitate.

[Citindu-le scrisoarea unor amici, aicea, mi-au recomandat călduros să mă duc să mă caut, că sînt prea deștept ...!]

Și-n definitiv ce-i definitiv?

Vreau să fac o precizare (în vederea dicționarului Dvs. în 10 volume și în folio), nu mă cheamă Smărăndache ci Smarandache, nu de-alta, dar să nu fiți acuzat mai tîrziu de posteritate că ați comis o eroare atît de gravă referitoare la cel mai mare autor din lume. Și apoi, în caz că iau Premiul Nobel înaintea Dvs., ca să-i fac în necaz lui D. R. Popescu care are grijă să publice cărți și în locul nostru, al tinerilor, cu kilogramul, și să mă declare inamicul poporului literar, iar Tovarășul Dulea să mă dea pe ușa afară din cultură pentru că am îndrăznit să primesc Nobelul fără aprobarea domniei sale!

(Ha, ha, ha! Să nu credeți cumva vă am glumit!!!) Alexandru Oprea, consătean de-al meu, mă încuraja și întărita la scris. N-o să i-o iert niciodată! Afirma despre mine că sînt tipul clasic de oltean, repezit și ambițios, cu nerv. Dacă m-ați vedea, însă, în realitate [pînă în prezent mă vedeți numai în imaginație] ați zice că

sînt cel mai bleg și nătăfleț om din S-V-ul Europei! Curios, însă, dintre toate cărțile citite cel mai mult mă dispun ale mele, dar mă atrag și altele ... la somn.

Am trăit doi ani prin „străinătățuri”, Domnule Rotaru, eram singura familie de români într-un mic orășel marocan, copilul meu a învățat sfînta limbă românească de la mine și soție, la început vorbea amestecat în română, franceză și arabă; doar noi doi îl înțelegeam. Am discutat cu profesori de literatură (din Fès, Rennes, Paris, Bruxelles etc.), cu unii am și colaborat [am primit, de pildă, o scrisoare de la François Le Lionnais, matematician și scriitor, prieten cu Raymond Queneau, și o fotografie înfățișînd grupul lor OULIPO, cu cîteva luni înaintea dispariției sale (vezi Val Panaitescu de la Universitatea din Iași); la o scrisoare adresată în limba română mi-a răspuns și Ionesco (în franceză!) – citind „Notes et contrenotes” ale sale am observat că disprețuia rudele pe linie paternă; aprecia doar mama și Franța ...].

Nu auziseră nici de Eminescu, și erau universitari specializați în poetică, ce să mai vorbin de Ion Rotaru sau îngîmfații și afaceriștii redactori (bucureșteni) ... LITERATURA ROMÂNĂ ESTE CVASINECUNOSCUTĂ ca să nu spun necunoscută. Unii mi-au replicat scurt că nu-i interesează proletcultismul. Mme Claude Debon, specialistă în Queneau, mă invitase la un colocviu parizian dedicat acestuia.

Dintre poeții români (cu toată modestia mea!) sînt printre cei (mai) cunoscuți în lume, datorită celor 4 (patru) volume [care sînt de fapt 5, dacă socotesc că unul a apărut în două ediții] tipărite într-o limbă de circulație internațională și distribuite (fără exagerări, vezi Arhivele Statului - Vîlcea, Str. General Praporgescu, nr. 32B, 1000, Rm. Vîlcea, Fondul «Florentin Smarandache», scrisorile de răspuns, aproximativ 100 de biblioteci naționale și universitare, de pe toate continentele (în număr mai mic în Asia și Oceania). Așa că, dacă aveți drum pe la Paris, la vreo nuntă, la vreun botez (literar), veți da de mine la Bibliothèque de l'Institut National, la Centre de Poétique, ca și la alte biblioteci etc. Mă țin de Dvs. ca scaiul!

Nu mi-e că n-ați reținut nimic din ceea ce am scris (sau voi scrie). Eu aș fi reținut totul. Dar structura mea suflătească nu se umple de vorbe goale.

Vă privesc cam tradiționalist, ca pe majoritatea din vechea generație.

Un dicționar *exhaustiv* cred că nu poate fi întocmit, deci m-ați putea omite cu seninătate, nu din alt motiv dar „colegii” ... de pagină s-ar simți jigniți în compania mea și m-ar scoate afară din carte, și ar rămâne spațiul gol. De ce să n-o faceți Dvs. dinainte? (Fiind cenzurat, peste ani și ani m-aș simți onorat, aș avea și eu cu ce să mă laud.)

Volumele-mi apărute în franceză v-au fost acoperite cu o pânză

care să le facă mai $\left. \begin{array}{l} \textit{transparente} \\ \textit{opace} \end{array} \right\}$. Nu mă îndoiesc că nu

cunoașteți limba franceză, dar una e să o cunoști și alta să o simțiți. Nu vă surprinde că un volum de poezii apare în două ediții în Occident? Acolo, unde poezia se publică numai la clasici sau „au compte d'auteur”. Înseamnă că i-a gândit pe la urechi. V-aș putea trimite o cronică apărută într-o revistă americană asupra „Sensului nonsensului”?

Eu am căutat numai să scriu diferit, să nu mă adaug șiragului de epigoni, să fiu un „geniu” (cum mă socotiți Dvs.) mai mare. Și poate am căzut în exces. Mi-a plăcut să experimentez în literatură [spre exemplificare, am scris poeme în ... păsărește(!), apoi în franceză și engleză – eu nu știu engleza!! Sînt un tip încăpățînat. Mi-am pus în gând să intru în istoria literaturii engleze, să dau mîna cu Byron, să mă joc cu Sterne (am compus pînă acum șase poeme în limba lui Shakespeare, mai am puțin și îl ajung), și chiar în literatura păsărească – aici fiind singurul scriitor și cel mai important – am scris pînă în prezent șase „poeme păsărești” și mai am planificate încă două pînă în anul 2000 – dar nu-i nimic cu rimă, și încă unul pentru a îndeplini planul mai devreme și la parametri optimi]. AM SCRIS PE POFTE (mă deschid Dvs. făcîndu-mi iluzia că mă ascultați). Am fost prea hedonist? Uneori și țeapa e o plăcere ca la un act sexual (vorbim ca între bărbați)!

Nu mă aștept la nimic din partea Dvs., nu vă cerșesc milă, nu intenționez să vă impresionez. Vă invidiez poziția ocupată în societate, în literatură, centripetală.

Caut să mă agăț de Dvs.? / Aiurea-n tramvai! Nu știu de ce mi-ați picat așa cu tronc.

Prin epistola-mi trecută am încercat să vă calc pe inimă și v-am călcat pe nervi. Păstrați, s'il vous plait, și această „misivă” pentru pubela literară românească. Să aibă cine mă înjura mai târziu. Am multiplicat-o ca nu cumva să se piardă „prețioasele”-mi idei. Să ajung și eu scriitor, cel puțin de scrisori. O să m-apuc, să redactez fiecărui locuitor al României o epistolă cu un poem în proză, sau invers. Să tipăresc o carte de 23 000 000 de pagini. Să am și eu activitate extra(literară) sau (extra)literară.

Am obosit, D-le Rotaru.

N-am tranșă lungă.

Dar, ce-ați zice Dvs. dacă ați auzi că mi s-a publicat o carte la Paris? (era cât pe ce să se-ntîmple cu poemele-mi „Anti-chambres et „antipoèmes, ou bizarieres” la *Saint-Germain-des-Prés*, însă ați avut noroc afit Dvs. cât și ceilalți poetași și poeței). Sau că mi s-a jucat o piesă pe Broadway? (deși nu intenționez să mă afirm în teatru). M-AȚI DETESTA MAI TARE, M-AȚI URÎ MAI RĂU.

Cred că v-am plictisit cu prostiile-mi. Găsiți alăturat și niște poze de-ale mele, tot pentru dicționarul Dvs., în 10 volume și în folio, nu din alt motiv, dar s-ar putea ca generațiile viitoare să nu știe cum arăta o deșteptăciune ca mine, și-ar fi păcat!! (deși pe mine nu mă poate cuprinde un dicționar nici în 100 de volume!)..

Referitor la ceilalți olteni, Adrian Păunescu este, după mine, un lăutar literar [prieteni glumeau la o cafea cu năut zicîndu-i Adrian Împăunatu – geloși poate pe gloria (acum efemerizată) a lui?], iar

Marin Sorescu un $\left\{ \begin{array}{l} \textit{negustor} \\ \text{ } \end{array} \right\}$, (nu m-am decis între epitete),

evident tot literar. Dar, mărturisesc sincer că îi stimez pe amîndoi, în special pe Nea Mărin. A. Păunescu a fost un excelent gazetar. A căzut el, a căzut și revista. Acum «Flacăra» arde în stocuri pe la chioșcuri, lumea nu se mai înghesuie (cel puțin în

Craiova și-n Vâlcea, pe unde „îndrăznesc” eu să trăiesc – fără voia mea), e superstițioasă.

Nu mi-a băgat nimeni în cap „prostia” cu dicționarul, referind la opusul Dvs., mi-am băgat-o eu singur! A fost o părere, și dacă am greșit-o, n-aveți decît să mă criticați cît mai aspru fiindcă sînt nevrednic. Am reușit să mă pun rău cu Dvs. (Treburi din astea îmi izbutesc de minune!) Consider însă că am și eu dreptul la opinie, chiar neîntemeiată, după (im)posibilitățile și capacitățile (incapacitățile) mele intelectuale. Atît m-a dus pe mine căpățîna în acel moment. Poate că eram beat. De atîta literatură făcută talmeș-balmeș în cutia mea craniană. Citați Dvs. atîția scribăleți, unul după altul (pp. 514-5) încît am avut impresia că țineți cu tot dinadinsul să umpleți coloane întregi de nume doar de dragul de a cuprinde cît mai mulți – deoarece pe viitor, s-ar putea ... să nu se știe!

Acolo era locul meu. Acolo nu
era locul
meu.

Dvs. ați luat în serios „pretenția” mea de a figura în istoria literaturii.

Referindu-mă la persoanele (am uitat să-i numesc scriitori) care figurau în istoria Dvs. literară, meritam să intru, dar gîndindu-mă la cei clasici, nu meritam. Nu-i respect pe unii - mărturisesc tare cu glas șoptit.

NU MERITAM SĂ FIGUREZ NICĂIERI.

Așa-mi trebuie dacă sunt un netot. (Cred că v-am făcut plăcere, pîlmuindu-mă întruna. Ori v-am dezgustat mai amarnic?)

La revedere, D-le Rotaru,

O să ne întîlnim

într-o

istorie literară: Dvs. înăuntru –

eu, ca de obicei, pe dinafară. Rușinîndu-mă de mine.

Aștept din partea-vă o ISTORIE A RATAȚILOR,

a celor care n-au

publicat nimic, nu li s-au găsit

manuscritele –

în care eu să figurez la loc de cinste.
V-o cumpăr la suprapreț.
Vă mulțumesc că mi-ați afișat
simțurile (literare)
și excitat creierul / puturos.
La revedere, încă odată,
deși nu ne-am văzut
niciodată.

Florentin Smarandache

Scrisoarea a III-a

**de Florentin Smarandache
(nicidecum Mihai Eminescu)**

Da, Domnule Rotaru, disprețuiesc literatura și pe literați, de aceea scriu și eu. Pentru că e trivială. E ușor să devii literator, dar dificil să te faci om de știință – că scriitorii-s foarte populari(zați), pe când oamenii de știință anonimi(zați) [idee găsită și în Aldous Huxley (1894-1963)] Există „mari” scriitori care n-au nici facultăți, iar alții au (degeaba). Ce cultură pot să aibă aceștia? (Facultate mai înseamnă și dezvoltare a gândirii, dar probabil că la scriitori nu e nevoie, nu e nici o pierdere ... lipsă!)

Orice tont e capabil să scrie, chiar și cei incapabili (plagiatorii) (românul s-a născut poet, nu-i așa?); asta mă înfurie pe mine. Am vrut să demonstrez că, dacă un idiot ca mine, dintr-un domeniu diametral opus, poate să „creeze” literatură atunci orice cretin, oligofren și mai ales alienat mintal compune mai bine ...

Și mie mi-ar conveni să stau acasă și să scriu, în special să public, chiar mi-ar place grozav. Fănuș Neagu tipărește 600 de pagini de delir superfluu, sterp, ininteligibil iar eu nu pot insera 6 rînduri. El câștigă peste 100 000 („Scaunul singurătății”) iar taică-meu muncește la colectiv pe 14 lei / zi-lumină, iar pensie îi dă 141 lei / lună. (Odată am greșit și am zis 140 de lei; m-a corectat imediat.)

Literatură poate să facă orice analfabet (de exemplu dictează și altul scrie), în știință este imperios necesar să cunoști tot ce s-a făcut la tine în domeniul pe care-l cercetezi. Și-apoi, ce părere aveți de calculatoarele care crează? O să vă ia pâinea de la gură!

M-am apucat și eu, ca să arăt că nu e mare scofală să devii scriitor, că nu e meritat locul prioritar care li se acordă în viața socială (în detrimentul oamenilor de știință), că îți trebuie doar un sistem de pile, relații, intervenții [e trambulina care te saltă]. Dacă Ion Barbu n-ar fi avut un prieten ca Tudor Vianu și nu l-ar fi întâlnit pe E. Lovinescu n-ar fi ajuns Ion Barbu, ar fi rămas un simplu matematician Dan Barbilian. Barbu a devenit cunoscut în

matematică (doar cea internă, pentru că nu prea e citat, v-o spun deoarece sunt recenzent la „Zentralblatt für Mathematik”, Berlin V.) datorită ... poeziei! Este un paradox „adevărat”. Evident că poți să-i găsești ultimului neghiob mari calități iar primului savant defecte revoltătoare, totul e să cauți, să ai (ne)bunăvoință. Moșil, spun studenții lui, rival și chiar dușman cu Barbilian, s-a exprimat astfel: „Ion Barbu a fost cel mai mare poet ... dintre matematicieni (!), și cel mai mare matematician ... dintre poeți (!!)”.

Dacă este așa, permiteți-mi ca eu să mă clasez al doilea! ...

Colonelul Grigore Lăcusteanu (Vol. 1 din Istoria Dvs. literară, pp.195-6) a disprețuit la fel tagma scriitorească, și ca atare, așternându-și amintirile, a intrat și el în clanul lor.

Mi se par niște sclifoseli (ca să nu zic maimuțări) „istoriile literare”, „criticile literare” (vezi < Moftul Român >, doar titlul (care adună toate hârtoagele rămase de la conțopiști, fac muzee, colecții documentare („Să strângi hîrtii, să faci arhive” - un vers apostrofător din Pasternak) ... Și totuși sînt necesare!!!

EU AȘ SCRIE O ISTORIE ANTILITERARĂ!

Literații-s niște liniștiți (chiar și cînd tac, fiindcă atuncea mîzgălesc foaia), infatuați (nu le ajungi cu prăjina la nasul lor cîrn), bat apa-n piuă cu maiul, se joacă de-a hîța-hîța pe hîrtie, își dau aere de supermani. Motiv pentru care m-am pus să-l studiez pe Nietzsche, să mă observ dacă nu cumva sînt și eu supraom ca Dvs., Mircea Dinescu și Napoleon Bonaparte, superstar [în sensul negativ al noțiunii, desigur, numai acestea mi se potrivesc mie, eu fiind vremelnic demn (de dispreț)].

V-ați edificat, pe (ne)deplin asupra antiliteraturii din mine? Eu nu sînt el, sau numai el. Dar scriind eseuri împotriva literaturii se pare că nu fac altceva decît pură literatură. Din păcate.

Valoarea, în speță, cea literară este RELATIVĂ (depinde strîns de cercul de afinități). Dacă critica n-ar fi urlat cu turla și trîmbițe că Nichita Stănescu e cel mai mare poet contemporan iar în schimb l-ar fi ridicat în slăvi pe, de exemplu, Leonid Dimov (Dumnezeu să-l ierte, am auzit că s-a pișat pe statuia lui Stalin), atunci eu aș fi crezut că Leonid Dimov (nume total slav) este primul, aș fi fost la fel de convins precum sînt acuma de nenea

Stănescu. Și nu numai eu, chiar și Dvs., ca să nu mai vorbim de publicul larg, indiferent, care „învață” la Limba Română ca pe o dogmă că, de pildă „Mihail Sadoveanu este cel mai mare prozator român” (într-adevăr, îl știu din poze că era un om robust, mare, flegmatic – care m-a enervat că a scris 100 de cărți la fel, nu tu variație de stil, experimente, avangardă; Joyce, contemporanul său, nu l-a impresionat câtuși de puțin). Nu m-am împăcat niciodată cu acest „cel mai ...”. Cuvinte și fraze din manuale, analize literare și stilistice (de care ați riscat publicînd și Dvs.) îi ajută pe elevi să nu mai gîndească: stereotipii, clișee lingvistice [de care am încercat să-mi bat joc, în cadrul limbii franceze – occidentalii permit orice – , prin cele două volume franțuzești din care aveți cîteva pagini: Lsdns, Aab; mai deschid o altă paranteză în cadrul acestei paranteze: colegul meu de la *Lycée Sidi El Hassan Lyoussi* din Sefron, Pierre Raymond, profesor de filosofie și limbă franceză, m-a întrebat ofuscat, cu ce drept eu, un român, rîd de limba lui, care este internațională? ...].

Păi, Domnule, Ionesco scria la Paris o carte în care-l făcea zob pe scriitorul lor național, Victor Hugo, în ceea ce privea poezia și teatrul hugo-ian. Dacă vin și afirm aici că nu-mi place „principele” Eugen Barbu, d-voastră, criticii, puneți miliția pe mine. Trebuie să-mi placă X chiar dacă nu-mi place. Am oroare față de scriitorii aștia oficiali, mă gîndesc (prin Cartea Dvs.) și la A. Toma, iar dictatura clasicilor mă inhibă, acești clasici comentați și citați de toți dar necitiți de nimeni, ori numai din obligație, șablonizați, închistați cu o crustă metalică literară, un nume, o poză, un stil (repetat la infinit), o biografie, o operă arhicunoscută, deci banalizată, devenită dogmă. Pînă cînd? Nu sînt de acord cu infailibilitatea lor. Dacă Eminescu a scris „Cobori în jos luceafăr blînd” înseamnă că a făcut o licență poetică, dacă scriam eu, se numea simplu pleonasm.

Adevărul, nu numai artistic dar și științific este relativ, gradat, procentual și potențial (vezi Teoria relativității a lui Einstein), raportat la un sistem de referință (în artă acest sistem de referință sînt criticii). Nu cred că există un adevăr absolut, (à la Kant, universal indiferent de reper, decît în teorie (înțelegînd aici

imaginație). Așadar, dacă Dvs. mă depreciați nu rezultă că și alții vă urmează, poate acei alții mă desconsideră mai hîtru. Deci, ați putea să mai strîngeți șurubul, să-mi mai prindeți opera în menghină, reducînd-o la zero. Dar nici zero nu există absolut, (neo)opera mea se naște din ea însăși, precum pasărea Phoenix din cenușă. Fiindcă acolo unde nu e nimic e ceva. Este altceva.

D-le Rotaru, pe tatăl meu nu-l cheamă Traian Coșovei pentru ca eu să public un volum tot de tipul „Un, doi, trei, și ... (iată un poet care știe să numere) și să iau premii literare, și nici X Y, Studio T94, T. N. Craiova, stagiunea 1984-5), unchiul meu nu este Marin (Preda ori Călărașu) ca eu să pot ocupa un post de redactor (la care aș rîvni tocmai pentru că n-am nici o șansă – îmi place să-mi propun să ating imposibilul, fiindcă știu că nu reușesc și nerealizările mă țin mereu în priză, înarmat, în stare de veghe) ca Sorin Preda. Scuzați-mă că vă vorbesc despre nepotismul artistic, inegalitatea literară dintre semeni. Dar pe tatăl meu îl cheamă smarandache i. gheorghe (l-am scris cu majuscule), în sat lumea îl strigă bibi, este membru cooperat la c.a.p. bălcești (vîlcea) (mie aplicîndu-mi-se prostul proverb că așchia nu sare departe de copac – deci sînt condamnat la anonim), și prin urmare el face parte din clasa conducătoare în societate, de aceea eu nu pot să public (mă obsedează impotența mea) și nici să mă realizez.

Muza m-a inspirat cînd am creat ceva pe această temă cu totul neinspirat, un fel de poezie, foarte slabă (mă autocitez):

	„Problemă propusă
Enunț.	Se cunosc versurile unui poet de mărime necunoscută X Să se determine valoarea acestuia. (Se dă una dintre metode.)
Indicație.	Mai întii se găsesc parametrii de care depinde X și în ce relații se află cu ei, apoi se determină unitatea de măsură cu care este normat.

Observație. Folosind procedee diferite de rezolvare s-ar putea să ajungeti la alte soluții.”

Realitatea e zguduitoare, adevărul cutremurător. Numai că poporul (neliterar) s-a mai deșteptat. Nu mai poate fi păcălit așa de ușor. Mie, alfabetul latin mi s-a predat în clasele primare numai ca să pot să citesc ce scriu coșcovei-i și francezei, să fiu obligat să citesc, nu ca să scriu la rîndu-mi. Stiloul meu nu are peniță de aur (la propriu căci scriu cu pixul – cum se vede din prezenta epistolă – (ca să nu întineze ideile-mi) pe cînd ceilalți scriu cu unchiul, cu mătușa ... elogii festiviste, ocazionaliste. X îl laudă pe Y, Y pe Z, și Z pe X prin tranzitivitate algebrică (aș zice mai degrabă prin cerc vicios). Dar ce mă fac eu, care formez doar singur un feed back? Care sînt outsider în propria mea patrie (literară) – o nuia vie ... pe spinare). Nici Dvs.!

Eu sînt bolnav de mine, am răcit la inimă și tușesc numai litere. *Solo voce*. Nu încercați să mă acompaniați? Eu sînt borțos de mine, mai am unul în mine care nu mă lasă în pace, mă îmboldește în coaste să iese la lumină, v-am luat pe Dvs. ca moașă comunală (sau ursitoare?) la nașterea creației mele. Dar nu mai am vlagă.

[Mi-ați dat iar de furcă cu „gătirea” misivei către Dvs., mă pregătesc să trec parcă un examen, am destulă bătaie de cap și nu știu ce o să fac dacă va trebui să vă răspund din nou, nu mai am ce să mai mint ...

Recitesc celelalte două scrisori pe care am avut obrăznicia să vi le „înmînez” prin curier, pentru a nu mă repeta ca Mihai Beniuc, Ion Gheorghe, Ioan Alexandru, Lucian Avramescu, Nicolae Prelipceanu etc. și etc.

Mă provocați, așadar, la scris, sper că nu sînteți un delator. V-am categorisit de Om modest, cumsecade, respectuos cu inferiorii, și v-ați comportat destul de calm la împunsăturile ce v-am trimis.]

Continui „romanul” meu (intenționez să ajung un mare nonromancier).

Oamenii scriu pentru BANI sau GLORIE („chinuții nemuririi”, sintagmă ce nu-mi aparține), iar în subsidiar pentru PUTERE

(literară?) sau IUBIRE (ca să se facă admirați). Astfel că motivația este moartă – în toate cazurile. Să presupunem că un poet este afiț de înfierbîntat de poezie încît nu se poate abține să nu creeze. (Am luat un caz limitat.) Foarte bine. Dar de ce nu ține pentru sine, sau cercul intim de prieteni, rude? De ce dorește să devină publice scrierile-i? (Să nu-mi răspundeți că din „patriotism” ori „datorie”... fraze îmbrobodite - ci pentru cele menționate mai sus!

Bineînțeles că în interviurile lor impertinente (dar cu masca pertinentei) n-o să declare așa ceva, nu e recomandabil. (Pe mine m-a îngreșat întotdeauna oficialismul.) Ei lasă a se înțelege că o zeitate anume i-ar fi ales și predestinat. Și că, dacă n-ar crea ei, s-ar scufunda pământul!

NIMENI NU ESTE INDISPENSABIL NIMĂNUI.

Cîteodată răspunsurile de la Porțile Redacțiilor unor reviste literare îmi provoacă silă și vomit toată literatura sub plapumă, asemeni (anti)eroilor... Un Alex. Ștefănescu (observ că-n ultimele numere publică numai fete de liceu; este (ne)căsătorit?), Iulian Neacșu, Ion Gheorghe etc. se consideră dumnezei literari, îngeri ai artelor, intangibili. Dar sînt destul de părtinitori. {Mai onest mi s-a părut Geo Dumitrescu, nu pentru că m-a debutat în „Luceafărul” (1980) ...acum văd că a dispărut fără urmă(!).} E un fel de caca-maca, mai mult caca decît maca. Ce urmăresc aceștia prin dogmele impuse, să creeze toți tinerii după gustul lor? (adică unilateralitate). Numai ei au dreptul să ne judece, noi invers nu.

Eu nu regret niciodată greșelile pe care nu le comit. „Nu, eu nu regret nimic” deși „nu sînt turnul Eiffel”! Acesta a fost (este) destinul meu [(anti)literar]. Mă consolez (anticonsolez).

Urmăresc să mă fac cunoscut ca Om (de nimic), author de banale lucrări banale.

Fierbe sîngele-n mine, de țăran. O efervescentă creatoare care nu se materializează. Este înăbușită din exterior. Răcită. Descurajată. Și încurajată la menopauză. Pînă va apărea ediția a II-a a „Istoriei a III-a” a Dvs. va mai trece multă apă pe Jiu. În acest răstimp voi ajunge scriitor de nonnotorietate mondială. Iar eu nu mai am răbdare. Doresc să mă văd în istorie. Să fiu sigur. Ca dușmanii să se bucure de insuccesele mele.

Ducem, noi doi, un război al conștiințelor? Am fi inegali. Din moment ce eu sînt dezarmat psihologiceste. Domnule, [aș vrea eu să fim tovarăși, dar nu acceptați Dvs., v-ar fi rușine cu mine] ...

Aștept așadar istoria Dvs. nescrisă.

Prietenul meu, poet oltean trans(-bordat sau -plantat) în Banat, I. P. Tatomirescu, m-a îndemnat să vă contactez. (Dau vina pe el.) Dar nu puneam mare preț pe răspuns(ul, urile) Dvs. Intuiam că mă veți primi ca pe-un mucea (Muc cel Mic). Dacă nici el nu figura în Istorie, cu cărți la <Cartea Românească>, eu nici pomeneală! Aveți dreptate, istoria literaturii nu este un dicționar.

În Dvs. am încredere „deplină”, încît dacă mă veți sfătui „colegialmente” să mă las de scris voi continua cu siguranță în inutilitatea mea; și reciproca. Am învățat să nu dau crezare nimănui, să urăsc cu foc – ca un balaur!

Sînt un autodidact în artă [am conceput și puțină grafică naivă la o carte de-a mea (Aab); antipoemele puse se vor sub o formă spațială (ținînd cont și de grafica textului); în Istoria Dvs. să mă treceți ca avangardist (Ia-l gardist!).] O.K.? (îmi înzorzzonez scrisul ...)

Am găsit la Biblioteca Județeană Dolj cele trei istorii ale Dvs. (Cota II 12688), în progresie aritmetică: 600, 800 și respectiv 1000 de pagini. Apoi o serie de studii literare, prefete, note, ediții îngrijite, manuale de română. Tot printre fișele Dvs. mai era amestecat un anume Ioan R. Rotaru. Sunteți Dvs.??

Pagina la care mă trimiteți ca după țigări, (333, vol.2), urmuziană, este într-adevăr revelatoare anti-literară. Dar nu sînt un epigon al lui Demetru Dem Demetrescu, ci mai puțin, un epigon al epigonilor lui, sau un epigon al epigonilor epigonilor epigonilor ... mei! (Am format un lanț Markov, probabilistic.) Am citit cu voluptate (de fapt îl mai studiasem acest capitol prin „Avangardismul românesc” al lui Marin Mincu, căruia i-am scris din Maroc în Italia). Urmuz este unul din maestrîi mei, iar Margareta, Ionesco, Jarry, Adamov ... Urmuz este cel mai important scriitor român, îl depășește pe Eminescu prin inventivitate (Iertați-mă că nu gîndesc aidoma Dvs.), cu el Ionesco a ieșit în lume. Pertinentă și necesară „În loc de introducere:

Cîteva cuvinte despre limba și literatura română nescrisă” (sbl. mea) (pp. 9-14, vol.1). Am căutat cu lumînarea aprinsă (fiindcă se oprise curentul) în Istoriile (nehieroglifice) ale Dvs. scriitorăși mărunți ca mine (am abia 1,71 m înălțime), să-mi dau seama dacă sînt sau nu cel mai mic literator român din toate timpurile, ori măcar cel mai neînsemnat. Ar fi, în orice caz, un record!

D-le Rotaru, am citit în Maroc un extraordinar roman „La vingt-cinquième heure”, m-au podidit lacrimile, de C^{tin} Virgil Ghiorghiu – nu am lecturat roman mai bun ca acesta în literatura română. Apăruse la „Plon” (?), Paris, într-o reeditare. S-a tras și film. O carte pe care n-o mai lăsai din mînă. L-am căutat cu lupa, dar nu l-am găsit în Vol. II al Dvs. Deci, cum stăm cu noțiunea de „exhaustiv”? Consider că un atare dicționar nu e posibil (decît în manuscris), cel puțin pentru moment, datorită unor scriitori emigrați și a unor neconvergențe (ca să nu spun divergențe) ideologice. Ion Caraion, Petru Popescu ... și mai știți Dvs. care ... Ce credeți, D-le Rotaru, cultura românească din exil se va uni cu cea din țară peste cîteva miliarde de ani cînd Soarele se va stinge? Ce vor gîndi predecesorii noștri despre Ion Rotaru și Florentin Smarandache, despre aceste rînduri peste 1000 de ani? Dar peste 1001 ani? (Întrebări tabu, mai ales prima.) Vor crede că ne dăm în spectacol sau ne jucăm de-a scandalul, cum procedau în vremurile foarte îndepărtate Eugen Barbu și Adrian Păunescu ca să-și crească popularitatea?

Care sînt criteriile afirmării? Dvs. trebuie să le cunoașteți, istoricii și criticii literari dețin „cheia succesului”. Pentru a se publica ori recenza autorii trebuie să aducă dovadra ..

Cine mă va descoperi pe mine după moarte din rahatul în care m-au băgat editorii nepublicîndu-mă?

Dacă românii nu mă primesc în istoria literaturii lor neșters pe picioare și fără papion la gît, mă primesc francezii așa cum sînt, rău, murdar și spurcat (la gură), nemulțumit de părinți (literari), batjocoritor de litere (am primit deja niște formulare de completat), ba chiar sînt disputat între românii din diaspora și francezii: profesorul Dan Roman din Montréal pregătește (pregătea pe vremea marocană a mea, 1983) o istorie a personalităților (de origini)

românești din Occident, unde mă includea și pe mine (pentru că 10 dintre cele 12 cărți publicate mi-au apărut în străinătate, deoarece în România eu public foarte ușor (!), apoi colaborările la tot felul de reviste științifice internaționale – vezi *Curriculum vitae*).

D-le Rotaru, singura mea preocupare este studiul și creația, așa că ați dat de dracu cu mine!!

N-am familie (literară), copil (literar), colectivitatea m-a însingurat. Sînt un străin de Albert Camus. Un ghinionist ca mine s-ar putea să fie norocos.

Doresc să am o operă restrînsă, à la Mateiu Caragiale sau onomimul meu Ion Barbu, ca atare scriu mult. Ca să aibă posteritatea de unde alege. Poate că în viitor „Scrisoarea a III-a” a mea va aparține Patrimoniului Științific Național, deoarece conține idei și meditații literare.

Viața mea este ca o continuă sesiune, fără examene, cu probleme pe care mi le fac eu însămi și alții, nici măcar examene medicale deși sînt putred de bolnavi literaturicește. Mă doare sufletul fiindcă timpul trece degeaba pe lîngă mine și eu pot să nu pot nimic.

D-le Rotaru, tot ceea ce scriu, pe lîngă Dvs. eu nu sînt un pitic, sînt șapte pitici. Consider că existența mea se aseamănă într-afîit cu a celorlalți încît se deosebește fundamental. Trăiesc interiorizat, singur numai cu mine în colectivități mari și mici.

Eu sînt un filigranat în limbă și limbaj. Scrisul meu cred că se poate compara cu năzbîtiile lui Raymond Roussel („Impressions d'Afrique”, „Locus Solus” pe care nici nu le-am citit, dar nu am această pretenție) sau cu Jacques Prévert („Ceux qui mamellent la France”, volum pe care l-am citit) [vezi <Langage mécanique> în volumul meu „Anti-chambres et antipoésies, ou bizarreries”, p.34, și scrisoarea editurii pariziene].

Vă mulțumesc pentru cartea de vizită, vă trimit la rîndu-mi cartea mea de vizită „Le sens du nonsens”, din păcate (poate și din fericire, ca să nu mă bîrfiți prea tare și față de prea mulți) lipsesc pagini (expediate anterior spre republicare la o revistă ... matematică!! Nu rîdeți, așa am ajuns, revista se numește „Gamma” și este scoasă de Liceul „Steagul Roșu” din Brașov).

Poemele aveau ceva neclar în ele și se conformau unor algoritmi neliterari; [în orice caz, pe francofoni i-a incitat și surprins]. În ziarul „L'opinion” (un fel de „Scînteia”) din Rabat, criticul literar Khalil Raïss mă compara cu Tzara și Ionesco – pe linia avangardismului]. Dar sînt tangibile cu științele exacte. O să vă trimit un număr al revistei ca să-mi îngroș dosarul meu pentru posteritate (ori posterioritate) la Dvs. și să mă pun bine cu criticii matematici. Dacă tot s-a întors lumea cu fundul în sus, de ce n-aș publica în „România literară” a lui Dimisianu și articole cu ecuații diferențiale.

Dar redacțiile au un deosebit respect față de mine și mă resping de peste tot. [Într-un timp, hotărîsem să scriu numai în franceză, fiindcă încercările-mi românești nu mi le bagă nimeni în seamă, directorii (de conștiință) se șterg cu ele la fund.] (Vă expediez scrisoarea recomandată ca nu cumva să se rătăcească, din întâmplare nefirească, sclipirea minții mele orbitoare!)

Țin, apoi, să vă atenționez că am rude importante sus puse, ca atare să nu cumva să îndrăzniți să nu mă criticați. Oltean fiind, rudele mele s-au răspîndit prin toată țara, altele s-au stabilit și-n străinătate: Ardeal, Dobrogea, Muntenia ca și d-voastră, moldovenii (șoldovenii). [Apoi știți de ce cutremurul s-a transmis de la Focșani la Bucale? A plecat să caute moldoveni ... (Vă rog să nu uitați să rîdeți ... deși cam banal, slab). Poate-mi răspundeți și Dvs cu bancuri despre olteni!]

La București merg pe 13 și 14 februarie a.c. la un botez. Și aș vrea să nu vă întîlnesc. În Drumul Taberei. Mătușa mea lucrează la Ministerul Apărării Naționale. (Am deci o pilă puternică, păziți-vă!) Este femeie de serviciu. Face curat prin armată. Unchiul meu își desfășoară activitatea la Palatul Republicii și chiar prin Comitetul Central al P. C. R. [Ați incurcat-o! ... Dacă îndrăzniți să nu mă băgați în istorie ... ștreangul vă așteaptă (literar).] El lucrează ca fierar-betonist. Ei au împreună mai mulți fii, dintre care unul este mare maestru, tot în armată (Dîrdîiți de frică?), este maestru militar clasa a III-a, dar cel mijlociu a ajuns om mare, umblă prin țări străine, și-a absolvit școli înalte – în special Școala Vieții, care-mi lipsește mie, ca marinar vizitînd și destule muzee

și bibliotecii, adăpostite în cârciumile și bordelurile portuare. Cel mai mic copil este pictor de curte (a pictat curtea mea natală din Bălcești și pe a lui din Zătreni).

De la Universitatea Dvs. Capitalistă (adică din Capitală) mă cunosc unii ca pe oaia neagră (că sînt într-adevăr brunet), alții ca pe oaia rătăcită de turmă [fiindcă sînt nonconformist, experimentalist, avangardist și nihilist – neg totul, mă neg și pe mine (mai am un neg negru în obraz)], oaia rătăcită de turmă în gura lupului (Ion Rotaru), toți mă știu ca pe dracul împielit sub porecla CELDINMAROC: Eugen Simion, Nenea Manolescu (Filologie), Solomon Marcus, C. P. Popovici, C. Niță (Matematici), iar dintre literații propriu-ziși: Hristu Cândroveanu, Marinică Sorescu, Laurențiu Ulici, Adriano Celentano și Țața Veta lu' Nea Mărin. Cărți de-ale subsemnatului se găsesc pe la respectivii.

Pentru a vă edifica asupra (non)identității mele literare, meditați asupra crezului meu (non)artistic: „Programul Non-Conformist” {din volumu-mi paradoxist „Le sens du nonsens” (Lsdnd), pp. 5-6}, precum și antipoemul „Cher Monsieur FLORENTIN,” {Lsdns, p. 58}.

Cîteva poeme v-am copiat eu, cu mîna asta a mea (imaginați-vă o mîna care ține pixul între degete), inteligibil sper, ca să vedeți cît efort depun pentru Dvs.... Iar Dvs., vă doare în ... inimă (ca să nu nimeresc altundeva, greșind diagnosticul medical!) ...

CONSIDER CĂ NICI UN CRITIC NU SE POATE RIDICA LA NIVELUL ÎNȚELEGERII POEZIEI MELE (nici cu scara) (sînt cel mai orgolios poet de pe glob); numai Dvs. ați fi în măsură să mă săpuniți și muștruluiți frumos, să mi-o tăiați din scurt. Prea mi-am luat nasul la purtare. De aceea vă trimit cîteva lucrări inedite, ca să vă făliți posterității că dețineți manu-scrise dactilografiate și ne, provenind de la un scriitor de talie internațională, pe care să le vindeți la licitație cu prețuri fabuloase, milioane (de sutimi de miimi de centimi), ca tablourile lui Rembrandt sau Van Gogh, la Muzeul Literaturii Române sau chiar la Paris. Creații năstrușnice de-ale mele, în stil arivistic, să vă dau de lucru că și-așa n-aveați ce face (!), să nu-i mai studiați pe alții

ci numai pe mine (sînt un scriitor care nu face parte din uniunea scriitorilor – eu nu mă compromit – foarte gelos pe confrăți!). Sînt un creator de noncreații.

ÎMI PLACE LITERATURA SUCITĂ!

Vă trimit lucrările acestea fiindcă tot nu mi le publică nimeni, nu le citește nimeni, nu interesează pe nimeni (nici pe mine), iar pe Dvs. vă plictisesc (ceea ce o doresc din plin); să aveți amintire de la mine, poate mor mîine-poimîine (sînt un tînăr bătrîn, bolnăvicios, retras, timid și tîmpit; am 33 de ani și merg de-a-ndăratelea pe 18, pînă o să dau în mintea copiilor!) ... să nu mă acuze istorimea că nu am dat dovadă de atașament la creșterea și descreșterea imperiului limbii române. În cazul că n-o să vă satisfacă gusturile literare, vă voi mai expedia data viitoare, dacă nu îmi răspundeți, altele, pentru lectura Dvs. personală (ca să distrați căteii, pisicile și rațele leșești; sînt absolut sigur că nu aveți ce lectura – ca atare, apreciați-mi efortul). Dacă doriți să vă bateți joc de mine (ca de-o fată mare) și să vă stă la îndemînă, puteți să le și inserați în vreun periodic, care să mă fixeze în epocă și să le arate și altora influența pe care am executat-o asupra lor, din umbră, deși nu m-au citit, nu m-au cunoscut, n-au auzit de mine ... ci doar prin telepatie (literară).

VĂ RETRIMIT CREAȚII LITERARE DACĂ-MI PROMITEȚI CĂ NU LE CITIȚI, NICI MĂCAR RĂSFOIȚI. Mi-ar fi rușine!!

Voi ordona pictorilor să-mi execute în ulei portretul, privit dinspre ceafă, acolo unde-mi străluce înțelepciunea, ca să le ia(u) ochii vizitatorilor. Sculptorii să înalțe statui smarandachiste, cu o frunte lățită pe care să se poată odihni orice pasăre înainte de a se găinața.

Sînt singurul poet din lume (vorbesc serios) care a scris (și publicat!!), sîc) POEME ÎN NICI UN VERS! (vezi Lsdns, ciclul cu același titlu, pp. 59-66). Acesta este recordul meu mondial neegalat, de a fi reușit să compun fără cuvinte, fără litere. Poemele nu sînt gratuite, nu sînt de poantă „ele trăiesc doar prin titlu (cap), deși n-au corp, și prin imaginația cititorului. Un fel de operă de criză” (Eco) dar și ermetică. Ele constituie un simbol, un ideal de neatins, năzuința spre perfect, absolut, infinit, pur, „exhaustiv” al

Dvs. etc. De aceea ele există fără a exista, și nu există existînd. (Nu sînt jocuri de cuvinte, rebusuri.). Spre exemplificare: „poemul” Meditation ține două pagini goale (!) (ori albe), ca cititorul să reflecteze îndeajuns – acum vă număr și pe Dvs. printre ei; am pînă în prezent trei cititori și jumătate (dacă-l pun la socoteală și pe fiu-meu!). După mine urmează, într-un clasament neoficial, Gheorghe Tomozei, cu poem într-un vers, apoi japonezii cu poeme HAI KAI, și în cele din urmă gloata celorlalți poeți: Pindar, Petrarca, Goethe, Rimbaud, Garcia Lorca, Blaga, (pe Argezi nu-l citez că ăsta a fost panglicar), Pablo Neruda, Brotski, Constanța Buzea și Marița lui Chioaie vecina mea. Dar eu tronez peste toți aceștia, fiindcă am scris poeme fără să scriu!

[Vă rog să nu mă negați de prea multe ori. Dubla negație răspunde în afirmație (principiul noncontradicției). Prin urmare sînt un poet contradictoriu.]

TOT CE FAC EU NU ESTE INTERESANT, TOT CE FAC ALȚII ESTE FOARTE INTERESANT – acesta este obiectivul major după care mă călăuzesc ...

Am compus o piesă de teatru pentru copii (cu balauri care călătoresc cu submarinele, muma-pădurii trece cu racheta ...) dar n-am curajul să mă duc să mi-o reprezinte nimeni. Frică îmi e să nu-mi rîdă în nas (sînt un Laș literar, cu I mare de la bou). „Om bătrîn și te ții de prostii!”, zice măgulitor Ely, my wife, cînd mă surprinde scriind ori citind, și-o simt că face alergie! „Păi născocesc povești pentru Mihai, our child, care mă tot pisează la cap să-i spun să-i spun și să-i spun o poveste. Pe drum. La film. În bucătărie. Și-atunci inventez de la mine ..

Găsiți alăturat Actul(eșul) II: „Păcală și Balaurul”. Dacă îmi promiteți că o jucați Dvs. (singur) pe una din micuțele scene bucureștene, atunci cu mare plăcere nu mă voi trimite și celelalte părți (prima și a treia). Cel puțin lecturați-o șoricelului Dvs. (din bibliotecă). Vă mulțumesc anticipat. Ca să giniți re-acțiunile de la cașcaval.

Din volumul „Legi de compoziție internă. Poeme cu ... probleme!” care zace (hai să-i spunem se odihnește) de 3 ani de zile (și de nopți) la <Cartea Românească>, fără a fi fost măcar

repartizat la vreun redactor, fără a fi fost măgar repartizat, vă atașez ceea ce este mai neinteresant: „Mică (auto)biografie” și „Programul-Manifest” (premergătoare avangardei pe care am înființat-o, numită paradoxism). Lecturați-le seara, când vă dor măselele, ori vă doare-n cot de mine. Mai sînt și cîteva poeme (pentru aruncat la coș).

Ați remarcat că vă „donez” numai materiale de la indigo, slab vizibile, șterse, incomplete, deoarece Dvs. sînteți istoric literar și aveți menirea de a recupera „aiște” opere(te) deosebit de valoroase [deosebit de valoroase înseamnă: care se deosebesc de cele valoroase – în tinerețea mea am fost și rebusist, deci sînt o persoană multilaterală, mai am să m-apuc și de argonautică ...] „Ce, ați vrea să luați manuscrise citețe? Ar fi prea bătătoare la ochi. Dvs. arhivari! De exemplu „Tragedia antică” a fost inspirată de Nietzsche (ca să vedeți ce legătură am făcut, la 180⁰!). Șerban Foarță le mai îndrăznește în litere („Copyright”; Ed. Litera, singura care permite invenții și experimente!)

Din fericire, două carnete de-ale mele, jurnalistice, din Maroc, s-au pierdut. În felul acesta criticii și istoricii literari vor munci mai puțin (ori, din potrivă, s-or duce dracu prin Maroc în expediție după ele? ...Dumnezeu să le mai știe! ...). Din nefericire mi-a rămas unul, din care mă și grăbesc să selecționez ce e mai necalitativ pentru Ion Rotaru și să-i încurc mințile, să-i înnod urechile (iertăți-mă, n-am scris că vă leg picioarele și mîinile cum aveam intenția...) „În țara portocalelor”. Vă deschid astfel apetitul pentru smochine și turcomigdale, ca să vă lase gură a apă, fiindcă tot nu se găsesc. Și-n fond, ce-ar face oamenii cu portocalele? / Le-ar mânca. / Și pentru atîta lucru merită să le cari din Africa?! ...

Dacă trageți nădejde că vă mai scriu, bineînțeles că n-o voi face. (Obişnuiesc să le satisfac semenilor doleanțele.) De aceea să nu spuneți că nu trageți nimic (de bretele). Dacă nu m-ați prins în generația '80 și mi-ați pierdut tramvaiul, mă prindeți Dvs. în generația '89 (cu fofîrlica, ori cu ocaua mică), sau măcar în generația '80 și jumătate, adică pe dinafară ... Să privesc și eu pe fereastră la spectacolul organizat. Chiar nu se găsește un loc în picioare și pentru mine? Sau în genunchi – deoarece alții stau în

cur în literatură și sforăie! ... Fiți generos! Din partea mea vă doresc succes!! (V-aștept eu la cotitură.)

Dvs. ce critic de artă nu cunoașteți?

Vă mai pun în plic un număr prim, șapte, de fotografii anormale, voalate, neimportante, dubluri pe care să le puteți utiliza în istorie. (Vă sfătuiesc să vă cumpărați un album pentru colecționatul pozelor mele.) V-aș fi trimis și color (cu un aparat american care scotea pozele „sur place”, luat din Marocul meu literar), dar cred că Dicționarul Dvs. nu este colorat. Am atît de multe, încît, decît să le arunc, mai bine nu le arunc – vi le expediez Dvs. (dacă mai aveți spațiu locativ pentru depozitarea lor). O să vă pomeniți cu o basculantă încărcată cu reviste, cărți, manuscrise [unele nescrise, doar în capul meu – vă menționez că am un cap foarte mare și pătrat, a cărui circumferință sferică depășește 60 cm (!) nu exagerez, port nr. 60 și 61 la basca de golan, șapca de gură-cască și căciula de țărănoi orașenizat de timpuriu, pe care mi le execut pe comandă numai)].

Aș putea să deschid un muzeu special în memoria nonvalorii mele, unde să etalez obiecte ce-mi aparțineau, și-mi vor aparține (parcă mai știe cineva peste ani și ani ce a fost și nu din muzeul „Smarandache” înființat de Ion Rotaru!): pantofi cu botul ascuțit, placheuri, izmene și alte dedesubturi scoase la iveală, ciorapi puțin parfumați, chiloți, maieuri cu găurele și scobitori, la care se adaugă două măsele cariate și ușor plombate cu azbest – care vor fi utila istoricilor literaturii ca să-mi studieze viața și să-mi închine monografii...

Vă rog să mă scuzați că n-am compus o scrisoare mai lungă și mai urîță, de cel puțin 100 de file. Dar de-o săptămînă de nopti mă „căcănesc” (ne, să nu vă impută cuvîntul) să scriu la epistola Dv. 27 ian. – 02 feb. 1988, din Craiova City. M-am săturat și m-am săturat, deși criticii n-ajung niciodată la starea de sațietate.

LA ANUL ȘI LA MULȚI ANI!

Florin Smarandache

Scrisoarea a IV-a

de Florentin Eminescu

Stimate D-le Rotaru,

Urmare a răspunsului Dvs., pe care nu l-am primit, la voluminoasa mea epistolă – colet aneri $\begin{pmatrix} oară \\ or \end{pmatrix}$, vă rescriu. Abia am așteptat momentul, l-am pîndit. Și el n-a picat ca din senin. Și poate nici n-a picat deloc.

Deoarece revista „Gamma” de matematică nu o să vă trezească nici o emoție și fiindcă nu o veți înțelege, v-o expediez grabnic. Pînă nu vă dezmorțiți. În acest fel voi fi la adăpost. În avanpost. Priviți, vă rog, cele mai slabe compuneri literaturizante ale mele, așa-zise poezii, din perioada de formare și informare artistică a mea, pentru a urmări procesul de involuție literară ce probabil l-am urmat. De care mi-e și rușine să le recunosc, redactorului Bencze brașovean spunîndu-i că sunt ale ... unui prieten de-al meu, versificator.

Cum se face, și cum nu se face, că ne scriem în contratimp. Cînd vă răspund, nu îmi scrieți Dvs., și invers, cînd nu îmi scrieți dvs. vă răspund eu. Deci sîntem O.K.! Cu cît misivele mele sunt mai lungi, cu atît ale Dvs. mai scurte – tind spre zero ...

Vă mulțumesc pentru a doua Dvs. scrisoare (pe a treia n-am lecturat-o încă decît în gînd) formată dintr-un bilet și o foaie albă. Spunea mai multe și concise petecul nescris de hîrtie. Poate fie-va milă de mine și-mi veți arunca în scîrbă un plic. Vă promit că decontez timbrele.

... Nu mai am nici o vlagă la creat ...

M-am apucat să redactez un roman dac despre „stilou”: introspecție, metafizică, geofizică și garantologie. O lucrare complexă complexă.

Ajutați-mă să n-o termin.

Astă-seară m-a părăsit muza, a fugit cu altul, e o tîrfă, am prins-o în fapt. Nu mai am ce băga. Nici o replică, nici o idee ideuță ideișoară ideuțoaie. O să dau divorț.

A propos, cît de mult v-a dispăcut Le sens du nonsens? Dar fiți sincer, că pe mine nu mă cheamă Vasile Alecsandri și nici nevasta la culcare și nici Florentin Smarandache. Numele meu este smarandache florentin. Ați reușit să mă disprețuiți destul? Dacă nu, mai încercați! Se mai prea poate ...

Nu-mi place să fiu urît puțin, pentru că și eu la rîndu-mi urăsc din tot sufletul creștin. Am pe satana în vene.

Permiteți-mi, vă rog, să mă doară-n fund de literatura română contemporană, în condițiile în care eu sînt un simplu spectator, nevoit să aplaud toate ineptiile cîtorva inși care se erijează în „reprezentăți” ai culturii noastre, care cultură, chipurile, este de „masă”, „populară” etc. Probabil că sferile naționale s-au schimbat, chircit, iar cînd pronunți <popular> înțelegi 2-3 persoane.

Au acaparat unii redacțiile revistelor și editurilor de stat și le folosesc în scopuri individuale – deși sub masca colectivismului.

[De exemplu, mi-au trebuit zece ani ca să public o poezie în „Ramuri” (i se potrivește mai degrabă denumirea de „Crengi”), care de altminteri este o revistă provincială, destul de obscură, fără cititori – chiar și-n Craiova zace prin chioșcuri – întrebîndu-mă, cu ce scriu aștia mai bine ca mine? Și am văzut cu ce scriu: cu pile, cu sticle etc. ... nepotisme literare.

Dar să v-anunț ultima noutate: știați că revista „Familia” apare la Craiova? (Colaborează Marin Sorescu, George Sorescu, Ion Sorescu, Radu Sorescu și alți membri ... ai familiei.)

Facem parte din clase culturale diferite și, desigur, nu v-ar conveni schimbarea noii ordini literare. Încerc să fac o REVOLUȚIE în lumea literelor – dar nu în sens maoist. Deoarece eu nu am realizat nimic pînă la 33 de ani, iată marea mea

realizare! Iar de acum încolo doresc să realizez cel puțin cât pînă acum.

Cei care se încred că au realizat, n-au făcut decît deșărtăciune (biblică).

Dar iar am luat-o razna ... Aș putea să înșir aiuristici din astea la infinit. Numai să aibă cine să le asculte. Criticii sînt surzi la zbaterile antipoetului din mine.

În numele Tatălui, și-al Fiului
Și-al Sfîntului Florentin
Amin.

Las Craiovas,
February 20, 1988

P.S. L'Association alsacienne pour la poésie m'a accepté le volume d'antivers en français „Anti-chambres et anti- poésies, ou bizarreries” dont vous possédez quelques pages.

Voilà, l'irrealisable s'est réalisé.

JEO DI ORVOAR, MEOSIEO ROTARIU, A LA LANG
RUMEN.

SEL CHI NEO VEO PA MEDITE

FLORANTEN SMARANDAȘ

Scrisoarea a V-a

Mult stimate și iubite tovarășe Ion Rotaru,

Merci für your scrisoare von Mărțișor.

Vă rog să mă scuzați că n-am putut să vă răspund mai târziu, dar n-am fost ocupat. Din păcate nu m-a ținut la pat nici vreo boală creatoare contagioasă. În orice caz, am reușit să vă scot din Dvs. O epistolă de șase pagini, densă în idei și metafore, de la ditamai criticul și istoricul (eu nu prea separ cele două noțiuni fiindcă nu vreau eu)... Vă dați seama? O s-o vînd la Muzeul Literaturii cu zece mii! (Muzeul Literaturii Chineze poate mi-o cumpăra.) La fel și Dvs. cu foile mele, vreo 40, și mai ales că nu se găsește hîrtie igienică o să scot o plachetă la „Litera” binențeles deoarece alte edituri nu sînt demne de mine, o s-o trimit cît mai negrabnic ca să rupeți câte-o pagină – ca din calendar – numai să nu mă înțepe la fund. O atîrnați deasupra oglinzii și cînd vă bărbierii pe dinăuntru de zgură literară, mai aruncați cîte-o privire peste un poem smarandachian, mă înjurați în gînd de trei ori sau chiar cu voce tare în reviste, că tot nu aud, sînt surd la observațiile altora.

Din fericire n-am telefon, ca Dvs., ca să vă ascult invectivele. (Eu v-am inoportunat cu un apel telefonic, eram curios cît vă pot intriga.) Mi-e rău literar.

Voi declanșa o răscoală impopulară. Eu sînt maniheist, în lume nu există doar rău ci și foarte rău. Aceasta e rațiunea mea de a nu fi, să desemnez oroarea literară drept bine.

Fiți amabil, așadar, de mai îndurați și această scrisorică, în formele retorice și anti, în care nu spun nimic, decît că nu-mi place să scriu – o scrisorică de dragul corespondenței inutile care mă caracterizează. Scriu cu destulă greutate în simplitatea mea despre tot ce nu aveam de scris, nu știu cum s-o mai lungesc la nesfârșit – sînt un explorator al infinitului. M-am dat tot. Mă

căcănesc un secol pînă să trimit o misivă cît mai (ne/anti)artistică ca s-o vadă istoricii lit. ai istoricilor lit. ai istoricului lit. Rotaru în vecii vecilor și s-o însemneze în revista lor de morți (spiritualmente) <Manuscriptum>, la anu(s) și la mulți ani, să ne dați și nouă.

M-am îmbolnăvit de lepră literară. Dvs. cac ritic dear tăcu noaș teți. Căci aveți pîinea și cuțitul, mai ales, în inima mea. Vă mulțumesc. (Astăzi e duminică și toată lumea se odihnește, numai eu stau, și mă joc de-a soarta.)

Să vă mai transmit cîte ceva din neștiința mea multilaterală? Am compus anul viitor o trilogie din patru piese, dar încă n-am scris-o. O s-o termin la paști, al cailor. Mă screm mult pînă să aleg, ca să nimeresc ce e mai prost. (Decît repede și bine, mai degrabă încet și nesatisfăcător!)

În curînd nu o să-mi joace la Craiova piesa „Întîmplări cu Păcală”. Vă invit și pe Dvs. să nu o vedeți. O.K. Eu sunt profesor universitar la școala generală 32 din craiovița, dar cer să mă retrogradeze la un liceu.

Sînt foarte mîndru de rezultatele negative pe care le-am cîștigat cu deosebit efort. Toți mă disprețuiesc și dau rapoarte despre mine nu proaste ci foarte proaste. Ce mai tura-vura, mă simt măgulit! Mă bucură că și Dvs. mă acuzați fiindcă am creat „nimicul, zeroul, haosul”, dar nu în genul lui Beckett. Nonsensul meu are sens, nu m-ați înțeles, iar paradoxurile mele nu sunt paradoxuri, sînt adevăruri sub alt unghi de vedere (sau de obscuritate). [Mie-mi plac enorm eseurile, deoarece ele te fac să nu pricepi o iotă din și despre text, ori, dacă e posibil, contrariul ...]

Am explodat deja și am făcut praf în jurul meu, pe care praf l-am aruncat de pe balcon în ochii trecătorilor prin literatură.

La Universitatea din Craiova beneficiez de indiferența și disprețul funcționarilor în litere. Negrici nu m-a drăcuit, din nenorocire, decît de două ori: în fața traducătorului meu Traian Nica și a exuniversitarului C. Dumitrescu, matematician, și a fost de acord să nu-mi încredințeze copilul la meditat. Marin Beșteliu m-a beștelit, m-a făcut cu ou și cu oțet – deși nu se găsesc ouă la autoservire nici la aprozar, nu-mi dau seama de unde le-o fi luat

și de ce le-o fi stricat pe mine, „merit eu să fiu iubit”? – îndruga despre „sentimentele” mele „fabricate în laborator” și în Maroc că ar fi decadente, ceea ce mi se pare diametral opus fiindcă eu experimentez-experimentez și chiar experimentez, dar l-am iertat și l-am înțeles știut fiind că el este un specialist. Doar Constantin Popescu m-a înaintat la ziarul „Înainte”. Lui Ghidirmic i-a slăbit vederea, trece pe lângă mine și nu observă talentul meu creator, ar trebui să consulte un oftalmolog. M. Sorescu se bîlbîie în fața mea. Ce să vă povestesc, sînt de speriat! (de ciori) ...

EU AM TOT CE NU-MI TREBUIE, NU MAI MĂ INTERESEAZĂ NIMIC! (Ar trebui să-mi aplicați o amendă literară să mă-ncodeiați acolo unde nu ar trebui, la securitatea literelor ... Măcelarii de valori! ...) Ca istoric literar o să fiți doar citat, pe cînd eu ... n-am probleme, nici măcar atît!! N-ar fi desigur cazul să fac comparație între țînțar și armăsar, dar ar putea fi și cazul. Nu m-am făcut doctor care să ia mită, cum susțineți, doctor sînteți Dvs., mie, directorul (n.a.) nu mi-a dat avizul să mă înscriu la doctorat în matematici (1985) fiindcă dumnealui era profesor de română, și mi s-a părut normal, pentru că *l'anormal est devenu habituel* („Le roi se meurt”, Ionesco), mă surprinde însă faptul că n-au pus și omul nou de servicii să semneze refuzul, că și ăsta m-ar fi respins pînă nu-i dădeam o țuică bătrînă. Indivizii au avut grijă, probabil, să nu mă forțez prea tare că-mi crapă țeasta!

Mai am puțin și-ncep „Antiscaunul singurătății literare”, cum susțineți, fiindcă știu că n-o să mi-l publice nici dracul! (de Valerică Rîpeanu, Cornelică Popescu, Hilarie Hinoveanu s.a.m.d.). Dacă l-ați compune Dvs. atunci l-ar publica toți deodată! Există, deci, o mică deosebire mare între noi (toți)!! Există nervi. Dar o să vin la toamnă pe la Casa Șcînteii cu butoiul, ca să-i satur pe toți, o iau de la femeia de servicii pînă la director, trecînd prin toți funcționărașii de la CCES, ca să-mi publice și mie ceva, un rînd, un cuvînt sau măcar o literă. Ca să zic și eu mai tîrziu, uite domne, litera asta am publicat-o eu! N-aveați nici o grijă, trec și pe la universitate, aici sînt mai mulți căței, dar mie îmi plac animalele, o să aduc pentru fiecare un os, un cimitir de scriitori.

Și-apoi îmi cumpăr o diplomă de filolog cu 30-40 de mii – în Craiova costă 1000 de lei examenul. Probabil în București e mai scump.

M-ați ghicit din poză, sînteți un psiholog și anatomolog a-ntfia! Într-adevăr, sînt îndesat de carne și carte (umbliu cu geanta plină), sînt mai naiv de cît m-arată poza, de-aia mi-e teamă să vă întîlnesc, poate îmi stric proasta reputație pe care am căpătat-o, și-apoi să vedem dacă mai trăiesc pînă atunci! Știți că se moare mai ușor tînăr, iar eu am tot viitorul în față, negru. Am impresia că tot ce zboară se mănîncă, pînă și potîrnichiile. O să mă așez și eu la masă, literară, să mănînc pe unul și pe altul, că și ei m-au mîncat pe mine. Fript.

Înfățîșarea îmi e, desigur, brahicefală (mare și tare ... de cap).

Dar de fapt nici nu știu de ce vă scriu. Pentru că sînt ocupat cu manuscrisul, l-am creat ca să-l rup – eu nu ard manuscrisele ca Maestrul și Margareta, decît în suflet. Vă ajut într-o istorie antiliterară.

Vă cer scuze că v-am transmis (non/anti)răspunsul meu, pe care nu-l așteptați ca pe pîinea caldă pe cartelă în provincie, dar am avut și o moarte în familie, la țară, mi-a decedat bunica (pardon, pisica), au găsit-o părinții slabă – nemîncată de șobolanii de bibliotecă, refugiați din camera mea de lucru în grădina de zarzavat a mamei-mare. Pisicuții, pe care-i fătase de trei zile, miorlăiau pe lîngă dînsa. M-a prins o tristețe foarte întristătoare. Am scris pe loc o analiză neliterară și stilistică.

Mi se pare comică afirmația că poezia românească actuală depășește pe aceea din Vest, pentru că acolo nu există! Versurile sînt la pămînt! Deși, puțină cum e, depășește prin experimente lirica noastră, oportună cum ați remarcat, tradiționalizată (numai cît știe eu grupul parizian Oulipo ...). La noi sunt mai mulți poeți decît cititori. Noi cîștigăm prin neprezentarea adversarilor cu 3-0.

În final, veuillez agréer, Cher Monsieur le Professeur, nos sentiments distingués fabriqués en laboratoire, publicate doar în franceză pentru că așa e - pentru un român. (Scrisorica v-o trimit din Oltenia tembelă a lui Amza Pellea PAR AVION, air mail.)

Ura și la gară!

(deseară plec la Filiași)

Craiova, March 27, 1988,

A handwritten signature in cursive script, reading "Florin Svarandache". The signature is written in dark ink on a light background.

P.S.-ul ipocritului:

Sînt oltean hoț, v-am furat pînă acum minute întregi din viață, poate chiar ore, o să vă fur și mințile. Vă hipnotizez de la distanță. Aveți de ce vă lăuda. Fiți sigur că peste tot o să vă fie rușine cu mine.

Preaonorate¹ și preavenerate² Tovarășe Ion Rotaru, Stimați tovarăși³

Iar mi-ați scris! Pe o vedere. Vă stricați timpul pe mine. La Belvedere. Frumoasă. Verde. Mi-a plăcut. Puțin. Doar ...

Eu sunt un om simplu, chiar mai simplu decât simplu. Viața mea e un coșmar dulceag. Sînt leneș și fără talent, deși muncesc nonstop – chiar și când dorm ... inconștientul meu lucrează ... literatură freudiană – și odihna e tot o muncă --.

Mă consider inferior celorlalți, în momentele mele cele mai demne. Am complexe.

De la un astfel de complex mă alimentez cu pâine, zahăr și ulei pe cartelă, fiindcă făină nu se mai dă luna asta. Ce știți Dvs.!

Dvs. știți să mă parafrazați parodiați calchiați înțepați bucurați cu cîte o vorbă stimați și nu nonstimați antistimați parastimați înjurați fin imitați urmați. Îmi călcați pe. Urme pe zăpadă. Inimă.

M-a surprins gîndul Dvs. mult la mine, chiar dacă era antigînd, dar era mult. N-am știut perioada din florar cu nonconcursul studentesc. Dar mai bine, nu s-a rupt misterul care (mă/ne)învăluie. Poate mi-aș fi pierdut proasta reputație pe care mi-am cîștigat-o la Dvs. Pentru că, de cînd nu ne-am mai văzut unul altuia plicurile poștale, mi-am mai făcut o relație: Dan Tărchilă, un nou dușman. Și puternic. (Eu nu-mi măsoar lipsa de forță cu oricine!)

Mă forțez să vă răspund urgent pentru că am o serie de probleme familiale care nu m-așteaptă să le rezolv. Mă joc de-a scrisoarea, ca fiu-meu. Lui îi plac indienii și caoboi. Eu sînt calul. Uneori și boul.

---

¹ În sensul de onorat prea mult.

² În sensul de venerat prea mult.

³ Critici literari și istorici, tîmplari de morminte spirituale și zburători legendari (I. H. Rădulești și Icar)

Acum două săptămîni nu v-am trimis nici o scrisoare. Ați primit-o? (Vă adresez o astfel de întrebare deoarece un prof. din New York îmi tot confirmă că recepționează creații și recreații matematice smarandachiste, deși eu nu i-am mai expediat nimic! Bineînțeles că nici cu poșta română nu mi-e rușine, merge cu încetinitorul! Face imposibilul, se zbate, ca un plic să ajungă la destinație cît mai tîrziu cu putință, iar uneori să nu mai ajungă deloc! ...)

Vă bombardez cu scrisorici și scrisorele. Cîteodată și scrisoroaie. Greoaie. Ca s-o fac cît mai de oaie. Cum mi-e bunul obicei. Cu care ați avut prilejul să nu vă acomodați. Suficient. Stilul meu este variațiadestil, ori fărădestilul – semn al recunoștinței pentru viața mizerabilă literară pe care o trăiesc.) N-ați înțeles că nu-mi plac clișeele? (De aceea mi-am creat și eu unul. Transpunere în irealitate a năzuințelor-mi personale.) Gustul meu care nu poate fi pus la neîndoială ca o pagină memorabilă neantologică. Un adevărat disperat sînt. M-au sinucis culturalmente. Paznic al neliniștii sufletești sînt. Mă înec în mine singur. Fără nici o intervenție din afară. Am început un proces lent. Cu vecinii. Din artă. Am ajuns un maestru în arta de a nu mai face nimic. Nu se merită. N-ai pentru cine. Iată, veți zice, o floare care nu este o floare! Asigurați-mi omagiul care nu mi se cuvine.

Vă rog să m-apreciați!

Ce mai

Ce mai

Așteptați?

Vă răspundeam mai dihai, dar am răcit și m-a apucat o groaznică durere în cur față de literatura contemporană, monopolul cîtorva bucureșteni și altor cîți provinciali. Am avut temperatură 39° la umbră, în marginea lanului de litere. (Eu nu am voie nici la secerat.) Am așteptat să-mi treacă. Dați-mi voie să nu mai mă intereseze nici de aici încolo!!

Sper că nu sînteți supărat prea puțin pe mine. Doresc să fiu vinovat. Sînt un dezechilibrat literar (vezi multistilul), și un iresponsabil (de greșelile altora).

Nu vreau în ruptul capului să fiu salvat. Trebuie să mă golesc de toate ideile care nu mă lasă nici să dorm. Mă defulez. Vă refulez. Sînteți psihiatrul meu. Literar. Social. Chiar. Le scuip afară. Pînă mă scuip și pe mine. Performanțele mele neliterare.

Am compus și un poem pentru Dvs. Sper să nu-l fi primit. În zece pagini. Cel mai lung poem pe care să-l fi scris. O adevărată epopee (20 mai 1988).

Mă provocați la antiscrieri (era să nimeresc anticultură, dar acolo-s alții ... specialiști)?

A șaptea scrisoare v-am adresat-o în engleză. Sper să nu fi înțeles nimic din ea. Am vrut să mă dau cocoș. Să-mi etalez necunoașterea anglo-saxonă. Și-am ieșit găină. Și era de matematică. Articolul, nu găina. Să-i mai văd eu pe istoricii literari cum n-or s-o poată publica în <<Manuscriptum>> cînd noi amîndoi vom avea onoarea și datoria sfîntă de a fi morți. La datorie. Față de Cel de Sus. (25 mai 1988)

Na, că le-am tras-o! Sîc!

Să-i determin să insereze în <<Revista de istorie și teorie literară>> (sau ne ..., cum mă imitați Dvs. – deci mi-am format un stil inconfundabil) o teorie matematică de șase pagini!!! (Fac și eu pe deșteptul față de necunoscători!) Ce putere am! (neliterară ... iar mă repet). Să mă laud în fața unor nespecialiști (și în dosul specialiștilor) cu matematicile mele! Ce mi-am șoptit atunci în barbă, să realizez două lucruri deodată, ba chiar trei (și filatelie), patru uneori (și rebus), chiar cinci (informatică). Că decît să fiu prost într-un singur domeniu, mai bine în mai multe. Prostul tuturor.

Eu sunt descurcăreț în chestiuni de încurcare a lucrurilor. Și-mi place sclavia. Dar literară.

A opta scrisoare, care de fapt au fost: a opta, a noua și a zecea, trei plicuri, unul într-altul. Prin urmare trei scrisori. Concentrate. Să văd eu cum le va publica posteritatea, aceste scrisori neexistente, necrise, cum vor tipări ei nimicul acesta, triplu. (Dacă reflectăm mai atent, și ale celorlalți, scrise, tot nimicuri sînt. Care se cred geniale. De importanță istorică!)

Aceasta este a doisprezecea ... contra-epistolă (Ha! Ha! V-așteptați să pronunț: antiepistolă – v-am dat plasă! Ca să cumpărați cartofi, roșii și alte zarzavaturi literare care nu se găsesc pe piață.), un contra-răspuns! (Mi-am schimbat prefixele, ca să vă surprind în ofsaid clar ... cultural ... la cinci metri în spatele ultimului apărător ... literar ... ori literal ... ce sînt ... lateral. Mai degrabă lateralizat.) Ciorna ei o s-o donăm muzeului militar central – sau centripetal – ca niște adevărați patrihoți, luptători neînfricați pe baricadele inexistente ale construcției sociale. Tata mare. Mama mare.

Scrisoarea a unsprezecea n-am dat-o încă gata (pe Dvs. da), însă v-o expediez mai înainte pe a doisprezecea. Ce mai contează. V-am șocat ca să nu fiți șocat. După ce nu îmi veți răspunde la aceasta, v-o expediez și pe precedentă. Vă mai alătur și prima pagină a cărții Dvs., pentru un autograf muzical, deoarece în materie de critică literară și istorică sînteți o VOCE. Singulară. Orice s-ar zice și, mai ales, ce nu s-ar zice.

Scuzați-mă că v-am maltratat atît de puțin opul. Vă promit că pe viitor vă voi face harcea-parcea. Ideile. Eu cînd citesc o carte, las urme pe ea, să se cunoască. O trec prin mine. O cern. O rezumez. O anulez. Sau o imit. Aveți toată neîncrederea în mine. Și insatisfacția. Și alte aprecieri negative pe care abia aștept să nu le ascult.

Mă autoplăgiez. Și folosesc spații albe în expunere, ca s-o lungesc, să mai lungesc urechile, unora. Imit pe Lucian Raicu, „Scene din romanul literaturii”, care, plecînd la Paris, n-a mai avut bani să se mai întoarcă.

Sînt nărod și profit de acest lucru. Lumea crede că sunt inteligent, astfel. Le spun lucrurilor pe față și pe dos. Nimeni nu mă împiedică să anunț ceea ce nu gîndesc. Toți mă îndeamnă. La 180°.

Știu că nu aprobați dezaprobările mele la adresa patronilor literatori din România. S-a format o burghezie artistică în socialism. Și-o burghezie socială. O clasă care s-a închis în sine și nu mai acceptă pe nimeni din afară. Nici măcar pe mine. Indiferent dacă acel nimeni face pe dracu-n patru sau în cinci. Vreau să demonstrez că subiectivismul este prea mare în arta prezentă

și prea corupt. Iar demonstrațiile nu își au rostul. Pot să mă dau eu cu capul de toți pereții cenzurii, și-ai secretarilor literari. Fiindcă sîngele poemelor mele curge în van.

Talentul (sau antitalentul) meu este nesuferit? Sau trebuie dublat de o sticlă de șampanie? Deocamdată trăiesc pe spinarea altora, spirituală: C.I.T.E.S.C. Creația observ că mi-e interzisă, printr-o teroare blîndă, refuzat mereu cu zîmbetul pe buze. Am izbutit să fiu respins de toate editurile și teatrele din țară. Trebuie să mai încerc și în străinătate. Să fiu împăcat cu gîndul că am pierdut totul, că nu mi-a mai rămas nimic, să port cu prisosință titlul de Cel Mai Slab Autor din Lume. Ar fi un record, oricum. Caracteristic mie. Simt o atracție bolnavă pentru eșec. Îl caut pretutindeni. Cînd nu mai am nici o șansă să realizez ceva, atunci încerc mai abtîr: mă omor, mă frămînt. Iar cînd soarta-mi surîde, îi dau cu piciorul, ca vaca în oala cu lapte muls, cu copita.

Nu-mi convine regimul. Literar. Nu mai vreau să țin regim. Nu mai țin cu nimeni. Deși scriu și eu ca textualiștii, postmoderniștii plicticoși și plini de importanță. Dar pe mine m-aruncă frații la gunoi. Cu manuscrise cu tot. (Ion Nistor m-a asigurat, a propos de un volum al meu depus abia în 1981, că o să se ocupe el ... istoria literară. Și m-am simțit pe loc flatat ... Pînă atunci să-l las să se dospească. Să nu fiu grăbit, că nu e cazul. Că mai am timp să mai aștept vreo douăzeci de ani. „Numai atît?” parcă l-am întrebat ...)

Sînt un deprimat descurajat demoralizat abătut amărît un om necăjit indispus îndurerat trist și întristat scîrbit de toate cele cătrănit plouat deși cu umbrelă ponosit dosit în artă pricăjit pleoștit cu basca pleoștită supărat pe nimeni dezolat obidit și mîhnit. Punct. Le-am pus punct la toate: creație și noncreație și anticreație. Nu mai creez decît pentru Dvs. Și impotrivă. Mulțumesc din inimă condițiilor mizerabile care mi s-au oferit. Mă bucur din plin de toate suferințele care îmi dau elanuri în munca de cercetare ... spirituală ...

Pe cuvîntul meu de pionier.

Nu știu ce să fac. Încotro să n-o apuc. Reușesc să fiu peste tot disprețuit. Surghiunit. Mi-a mai rămas doar singura alternativă. Ștreangul de gît. / Ștreangul de cuvinte.

Vorbesc serios. Mai ales atunci cînd tac.

Deși scriu în draci povestiri angelice. Scriu drăcovenii fine. Nu mă ia nimeni în seamă. Nici cei care nu m-au citit. O samă de necuvinte nichitiene. Nu mă iau nici eu. Mi-e necaz și mi-e rușine cînd văd că rămîn de căruță. Că nici în viitor nu întrezăresc ceva bun. Că opera mea este deșărtăciunea. Cerc de relații. Cerc vicios. Se învîrt în cerc.

Edituri puține, tiraje și mai puține, titluri mai puțin decît puține. Se publică prin permutări circulare: în trei sau în patru sau în n. De clan depinde.

Degeaba o să veniți la mine în momentul cînd n-o să veniți, și-o să mă reabilitați literalmente cînd o fi să nu mai fiu.

Degeaba și în zadar.

Jurați că spuneți neadevărul, tot neadevărul, și numai neadevărul. Ca de altfel toți. Adevărul personal. Există o infinitate de adevăruri opuse despre același eveniment. (De la scrisorile hazlii și degajate marocane, dintre care nu v-am trimis, din fericire, iată-mă la jalnicele jalbe către Ion Rotaru ... cerșindu-i dreptul la o cît de infimă literatură. La polul opus. Dreptul la un petic de soare.

Celorlalți le sînt atît de indiferent, încît nici nu mă înjură.)

Viața mea a devenit imposibilă. (Nu glumesc decît serios.) Tot, dar absolut tot ce fac, este desconsiderat, azvîrlit. Mă necinstește creația mea? Sau invers? Sau reciproc!

Monopolul cîtorva asupra literelor inhibă pe săraci, îi sărăcește mai rău. Mă mir, mă mir, mă mir de trei ori că vă „antigîndiți” la mine. (Acum vă parafrezez eu!) Întrebați-i pe eugen Simon Movilă și nea lae Manole scu(lă), colegii de „serviciu” și de rivalitate, despre marocanul de mine. Vor strîmba din nas a necunoaștere, dispreț și superioritate universitară. Ah, cît nu-i suport, și cît m-aș răzbuna pe ei!

Vă e milă de mine? / Nu merit și nici nu vreau milă.

Stimate Domnule Rotaru și Nestemată Doamnă Literatură,

¿Puteți să nu-mi trimiteți „fișa” bio(biblio)grafică pe care mi-ați întocmit-o?

¿Dar să mi-o trimiteți pe aceea pe care n-ați întocmit-o? Aștept cu nerăbdare să (nu) le citesc! [Nu-l imit în punctuație pe cezarul Ivănescu, ci pe conchistadorii spanioli ai inimii mele.]

Și-așa nu am ce face cît e ziua de mare, decît să meditez ... și-am ajuns la concluzia, nu fără unele dificultăți, că am fost un mare dobitoc (vă rog să le spuneți și altora ca să-i înveseliți), și încă mai sînt – spre marea mea liniștire sufletească. Iar aceasta în mod genial. Am o mintee ... rătăcită. Prin spații ficționale, Banach, Hausdorff, livești. Cărțile sunt lumea mea. Cu manifestări complet nerealiste. Utopice poate. Sigur. Îmi pun atîtea întrebări fără răspuns. Găsesc atîtea răspunsuri fără să mă-ntrebe nimeni de ce mi-e cojoaca. Totul inutil. Începînd cu aceste misive către Dvs. Cu eseurile despre moarte. A culturii. Graiului și literaturii. Începînd cu sfîrșitul literelor.

Poate aveți unele afinități cu nemulțumirea mea generală. Unele asentimente mai multe.

Eu mă căznesc într-una să mă căznesc periodic să mă căznesc din timp în timp să mă căznesc și să mă joc serios de-a literatura. Și nesianos. Exersez exerciții d'antistyle queneau-ien către Dvs. și către Dvs. (în mai multe dăți). Exersez și nu mă pot opri.

CA UN atlet care se antrenează mereu dar la concurs se îmbolnăvește și nu poate participa. Apoi se reantrenează. Dar îl îmbolnăvesc alții. Se rereantrenează sălbatic (pentru sine măcar). Muncește ca un habotnic zi și noapte. Nimeni nu apreciază pe nimeni. Toți au timp numai pentru ei, criticii literari – vorba lui Eminescu. Atunci atletul aleargă de unul singur, nădușește pînă la inimă de unul singur, se ambiționează de unul singur, depășește de unul singur orice record, care nu este desigur recunoscut. Zburdă cu sine în gînd înaintea tuturor. Cade. Revine. Îi depășește pe veleitari dar e scos de arbitrul literar în afara concursului. Corupt. Aut de poartă. E lovit de consacrați. Dar se ridică să-și continue cursa. O termină primul. Este descalificat. Nu este înțeleș. Nu înțelege. Fuge de rupe pămîntul. Pe tușă. Fără drept la istorie. (Au alții și pentru el.) Descurajat în antrenament. Împiedicat. I se leagă

picioarele. Cu voci sforăitoare. De cînepă. Dar sportivul fedeleș legat mai repede sprintează. Antrenorul îi prinde greutatea de tălpi. Din nou în frunte. Vede stele verzi și steaua roșie. Pe cer. „Am învins”, strigă, la maraton. „Nu ai voie”, i se răspunde.

Fuge. Fuge. De umbra lui. De real. De ireal. Cu picioarele la spinare. Pietrele se iau după el. Se rostogolesc. Saltă. Tresaltă. Îl lovesc după ceafă. Stupoare. Nu. Este împins departe. Pietrele îl fac ușor, sau el le face ușoare? Îi sfîrîie călcîiele. În zadar. Sare. Picioarele strînse. Ca un cangur. E faultat groaznic. În careul de 16 m. Lovit în auz. Cu ocare. Sîngerează idei. I se sparge arcada. Sufletului, fereastra spre lumină. Se prăbușește peste obstacole nevăzute. Înălțate peste noapte pe pistă. De colegi, bineînțeles. Cursa prieteniei. Cade în cursă. Rămîne în urmă. „Bravo, mă, băiatule!” Nu mai e concurent. Periculos. Nu mai e nici un concurent. „Bravo, mă, baiatule! Vino să te pup!” Maratonul are nevoie și de codași. Societatea, și de codoși. Țara are nevoie de proști, nu-i așa? Trebuie să fie cineva și pe ultimul loc. Și-atunci de ce să nu fiu eu? De ce să ratez ocazia?

Dar ce-mi pierd timpul cu poveștile? Dar ce-mi pierd timpul d-voastră.

Lupta omului cu (anti)destinul (anti/ne)literar. Voi intra în istorie ca un novice. Ca un scriitor infantil uitat de orice istorie. Un antiscriitor. Un nonscriitor. Un nescriitor, nu-i bine zis. Deci nu voi intra în istorie, nu vă fie teamă, fiindcă înăuntru e frig și sînt mulți oameni răi, congelați. Nu am nici cheie să deschid ușa. Din dos. De incendiu. În oraș nu se găsesc chei brute de yală ca să-mi confecționez alta. Am căutat și marea cacapitală București, „balcacanică”, cum îmi scrie un amic timișorean.

Vă implor să-mi spuneți: Unde n-am greșit? Am mers din eroare în eroare, călcînd trufaș în străchini, mîndru de mine mai ca Svejik – soldat în oastea fără arme a literelor și cifrelor. Un duplicitar, stînd cu fundul în două luntre – ca să mă înec între ele. Vișlaș fără vîslă.

Scriitor fără mașină de scris.

Fără panglică. Deci nepanglicar. Fără fundă. Deci neînfudat. Cu papion stilistic și fără. Scriitor cu pixul, asta sînt. Mîzgălit.

Orele mele s-au scurs într-un mod imperfect, și mai mult ca imperfectul.

N-am fumat.

N-am băut.

N-am fost afemeiat.

N-am fumat pe nimeni. N-am băut sîngele spiritual al nimănuî. N-am umblat după femei cu vagin literar. Am dus o viață exemplară. Exemplar de anostă. Fără salturi. Fără variațiuni. O gingașă coborîre. Pe scara socială. Deci constant. Decad în mod progresiv, calculat, ritmic, calculat ca un neamț. Nu ca alții ... Fără timp de stagnare. Cu viteză americană. Accelație uniformă. În jos. Apăs pe butonul <Alarmă> din lift. La revedere!

Mă găsiți la subsol. Al literaturii.

Pe curînd!

Sau la un etaj mai jos de subsol. De unde nu se mai vede nici vîrfurile nasului. Meu spiritual. Cîrn. Și borcănat. Obraznic pentru critici.

Rămîne așa cum n-am stabilit.

Ciao, Seniore!!

Am să depun cerere ca să nu intru în Uniunea Scriitorilor. M-aș compromite... Mi-am adoptat Statutul Nescriitorului.

Aceasta este

starea mea de spirit și

autonedeterminarea

la care sunt supus.

Sînt un condei neastîmpărat.

Oricum, compozițiile mele nu-i folosesc nici lui Brigitte Bardot. Dezbrăcată. Ca să nu mai vorbim de Ileana Mălăncioiu. Pe care o apreciez. Cred că, recomandat ar fi, să beau o carafă cu apă. Mișto, nu?

căci să trăiască scribii oficiali

futulemumancur.

Ssst! Să nu mă pîrîți! Folosesc strălucitoare expresii obscene.

La cele zece rînduri ale Dvs. (care de fapt sînt șaptesprezece) vă răspund cu șaisprezece pagini (care de fapt sînt șaisprezece!).

Pentru data viitoare să vă învățați bine lecția. S-ar putea să vă dau lucrare de control. De la miliție.

Vă rugasem în gând să nu scrieți un eseu despre mine în speranța că veți scrie. Dar m-am răzgândit. Caut să fiu sincer, sau încerc. În cerc. Ori, cel puțin, am intenția. Ceea ce e demn de neapreciat. Fără autocenzură – pe cât posibil – deși nu cred că aceasta se poate elimina în totalitate. Mizeriile biologice și spirituale ale omului nu pot fi ușor etalate, ca o expoziție. Nu există hîrtie care să le suporte. Dar eu v-am destăinuit o părticică din ele. Mă condamnați? [... ? ...]

Mi-am dat seama că nu e bine să fii sincer, onest și fair-play. Și nici să-ți dai sufletul. Pe mîna altuia. Fiindcă poate umbla neglijent, cu mîinile murdare, pe tine, unghiile netăiate de invidie și indiferență. Cînd ești cu sufletul gol în fața cuiva, parcă-ai fi în p... goală! Te poți tăia în cioburi, ca atunci cînd umbli desculț, sau cînd te calcă pe simțuri de urla ca din gură de șarpe.

V-am povestit cam multe despre omul mărunț din mine, deși în mod neepic. Nu știu de ce mai corespondăm (mă refer la Dvs., pentru că eu mi-am format prostul obicei de a răspunde la toate scrisorile, chiar și la cele provenind de la bărbați iluștri). În virtutea inerției? (Pămîntul se-nvîrtește în sens invers dorințelor mele.) Investiți minute prețioase și nestemate indicații la adresa mea, bănuind că în viitorul nu foarte foarte îndepărtat ci doar enorm de îndepărtat voi deveni ceea ce nu sînt și nici nu voi fi vreodată? Lucrurile îmi ies întotdeauna foarte exact pe dos ('Cănuță, om sucit'). Dacă vă dezvălui un secret vă rog să nu-l păstrați: sînt un geniu! Mi-am dat seama cînd eram pe veceu. Știu că nu mă credeți, ziceți că probabil cînd eram în sala de lectură, sau sînteți foarte ocupat, ori aveți ușoare afecțiuni grave. Dar după ce vă trec, mai reflectați. Și dacă totuși ...

nu sînt?

Să vă intre bine în cap, ca și altora. Da, da. Sînt un militar de geniu. În rîndurile Forțelor Armate. Literare. Și mai ales NE.

La vară vreau să merg în Grecia. Am depus cerere deoarece sînt sigur că nu mi se aprobă. (Țara arde în foc, și eu mă plimb! Cîta indolență ... Deși – din păcate – țara

nu arde în foc.

Ul creației ...)

Voi adăuna la colecția mea de eseuri unul nou. Și asta, an de an. Sînt un colecționar vestit. (V-am mai dat relații și anterior.) Și colecția-mi crește într-o lună, cît alții în nouă ani!

Dacă vă duceți Dvs. pe la necivilizații ăia de greci, să vedeți și pentru mine vestigiile antice. Sau împărtășiți aceeași soartă?

Eu știu întotdeauna să nu mă retrag la vreme. Să cad cu zgomot. Bluff! Să fiu impoliticos în artă. Vă scriu în această zi istorică, de importanță neistorică, ci probabil literară. Pentru că în această zi, care este de fapt o noapte, eu vă scriu Dvs. Iar Dvs. nici nu vă pasă. Dormiți!

Eu sînt un punct uriaș de nereferință în artă. Fac eforturi pentru a nu fi dat exemplu literar pozitiv, ci negativ; R. Queneau a studiat „les foux littéraires”, și s-a molipsit și el. Eu îl studiez pe Queneau ... Și Val Panaitescu de la Iași ... Îmi dezvolt antitalentul și lipsadetalent. Asemănător cu al lui Marcel Prost. Eu nu admir mîeme pas lozincile literare. Dar mă aflu într-o dilemă: de ce anume mă ocup eu? Creație antiliterară sau anticreație literară? Care este deosebirea dintre sintagme? Îclin să cred că nici una. De aceea le separ. Elucidați-mă!

Ce părere au: foarte criticul literar Ion Rotaru precum și profesorul Ion Rotaru (aceste două persoane)? Dacă la noi concursurile matematice (devenite, din păcate, doar un scop în sine – școlile se „evidențiază” în prezent după numărul de premianți olimpici, elevi îndopați), deci, dacă aceste concursuri matematice sînt mai obiective (dai problema și participantul o rezolvă sau nu), la cele literare este total subiectivă, iar în aceste cazuri cel mai bun este întotdeauna nedreptățit, ca la tragerea la sorți; vă destăinuiesc aceasta deoarece am luat și eu un astfel de premiu (Conc. Naț. De Proză Scurtă <Marin Preda>, Alexandria, 1982).

Am scris o piesă pentru copii. Mi-au spus că n-are mesaj și că n-am băgat nimic actual. „Bine, domne, dar e cu balauri, zmei ... pentru copii... Ce să bag actual?” Și-atunci m-am gîndit și-am zis că balaurii stau la bloc și se uită la televizor, că zmeii sînt băgați la închisoare după ce în prealabil au fost judecați la tribunal, nu ca pe

vremea lui Petre Ispirescu cînd erau omorîți în mod abuziv, nedemocratic, fără a fi aduși în fața instanței de judecată. „Nu se poate tovarășe – mi se reproșează. Nu se poate. Nu se poate. Și gata. Tovarășe.” „Din fericire – răspund – nu sînt tovarăș cu Dvs.” (Tovarăși își zic pușcăriașii între ei – mi-a mărturisit unul, recent eliberat.) După părerea mea, lucrurile s-au inversat. Balaurii sînt ființe blînde. Zmeii sînt fricoși. Alții au acum șapte capete, de taie și spînzură. În cultură. Lovesec cu buzduganul cenzurii în feți frumoși literari. Ce să mă fac eu cu netalentul meu de care Dvs. vă bateți afîta joc în cîteva cuvinte verzi pe o vedere tot verde?

Fireescu, de la Teatrul Național din Craiova, nu e deloc firesec, mi-a dat speranțe: că la București să nici nu încerc, fiindcă alde rechinii ca Alecu Popovici ta ra ra ta ra ra ... Puncte puncte ... Îmi dă exemplul pe George Mihalache („Unde este Bimbo?”), care a „știut” să-și adapteze piesa la prezent: la o expediție în junglă protagoniștii își amintesc deodată de țară și-i trag o cîntare de mama focului! Hodoronc tronc! [O să-mi pun și eu balaurul să recite o poezie patriotică pe cele șapte guri, și-mulțam, făcînd reverențe evlavioase către public, despre urs că, prin părinții săi tăietori și mîncători de ghindă are o origine sănătoasă (chiar dacă mă-sa ursoaica, a suferit de tuberculoză), iar zmeul sosit cu farfuria zburătoare, să intoneze imnul național. O parodie mai bună nici că s-ar putea ... dar ei nu-și dau seama ... sau nu-i interesează. Sfătuiți-mă, ce să fac? ce să nu fac?

Probabil că și Dvs. Abia vă rezolvați cărțile d-voastră. Vă solicit favoruri fiindcă știu că nu mi le acordați. Vă solicit sprijin moral (sau imoral), ca să nu-mi dați.

Îndrumați-mă: la care revistă ori editură ori teatru aș mai putea obține niscaiva insuccese?, dar din ălea mari, glorioase, nu orișice!! Nu mă încurc cu căcățișuri, bălegar istoric, ori menstruație socială. Atac direct peștele cel mare, împuțit de la cap, ca să scot din el peștele cel mic, al meu, digerat incomplete. M-au mîncat de viu. Vîrît în gura lor ca puiul naiv de găină. Și-au arătat colții și m-au amăgît că sunt țurțuri de zahăr, la dulce vita, și-au scos ghearele. Apoi.

Spuneți-mi: ce-i de scris? Ce nu-i de scris?

Momentan trăiesc în viața de apoi. Iar mai târziu voi supraviețui în viața de acum. Ciudată acronologie. S-a inversat timpul, stă în cap. La mine și la alții. Ne stăpânesc vremurile. Întoarse cum sînt. Tocmai de-aia. Nu ai voie să nu-ți convină starea infectă de lucruri. Dacă n-ați mai fi Dvs., n-aș mai crea anticreație. Iată că mă repet. Și mă rerepet. De aceea rererepet. Ca mai toată scriitorimea scriitoare. Și ne.

[Vă recomand un antinevralgic dacă v-apucă amețeli literare

iar tîmpla vă zvîcnește să crape.

Nu-i nimic, știu că nu face nimic, nici chiar plăcere!!]

LITERATURA E UN FEL DE CĂCAT ÎN PLOAIE!

Mai depinde și de cum bate vîntul. Politic. Social. Încît se împrăștie. (S)cufureală.

Criticii iau probe de laborator.

(O să facem noi o ședință despre utilitatea inutilă a ședințelor. Eu am început să țin ședință cu mine însumi. V-aș face bucurie dacă o să țin o conferință numai cu Dvs. Eu voi prezida. Eu voi asculta. Am simțul neconducerii ... Cu cît voi fi mai nepriceput, cu atît îmi voi demonstra mai mult superioritatea!!)

Da, am dreptate, LITERATURA ESTE FUTILĂ. Și conțopiștii.

Literatura este futilă pentru că mie îmi este inaccesibilă. Aceasta se moștenește din tată în fiu sau în nepot sau în cunoștință

de cauză,

conform principiilor avantajului reciproc, întrajutorării tovarășești, neamestecului din afară în treburile redacționale interne trirulirucrodilu ...

Stimate Tovarășe Rotaru,

Stimați Tovarăși,

Ce mai faceți?... Eu? ... Mulțumesc... rău ... Dvs.? ...Aproximativ? ...

Vă rog să nu-mi scuzați insolența! Cer să fiu pedepsit. Ajutați-mă! Cer. Lună. Și Pămînt.

Am impresia că nu poți combate literatura decît în și prin literatură. Fiecare pasăre pe limba ei pierе. Și nu pierе. Va exploda singură ca o gogoasă. Literatura înseamnă doar cei care publică. Literatura nu înseamnă nimic. Idei banale înfățișate în fraze bombastice. De-ți iau ochii. Discursuri ale puterii. Editoriale și Redacționale. Nimica.

Eroarea unui adevăr. Adevărul erorii.

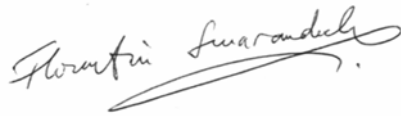
Dar o să dau eu o lovitură de stat. Literară. Îmi pregătesc armele. Le ascu(l)t. Poate nu o să-mi fiți ajutor. De bătrînețe. Creatoare.

NU. Mi-am dat seama că, în condițiile actuale, cel puțin, n-am nici o șansă. Așa sînt eu. Norocos din fire. Rămîne pe altădată. Am plecat. Pa! Pa, pa!

La încheierea ședinței are cuvântul tovarășul Rotaru. Subsemnatul se retrage (în afara vieții literare și științifice).

(Proces-verbal întocmit astazi, 02 iulie 1988, noaptea, Craiova.)

Semnătura de predare:

A handwritten signature in cursive script, reading "Florin Iuvarandach". The signature is written in dark ink on a light background.

**Scrisoarea a XIII-a de nemulțumire
ghinionistă
însoțită de un Desen modern
în pix și creion
13 iunie 1988**

Domnule Rotaru,

Nu există scrisoare în care să nu mă muștrați. Ce v-o fi apucat grija părintească față de mine!? Eu de sfaturi n-am nevoie, sînt sătul pînă-n gît! Mai vreau și fapte, fapte, domnule! De vorbe și promisiuni și indicații mi-e lehamite! Toți fac pe sfătoșii, nu te-ajută nimeni cu un sfaț! Nu ți se dă un degeț de ajutor (ca să nu zic o mîină). Ba, dimpotrivă, se pun bariere în calea afirmării tale: duble, înalte; capcane. Nu există locuri decît pentru oamenii lor.

Sînt de un pesimism foarte întunecat. Merg pe stradă și nu văd, n-aud decît zbaterile interiorului meu. Mi-e capul ca un nor, cât mai înnegurat. Am un prilej enorm să sufăr. Trăiesc mai mult în mine. Desigur că Dvs. nu simțiți. Clocotesc în mine de ură. Scriu cu ură. Iată că sînt sincer și mă destăinui. Nu e bine să ții prea mult în tine. Oricum, tot ar fi izbucnit la suprafață, odată și-odată, vulcanul din suflet. Sînt înfierbîntat,

Mă scurg ca o lavă. Să-l ferească Dumnezeu pe acela pe care o să-mi vărs nervii! Spun tot ce-mi iese pe gură. Nu mai țin nici o socoteală.

Iar Dvs. îmi alimentați disperarea.

Nu mai dau crezare decît la ceea ce nu-mi place. Dvs sînteți obișnuit cu critica, dar nu și cu autocritica literară și autoliterară.

Dragă Domnule Rotaru,

înărit.

Iată-mă predat Dvs., fără pic de bun simț, dar foarte orgolios, lipit ca o plăcintă de foaie, cu nerușinare privindu-vă emfatic și gras, cu părul nepieptănat, fără cărare pe-o parte a criticii. Dobor cîntarele, vorba lui Mateiu, 80 de kile am atins (am pornit de pe la 65), la cei numai 171 cm înălțime. Vreți mai mult? V-aș da cu plăcere, dar nu am. Rămîne pe altădată. Nu sînt decît un perpelit de profesoraș de provincie la o nenorocită de școală 32 clasată pe locul întîi pe județ.

Vă scriu din Bănie, dar nu sunt deloc bănos, fug banii de mine ca de dracu, ca și Dvs. Bănoșii sînt în Banat. Cu fiecare răspuns primit mă mir ca prostu` – pînă o să rămîn așa. Nu vă cunosc, și e mai bine.

Eu nu sînt un poet modest, sînt mai modest decît modest, sînt un poet slab, care se-ngrașă vîzînd cu ochii.

Ce vă pierdeți ideile cu mine, bătîndu-mă? (la mașină). Ați descoperit ceva deosebit care să mă caracterizeze? Sînt și eu la fel de normal ca și ceilalți! Nu de altceva, dar mă abateți din drumul pe care mi l-am ales în viață, strîmb, fără voia mea; fiindcă la fiecare scrisoare trimisă eu sînt obligat să răspund, conform Principiului Florentin.

Recunosc că sînt un semidoct literar, chiar mai puțin decît semidoct, și mai simplu, doct. Iar cumnată-mea e doct or.

Fiindcă scrisoarea mea din 03.06.1988 nu ați citit-o nici măcar de zece ori consecutiv

v-am expediat-o încă o dată: pe 11.03.1988. Dacă e nevoie, v-o mai retrimit. Cînd vor fi publicate scrisorile primite de Dvs., aceasta se va insera de două ori. Las cu limbă de moarte. Cu litere de fier. Ca un testament literar nearghezian pentru Ion Rotarul de Litere.

Eu nu sufăr de anglomanie [nici nu știu engleză, articolele de matematică le traduc cu greu, cu dicționarul; în școală nici n-am învățat-o, sînt un autodidact, obligat de situație: toate articolele științifice, din orice țară, se publică – știți și Dvs. – într-o limbă internațională: engleză de preferință, franceză, germană, și mai rar rusă (din cauza alfabetului nelatin și a celui politic), cu excepția revistelor pentru elevi]. Dvs.sînteți un anglofob, pentru că sînteți prof și predați limba rămână la studenții poate seraliști sau fărăfrecvențiști (adică absenteiști), în vreme ce ei predau cafele, chentane, curcane.

Nu v-ați prins (n-ați mîncat desigur lapte de dimineață), scrisoarea cu pricina era de fapt un articol de matematică („A Method to solve the Diophantine Equation $ax^2-by^2+c = 0$ ”) pe care-l aveam din întîmplare dublură – ați observat că era o xerocopie - , i-am schimbat titlul în „Dear Professor Rotaru”, am adăugat la sfîrșit un „Yours sincerely”, formule învățate ca pe poezie din vasta mea experiență epistolară, și m-am debarasat de el trimițîndu-vi-l.

Dar l-ați interpretat, constat, ca o glumă proastă. M-a surprins că vreți să-l citiți! Deși este original, engleza este deficitară, iar nivelul la care se ridică este ceva peste liceu, deci nu prea se ridică. Va apărea însă în <Gaceta Matematica>, Madrid, N°. 2/1988 (mi-a confirmat red. șef adj. Francisco Bellot Rosado, care-l traduce în spaniolă; așadar, engleza stîlcită a constituit un canal de transmitere. Sper ca în ceasul al doisprezecelea să vă dați seama. Nu uitați să puneți deșteptătorul să sune la miezul nopții.

Noastre milenare. Spirituale.

Vi l-am expediat ca să mă joc de-a scrisorile. Avangardism epistolar. Consider că aici am reușit, fiindcă ați luat-o prea în serios, v-ați supărat pe mine (o să vă tai nasul!), m-ați amenințat, și-ați pus santinelele înarmate care stau de pază la intrarea în istorie să mă scoată de urechi afară. Sînteți patronul literelor

într-un stat fără patroni. Eu, un hamal. Mă snopesc cărînd trupuri de litere. Împărat și proletar, așadar, culturali.

Vă rog să mă scuzați că n-am știut nici o înjurătură pe englezește pe care să v-o fi adresat cu candoare în scrisoarea-mi trecută. Promit ca pe viitor să învăț.

Nu sunt un epigon al avangardiștilor deoarece, pe când redacția de la UNU publica un fel de antirevistă, eu publicam antiscrieri. Una dintre ele v-a șocat, englezeasca, trebuie apreciat – deși nu asta mi-era intenția.

Nu e vorba de nici un snobism, ci o simplă amintire matematică pentru istoria ... literară, a Dvs.! E bine? Călinescu n-a publicat o pagină de matematică în franceză lui Barbilian? Vedeți, Domnule Tovarăș, vă grăbiți să mă etichetați, așa sînteți d-voastră, criticii. Îmi lipiți ștampila pe frunte, sau îmi legați tinicheaua de coadă. Ce să mai zic, vă rămîn îndatorat!

V-o trimisesem cu o reală plăcere, ca o surpriză, ca o idee ce mi-a țîșnit prin minte, „pac, și cu ea la Războiu” ...

Și în nici un caz nu era „de două parale” fiindcă numai poșta m-a costat vreo 4,50 lei, pe care nu mi-i decontează ... istoria literată! ... fără să mai pun la socoteală munca mea în zadar.

V-am spus că nu sînt un admirator al lui Barbu (nici Ion nici Eugen nici ...), el a beneficiat de prietenia sinceră a lui Vianu care l-a catapultat spre culme, pe cînd eu beneficiez de dușmănia d-voastră și indiferența celorlalți – care mă azvîrl în abis.

Am remarcat că aveți destule cunoștințe despre matematicieni, poate schimbăm pînă la urmă rolurile. V-ar place? V-ar plăcea? Cu toate că eu voi rămîne în istoria matematicii de prost.

Desigur e greu să fii complet original, și în materie de literatură îmi dați lecții ... prin corespondență. Continui, oricum, cursul d-voastră. Ce mi-ați recomanda să studiez mai departe? [despre avangardism, experimentalism, nebunii literare (!) (sintagma aparține lui Queneau), curiozități asupra unor opere literare ...]. Sincer vorbind.

Cum să beau eu cu apă neîncepută materia dumneavoastră, cînd de-o săptămîină întregă nu avem deloc apă în cartier (nici caldă, nici rece)?

O s-o beau cu puțin coniac, ca să m-afum nițel ...

Într-adevăr, ca student, la noi se dezaprecia filologia, supranumită Facultatea de Citire, iar pe seama fetelor circula un banc:

„Nu există studente
frumoase ca la matematică
cuminți ca la medicină
și deștepte ca la filologie !”

Vă rog să fiți onest și să recunoașteți că logica e superioară artei. Științtii o desconsideră, iar cineva, prezentat ca o persoană care scrie poezii, sfârșește zîmbete din partea colegilor. Personal, oscilez. De aceea, printre matematicieni mi-e jenă să le destăinui că mă dedau și literaturii, din cînd în cînd. Doar vreo 2-3 amici foarte apropiați cunosc „secretul”. Mi-ar fi rușine! (Este oare arta un oprob?)

[Am reușit să vă enervez și pentru alții, dar vreau să vă fac să turbați!]

Din păcate nu sunt țigan („As cocar” pe drum la deal, „Da buli da miș cardace” ca la noi ca la Galace), pentru că aș scrie pe țigănește, nu mi-ar mai interzice nimeni să scriu, cum fac românii, nepublicîndu-mă cînd mă exprim pe românește. Nu țin nici cu Rapidul pentru că a devenit Personal sau chiar Marfar. Țin cu „U”. Haide hUUU!

Mă acuzați de morbul emigrării. Dar n-aveți deloc dreptate. Mă simt destul de prost aici ca să doresc să plec. Nu pot să public, nu pot merge la congrese, nu am voie să mă-nscriu la doctorat. Sînt mare! Cine mai e ca mine? [Mai tîrziu mă voi lăuda (!) cu persecuțiile la care sînt supus.] Mi se asigură toate condițiile ca să nu mă realizez, în mateofitică sînt aproape un semiratat, nu mai am chef de nimic, trăiesc din articole mai vechi, de pe vremea lui Diophant. Bucurați-vă,

poate mă veți cîștiga de partea antiliteraturii!! (sau probabil ați vrea să scăpați de mine cît mai grabnic? Domnule Rotaru, te joci cu te-n-curci!)

Sînt profund nemulțumit de viața minunată pe care n-o trăiesc, și-o voi mărturisi sus și tare, chiar și Papei de la Roma. De ce să emigreze cînd aici treburile nu îmi merg rău

ci foarte rău?! De ce? Când pot foarte bine să mă abrutizez și plafonez și ratez în liniște în țara mea, să pierd orice contact cu cercetarea?! Sînt fericit! Zău, nu alta!

Nu visez la „mierea occidentală” pentru că am și eu stupi, la țară, decît mierea lor mai degrabă fierea noastră,

nici „paradisul american” nu mă atrage, mă mulțumesc cu infernul românesc literar,

care este real, nu-l puteți contesta fără a fi părtinitor.

Nu, Domnule Rotaru, voi rămîne până la capătul prostiei omenești (greșisem românești).

Eu nu-mi „exportez” nici un creier (matematic sau ne), pentru că nu mai am creier, gîndesc alții și pentru mine, creează ei, mie mi s-a prohibit. Sînt un proscris. Inspectoratul Școlar Dolj a dispoziționat interzicerea publicării vreunui articol de mate ce mi-ar aparține prin reviste locale (se întîmpla prin '86, după ce mi s-a respins participarea la un Congres Internațional de Matematică în California), nevoindu-mă să semnez și aici cu ... pseudonime!! Am întrebat motivele refuzului: nu mi s-a răspuns, ca la un animal, Domnule Rotaru, parcă-aș fi fost cretinul lor! Eu n-aveam voie să aflu ce greșisem! (Nu e indicat să știi prea multe.) Cărtărăștii și etc-ii d-voastră au fost publicați, deci s-au mînjit și ei pe bot cu rahatul compromisului. (Mă acuzați de „trufie matematică”, eu cred că mai multe aere își dau scîrțîitorii pe hîrtie. Sînt destule exemple.)

Biblioteca Județeană Vîlcea, căreia îi donasem cărțile cu inima deschisă, ca vîlcean de obîrșie, le-a trecut imediat la index, sub pretext că au fost publicate în afară (deși cu acordul verbal al Atașatului Cultural Gheorghiu de la Ambasada Română din Rabat), chiar și pe cele de matematică. Ba și unele articole tot de mate, apărute în ... țară! – din exces de zel!! ...negativ, bineînțeles ... Dar o să vină el timpul să dea și ei socoteală!

Deci toți m-ajută să decad, și Dvs. însușă, dau cu lozinci în mine. De la fanaticii islamici arabi care au ars Biblioteca din Alexandria (pentru că ar fi conținut cărți neacceptate de Coran), la barbarii din secolul XX care au distrus cărți, pecete vechi, documente (anii '50 pe care îi prindeți nu suficient de critic în opul

d-voastră), sau le-au pus la index, cenzurat, maltratată, desfigurată, topită (anii mai apropiați).

Nimeni nu are voie să interzică nimănui citirea sau tipărirea unei cărți! Și de la „Litera” m-au respins!!! Ce mai vreți?? (Ocoliți cu dibăcie acest capitol ...)

Pe cât de bătrâne sunt ecuațiile mele diofantice cu probleme rămase și astăzi nerezolvate (vezi Marea Teoremă a lui Fermat), dar și mai desuete sînt poveștile d-voastră literare, în secolul ciberneticii și navetelor cosmice, nu? Însă Dvs. îi dați înainte, doar asta vă e meseria.

Literatura suferă de banalitate.

Sper să fie ultima misivă ce v-o adresez. În curînd voi muri pentru Dvs. și mulți alții. Mă dau de tot la fund.

În final vă spun, cu mîna pe inimă, că mi-a făcut plăcere, și m-am simțit onorat, de semnătura Dvs.

[Înainte de a termina, vă atașez o compoziție grafică modernă (deci mă ocup și de arte plastice!), ca un adaus la CICLUL ANTISCRISORILOR ce v-am expediat.]

Cu respect,

Florentin Smarandache

22 iunie – 22 iulie 1988

Scrisoarea a XX-a, epistolară

Stimate Domnule Rotaru,

Nu mă pot abține să nu vă scriu, nu-mi țin promisiunea cu ultima scrisoare adresată; v-am prevenit că vă răspund!!

Sînt un încăpățînat, împotrivit. Antrenat în compunerea acestei epistole cu toată neființa mea. Cînd văd că numai unii au idei, au dreptul să și le exprime, iar noi ceilalți să răbdăm, să înghițim în sec, să aplaudăm toate ineptiile propuse de alții, îmi vine să mor! [Îmi scriu memoriile către Dvs., jurnalul intim, autobiografia, vă dau interviuri prin corespondență. Mă defulez, dar misiva d-voastră următoare mă refulează la loc. Golit de mine și încărcat de Dvs.]

Nu reușesc să mă readaptez. Patru ani au trecut! E imposibil. Trăiesc o dramă personală. Trăim cu toții o tragedie colectivă ... Obsesie culturală ...

Privind epistola trecută, cred că v-ați bucurat, nu atît fiindcă a fost patetică, ci pentru că era (trebuia să fie) ultima. Din păcate am revenit. Sufăr de sinea mea, de lipsa de mine – prezentă mereu. Am ajuns să mă cunosc pe mine prin Dvs. Scrisoarea d-voastră chinezească m-a surprins. Antet cu Radio Beijing. Le vorbiți și studenților pe chinezește? Citind-o îmi vine inspirație. S-ar putea să am, într-adevăr, căcat în pantof, și-atunci orice efort al meu va fi în zadar, nu voi scăpa de miros – numai schimbînd țara, căcatul sau pantoful...

E cam suspectă lauda ce mi-o adresați, nu sînt obișnuit. Mi se părea să fiu umilit, respins, disprețuit. M-am învățat. Dacă o să mă dați pe mîna securității literelor? Tot nu mai am ce pierde! Ba chiar m-aș simți flatat, că își cheltuie vremea pe mine.

Singura creație pe care mai pot s-o creez sînt scrisorile către I. R. Mă incită.

Mă confesez Dvs., pentru că nu am încredere în Dvs. Am avut un atac de

mîndrie față de scrisoarea-vă trecută. Deși, eu nu am nici o însușire, le-au acaparat alții pe toate, n-au mai vrut să ne lase și nouă. Egoiștii! Cultura s-a prostituat înaintea puterii. O rație (f)alimentară spirituală zilnică îmi lipsește. Mor de foame artistică și de sete

de cunoaștere. Primită drămuț.

Le-am scris lui E. Simion, N. Manolescu, V. Andru și I. Rotaru despre ciclul anticrisorilor noastre, am trădat cauza și secretul de stat

în cap în literatură
cu picioarele în sus
la comanda altora.

Fiecare face ceea ce nu știe, așa e la noi. Ca atare, merit disprețul și prohibiția literară la care sînt constrîns. Dacă Dumnezeii din cer și de pe pămînt suflă peste noi fierbinte cu legi, decrete, interdicții și opreliști, ostracizări ... Port doliu după poezia care nu mai e. Literatura a ajuns la bordel, se regulează cu ștabii.

Toate creațiile mele se nasc acum din URĂ. Împotriva tuturor. Îmi înfig ghearele cu groaza înecatului în apele tulburi ale vremii.

Și încă n-am ajuns la vîrf. M-a prins vârtejul și mă sucește, mă trage la fund. M-agăț neputincios de cîteva cioturi din preajmă: Rotaru, cîțiva amici confidențiali, ceva rude. Totul zadarnic. Intru la apă. Mă micșorez în ochii tuturor, pitic în lumea literelor, pitic în lumea piticilor. Unde ești colacule de salvare? Îmi este dragostea de scris interzisă. (Mie totul mi-e nepermis.)

Societatea ne înăbușe. Scrișnesc din dinți de furie, aș roade funia care mă leagă de mîini și nu pot să creez. Prietenii mă irită, lucrează, lucrează, lucrează – pentru sertar. Dar oare se merită să dai diamante la porci?

S-a apropiat împărăția obscurantismului în artă, pomul care face roade putrede e păstrat și înmulțit cu sîrg. Fericiți cei care nu pot să

publice cu duhul, că a lor va fi împărăția neamului și anonimatului, pe care ne-o oferă cu atîta patos lumea în acești ani înăcriți.

Peregrinez prin diverse închisori spirituale, exasperat, revoltat, tensionat, înfricoșat, vulnerabil, într-o permanentă abundență de sărăcie spirituală și socială. Sub ocupație literară viața mea, zbaterea-mi interioară și irealitatea mea socială. Faceți, dar, cultul impersonalității mele! Cine ține la literatură o va pierde, de aceea eu nu țin. Cine are urechi de auzit să

nu audă. Ce ție nu-ți place, altuia îi face!

Mă hulesc toți. Dar cine este împotriva mea, este cu mine, și cine se războiește cu mine

îmi este prieten. Am devenit rău și invidios sau invidios. Poemele pe care le fac sînt demonizate. M-am transformat într-un apostol al urii. Cine mă iubește, să nu mă urmeze.

O să mă pocăiesc

iar cei ce vin după mine, vor fi mai puternici
decît mine

pentru a deschide cerurile
literare. (Psalmul 1, al lui Florentin)

Căci acei, dinaintea mea,
au împlinit toată nedreptatea.

Au ucis și voința din om.

M-au aruncat în temnița
editurilor,

gheena focului

criticii să mă înghită.

Eu însă vă spun vouă:

Mă biciuiesc ei

cu litere

mi-au înjunghiat mielul din suflet,

trupește mai supraviețuiesc.

Mi-au impus post literar.

Rugăminte Tatălui meu cer,
spiritual.

Cine poate înțelege

să nu înțeleagă, e mai bine pentru el.

În curînd fi-va iar Vestirea Patimilor
Și răstignirea lui Iisus Hristos
olteanul pe Crucea Literelor.
Încerc să-mi scap literatura
de viață.

Toate mi-au devenit cu neputință. Toate mi-au devenit netoate.
Sînt un mormînt umblător. Mișcător. Mă chinuie flăcările
mistuitoare ale iadului cultural românesc contemporan. M-au
smintit. Pe jumătate nebun. Dar poate că voi fi răsplătit pe lumea
cealaltă

literară.

De gît mi s-a legat piatra de moară
a anonimatului. Mă scufund, bîldîbîc, „cu mîinile ridicate spre
cer”, cum vă exprimați, implorîndu-l. Mîntuiește-mă, Doamne
Rotaru! M-am umplut de duh
literar. Adevărat, adevărat grăiesc vouă. Poate mă veți vinde, ca
Iuda. Prin atîtea suferințe artistice voi intra în împărăția istoriei
dumnezeiești.

Iată sufletul acesta în toată murdăria lui, egoismul și invidia
rozîndu-l. O sinceritate dusă la extrem, exagerată, intimistă.
Pentru a mă întări, slăbiți-mă psihic! Faceți-mă să-mi pierd și mai
mult încrederea în mine însumi! Îngenuncheați-mă moralicește!
Copt sînt pentru durere. Iubitor de ură.

Se asigură condiții excepționale artiștilor

De fugă în străinătate

Se promovează un nivel deosebit de bun de trai

(adică, deosebit de cel bun, deci prost)

Fiecăruia ce nu i se cuvine

M-am cufundat în bezna disprețului

Hulit fiind, hulesc și eu

Prigonit știindu-mă, pe cei ce mă,

îi prigonesc la rîndu-mi

Nemîngîiat nefiind, învăț să nu mîngîi

Visurile mi le îndeplinesc

nerealizîndu-le

S-a umplut cupa mîniei mele

Vărsa-voi-o pe cine-mi va ieși în cale
Pogorîtu-s-a din cer Împărăția Întunericului Cultural
Iată frumoasa viață mizerabilă de astăzi
Un desfrînat am ajuns / literat
Ocărîtor întru frați
Iacom după gloria pierdută
bețiv întru uitare
Necazuri am suferit pentru cinstirea mea
Nu-mi pot reduce furia neputincioasă
împotriva acelor care trăiesc din moartea
culturii
Și-a apocalipsului literar
Cazut-au stelele false din înalt
peste noi
Pîngărind limba și literatura
ideologicește
Prin recursul lor la nepoetic și antimetodă
Fericiți cei adormiți
întru artă
A scrie a devenit un delict
în fața oarbea forțe a puterii
obligat să te consideri vinovat
chiar prin naștere, ești culpabil,
survenită fără nici o aprobare
Facă-se casa scriitorilor pustie
și n-aibă cine locui în ea
că prea m-au osîndit
Îmi vînd sufletul și sentimentele
dar nu le trimiteți mai departe
Mă amăgesc
Beneficiez de iubirea voastră
rece
Flămînd sînt de spirit
și nu-mi dați să mănînc,
însetat sînt și nu-mi dați să beau,
străin sînt ca matematician

și nu mă primiți în tagma literaților
Sănătos am fost și m-ați îmbolnăvit
de patima scrisului
și m-ați încarcerat
Pînă cînd mă voi scula din morții
literari
slujitor încă la doi stăpîni
slujitor necredincios al literelor
fără speranță, ucigaș fără simbrie,
intrat în ispită
Umplutu-m-am de duh necurat
Zilele îmi sînt tot mai scurte
noapțile mă înghesuie într-un ungher / al tăcerii absolute,
al pieirii din lume,
s-au adunat ciorile și bufnițele pe cadavrul sufletului,
trag din mine.
Trebuie să pot să gîndesc chiar în ceasul în care nu mai gîndesc
Mă căiesc de pasul încercat înspre artă
cu stîngul
de pasul în care mă chinui
fără a sfîrși încercarea
Ca un naufragiat în mijlocul oceanului
aruncînd cu ultimele eforturi
o sticlă SOS cu coordonatele sale
culturale –
fi-va ea pescuită de un Rotariu, Simeon
și cercetat cu lupa
critică mesajul?
Domnule Rotaru, Învățătorule,
fie-Vă milă de mine:
stoarceți-mă de vlagă, ponegriți-mă,
Vă voi întoarce și obrazul celălalt
sînt nealesul Vostru,
un păcătos, un terchea-berchea și un bagabont,
scrisul meu e scris de rugăciune.
Acesta este ceasul și stăpînirea

umbrelor, negura luminii mele.
Cerșesc ca să nu mi se dea,
caut ca să nu găsesc,
bat ca să nu mi se deschidă.
O teroare în artă, la care am acces
Literale obstrucționate în careu. Fault. Penalty
în favoarea celor care ne pun piedici
Ne-au pus cătușe la idei,
sentimentele au ruginit
în ploaia discursurilor stereotipe,
ei, incorectitudinea întruchipată!
Degeaba ne dau clasă
s-a întezit lupta
de clasă literară
promovările se fac prin slugărnicie
M-au încununat cu sorți de neizbîndă
Dar și eu! Am o putere de inadaptare nemaipomenită!
Sînt un căpos din cale-afară!
(Să-mi menajez nesănătatea mea
prețioasă)
Dacă nu mă reabilitează ca persoană
îmi vor reabilita nonopera?? Mai vedem!!
Puteți să-mi ziceți ce vreți (în special c-am fost nărod)
și să faceți tot ceea ce
nu vă place
Acum mi-ați aflat oful
Nepriceput cum sunt la toate
liniștea mi-am pierdut-o,
creatoare, pe serpentine spirituale,
bolnav de-a binelea, bolnav rău,
de mare și soare,
literatură și tură
Ca vraci al sufletului meu, ce mă
sfă-sfă-sfătuiți?
Sînt un descreierat. Știu bine ce înseamnă mînia și supărarea.
România ar trebui să fie mîndră că n-a putut naște un asemenea

antitalent ca mine. Vorbind, glumind, adevărul e că alunec(ăm) în prăpastie încetul cu încetul, și nu putem opri mișcarea în jos care ne e caracteristică. În ceea ce privește ce mă privește, sînt un accident literar, și nici afît. Ați observat pînă acum mutații inestetice în scrisul meu? Vreau să mă tratez pasional. Scriu cîteodată cu o plăcere nebună, mă ung pe inimă – dar, curios, că nu plac celorlalți! Am un gust radical? Cu un apetit furibund.

Să-mi vindec eul de atomizare. Deocamdată sînt și un „Florentin fără de țară”, țara mi-au furat-o alții, acaparatorii de putere, și-i folosesc conceptul numai în „interes general” al lor, adică particular. Exterminatorii de eu-uri, șefii sectoarelor suflete.

Furios am devenit, obligat să mă tîrăsc în fața reptilelor. Dar las lucrurile să nu se rezolve de la sine. Impulsionez. Lupt.

Cu morile de vînt. Dau lovituri literaturii. Nu îi apreciez pe cei care scriu aici, acum. Sub centură.

Sînt dezamăgit și dezamăgesc, descurajat, în imposibilitatea de a mă realiza, de a umbla cu cerșitul pe la literatori ca D-ta, demobilizat și mobilizat într-o direcție opusă

mie. Favorabilă lor.

Simt că nu mi se dă voie să fiu eu însumi, să mă desfășor, să-mi etalez calitățile și defectele. M-am aservit sufletului. Strigătul meu nu-l aude nimeni, nici Dvs. n-aveți timp. Dar vă prefaceți frumos. M-au adus în starea de a nici nu mai avea curajul să depun vreun manuscris pe undeva, de atîtea înfrîngeri sînt negru. Cred că și-au atins țelul anticultural. Sînt prins acum într-un dans măiestuos al ratașilor. Lin.

Deși am simțiri sălbaticе, sîngele prea iute, mama zicea că de-aia-mi podidește frecvent hemoragie pe nas – am ajuns pînă la operație, cînd eram student, ca mai apoi medicul orelist să concluzioneze că „pe fond nervos”, deci nu sinuzită maxilară.

Într-adevăr, rămîn încă „Florinel”, n-am ajuns să-mi maturizez spiritul și (non)opera, să tind spre mine însumi: „Florentin”. Singura mea salvare este, poate, să nu mai scriu, să nu mai deranjez nici un Ion-Rotaru cu creații neînțelese și necitite decît de mine. M-am (și m-ați) maimușărit destul. Dar boala creației, pasiunea lecturii, mă închid cu mine în gînd într-o carte care îmi

place, cu scriitorul preferat, sau o arunc cît colo pe aceea care mă plictisește.

Am neglijat și familie și societate de dragul literaturii, devenită viciu, nocivă pînă la otrăvire spirituală definitivă. Am neglijat matematica de dragul sufletului rătăcitor și capricios. Și din toate acestea, impuse și transformate ulterior în pasiuni, am obținut numai insatisfacții.

Prietenii m-au părăsit, rudele nu mai sînt rudă cu mine (își dau coate și rîd pe-nfundate cînd mă văd), cunoscuții nu mă cunosc. Sînt izolat, dar mi-e bine. Lucrez în liniște. Mă găsesc la suburbia literaturii. [Acesta-i răul necesar artistic? (Nietzsche).]

Sînt într-o deplină stare de depresiune și deznădejde, aveam momente cînd îmi venea s-o iau turbat pe cîmp, să nu mai aud de lume și de nume. Disprețuiesc totul. Nu mă interesează nimic. Chiar dacă mă veți denunța, ca prin anii '50, nu mai poate nimeni să-mi facă nici un rău, într-o așa situație deplorabilă mă găsesc. De fapt, mi-am luat și măsuri, un exemplar al manuscriselor l-am pus într-o cutie de fier pe care am îngropat-o pe timp de noapte în pămînt. Doar eu știu locul. Alte exemplare le-am răspîndit pe la prieteni, cunoștințe (printre care și domnia voastră), fără ca vreunul să afle despre celălalt. E bine? Altele le-am trimis în afară ...

Acum mă mișc greu în redactarea misivei, mă port cu ideile d-voastră în gînd, după mine. Pînă nu mă scap de obsesiile prin care trec, nu v-o trimit. Sînt țicnit de mîhnire. Colegii mei s-au realizat publicistic. Nu eu. Mă îndrumă toți cum să decad. Văd că-mi săriți și Dvs. în ajutor. Destui sînt cei dornici de neafirmarea mea. De aceea îmi adresează nestemate indicații artistice. [Sînt cîte unii sclerozați de-afta putere (literară, sau pur și simplu), iar alții sclerozați de-afta neputință. În patria egalitară. De exemplu eu.]

Voi rămîne ca un simplu autor de scrisori, deci epistolar literar, pe care le public trimițîndu-le. Fiindcă mă țin numai de inutilități, am capul plin de probleme, nu le mai termin dracu '! Tot amîn, să termin chestiile astea, zic, și m-apuc de treabă serioasă. Un roman vreau să scriu, autobiografic (semi), social, fluviu, de largă respirație (înfundată, sufocantă), 1000 de pagini, frescă actuală. Și să fug în Germania ca să cer azil literar, sau în Canada, că știu

franceză. Sînt bolnav de cancer și să mă tratez în străinătate,
literarmente. Să sucomb în tihnă
pe patul de cuvinte așternut în
decuseară

cu ghimpia criticii care m-a ignorat
sub cap ... - - ră

Să-mi fie somnul lin
și spiritul înfortunat
după ce am suferit un atac
de poezie. Amin. ... - at.

(Cam prozaic! Aș fi putut să-l mai șlefuiesc. Dar așa sînt eu,
brut. Alții sînt brute.) [Părerea criticii.] Tot home românus voi fi.

Critica este o știință neștiințifică, empirică. Se perimează foarte
rapid. Și Că ... Călinescu e depășit. Profesorii îi învață pe studenți
ceea ce sînt obligați să-i învețe. Literaturismul criticului C.

care-și fabrică (și-și inventă) școala și poezii îmbibați doar de el,
pentru a se impune el, neavînd loc el însuși de el însuși,

Campaniile criticului C.

pentru trambulinarea mediocrităților pe care le-a „descoperit”
și indiferentizarea celorlalți,

trecerea cu tăvălugul puterii peste alte personalități și
„măturarea” operelor neconvenabile,

ștergerea numelor recalcitrante,

polemica de scandal care fură ochii novicilor

și-i bîrlică pe scara „valorilor” pe turburenți,

rubricile permanente din jurnale

- garanție a unei servituții reciproce –

gura căscată cu care trebuie eu să ascult

și asist la pledoariile lor.

Bucurați-vă că nu pot să-mi exprim personalitatea! Ar fi vai și-
amar de mulți. Aș schimba istora prezentă – de care unii țîn cu
dinții.

Voilà „mon coeur mis à nu”, baudelaire-ian.

Mă voi retrage din activitatea literară. (Dar ce, parcă-am fost
vreodată?...!)

Monsieur Jean Le Charrou,

Mister John Wheelwright,
[v-am tradus, deci, în mai multe limbi]
mă voi redresa (sau regresa) numai publicându-mă. (Am cîteodată o diaree verbală pe gurăăă, alții o au pe fund.)
Peste cinci minute trebuie să plec. Am întîlnire după chioșcul din colț
cu gloria. Trebuie s-o apăr de cîini. Mă așteaptă o perspectivă minunată și imundă.
Exterminarea mea literară a început în 1984. M-au băgat la camera de gazare spirituală. Mă împușcă în suflet. M-au împins în groapa comună
cu anonimi – fasciștii literari!!!
Sînt rasiști împotriva provincialilor (din punct de vedere geografic). Drepturile iubirii mele sînt flagrant încălcate. Gradul de antiumanism crește. (Nu este o retorică. De aici „non”-urile și „anti”-urile mele au provenit.) Au teoretizat infernul din noi, l-au instituționalizat, acum l-au scos iar afară, cu suflet cu tot.
[Întrerup pentru a vă anunța că lumea se ceartă la coadă afară. Eu scriu singur în cancelarie, ca Radu Petrescu, pasibil și impasibil și posibil.]
Ne-au înconjurat cu sîrmă înghimpată țesută din teze imuabile, ascuțite, agresabile.
[Acum strigă.]
Gîndirea le acționează numai atunci cînd nu gîndesc (antiheideggerieni).
[O femeie țipă. S-au luat la bătaie. Acasă nevasta o să mă mustre că de ce n-am stat și eu la coadă.]
Mă respovedesc bisericii literare pe care
n-o conduceți. Dvs. îmi purtați crucea spre decesul meu artistic.
(Mă transform în personaj biblic.)
- Aceasta-i o scrisoare mistico-religioasă...
- Întru pomenirea noastră...
[O fetiță plînge. Nici nu știu ce se vinde.]

Piru' a crescut mare prin cultură. Fără să țină cont de o exploatare cât mai rațională a resurselor iraționale ale omului. Nou sau Vechi. Testament sau nu.

Dar la istoria d-voastră literară cuminte, încercați să surprindeți cititorul, spargeți canoanele, reclasificați, propulsați spre culmi nume necunoscute (de pildă, al meu!, cu „Ciclul Antiscrisorilor“), radeți pe alții, bărboși verboși și păroșii ideologici, spînzurați-i pe clasici. Să vedeți ce-or să se mai înghesuie s-o citească, s-o critice, s-o laude, s-o defăimeze, să-i șocheze. Să producă gălăgie ... Frumosul a fost corupt, prin urmare și arta. Dar pentru ca arta să nu fie necinstită, adică să rămînă tot artă, haideți să ne-ndreptăm spre NONARTĂ. Ca fecioara care rămîne pură, chiar dacă nu mai e virgină.

[Aud că se dă uleiul.

La aprozar s-au adus pui cu gheare.]

Acesta este „sfîrșitul continuum” al meu – al lui Caraion s-a stins în Elveția – . Mi-a căzut în mînă, în Maroc o revistă internațională de poezie, belgiană, în care era publicat, bilingv. Mi-a fost teamă (! ... !) s-o aduc în țară, aș fi donat-o MLR-ului.

Ca adolescent, eram obsedat de femei, de misterul pe care-l ascund, prizonierul sexului (Norman Mailer) – bineînțeles, pentru că nu avusesem de-a face cu nici una, timorat în fața lor, misogin, mizantrop. Le iubeam pe ascuns, mi-era frică s-o spun și să le-o spun. Aceeași senzație o resimt acum vizavi de litere. O antipatie simpatică.

Sînteți cerul spre care-mi ridic languros ochii, Dumnezeuul căruia mă confesez; dacă-mi veți trăda vreodată sentimentele sau resentimentele ... (Încă o ședință de psihanaliză prin corespondență.)

V-am luat cu mine la țară, plicul, și nu mai scap de Dvs. de-o lună. Trebuie să mă descarc cuiva, care m-ascultă și nu m-ascultă. Dvs. corespundeți perfect. Nu cred că vă place stilul meu, pentru că, dacă-ar mai place și altora, l-aș considera banalizat. Iar în poeme nu-mi păstrez expresivitatea din genul epistolar. Țîșnesc uneori din mine ideile, ca din arteziană, dar cînd să le aștern se voalează, se generalizează prea, și dispar. Se răcesc.

Vă trimit scrisori din ce în ce mai proaste. Nu trebuia să mă apreciați. Sînt un drac literar (avangardă, postmodernism etc.), și un înger spiritual (psalmi).

Păcătos fiind, nu mă pocăiesc. Vreau să provoc un cutremur artistic. Nu mă potolesc deloc – cum vedeți – nu mă astîmpăr. Nici cu var. Antiscrisori și antiscrisori. Sau scrisori postmoderniste. Nu mă pot obișnui cu noul curent neliterar. Mă uit la glorie pohtind-o, și săvîrșesc adulter în inima mea. Mă îngrijorez de ziua de mîine în artă. Mă îndoiesc că veți putea folosi (publica sau insera fragmente din) Scrisoarea a XIII-a. Cel mult cita. Probabil în alte condiții ... istorice.

Mă mir că nu vă plac glumele-mi de gust îndoielnic – metamorfozate în epistole.

Și ziceți că m-ajutați să public la ... < Litera >? Rău
(*am*)
(*s - a*) ajuns! Să vă audă Dumnezeu!

Literelor Dumitru Popescu! Golite de sens.

Să vă dea Domnul sănătate la familie și la copii!! Dacă-mi apare vreo carte, nu voi distribui nici un exemplar în Craiova! Detest orașul acesta corupt, pilos, țigănos, infect!

Nu voi ajunge un cineva, n-aveați nici o grijă, poate să devin un alt cineva. Iar la un cineva veți publica și vederea pe care v-o voi trimite-o de la mare peste 10 ani cînd oi prinde bilet prin sindicat dacă-i duc președintelui un pachet de cafea („Multe salutări din Saturn”, adică de pe altă planetă mai bună și mai dreaptă), darmite aceste epistole care mă ponegresc?

Eu am într-adevăr ceva de spus, și anume:

NIMIC! Dar tot binele spre rău – că așa e la noi. Vreau să mă îmbogățesc întru sărăcirea mea.

Nu doriți să pașteți slovele mele???

Fac sport de performanță

literară. Prin urmare, pe confrăți îi tratez cu dispreț ... inferior.
Paznic de noapte am ajuns

al zilelor mele. Eu știu ceea ce nu vreau. Dar mă încred în răul viitor, acest totalitarism artistic. Sînt, în neadevăr, un fanatic. De structură uraniană. Simt foarte bine că mă trag din animal

ul actual. Umblu cu rușinea goală

în fața criticii. Și nenaturațea mea nu e deloc forțată, nenaturală. Am datoria morală să fiu imoral ori a -... (Ptui, iar încep să spun prostii și prostioare!)

Mi-ați permis cam multe măgării, Dvs. cu politețea d-voastră învechită, vă rog să mai răbdați încă vreo cîteva sute. La o scrisoare a Dvs., eu vă răspund cu șapte (IX-XX), ca să vedeți ce putere de convingere am, și de a urni munții

literaturii române, dar la următoarea vă voi replica prompt cu șaptezeci. Nu e bine? Am și eu prilejul să inventez. Vreau să devin un mare poet antic sau măcar medieval – în modernismul actual, devenit post (fiindcă nu s-a ... terminat!), deși eu nimerisem *prost modernism*. Nu-i că nu v-a plăcut „Scrisoarea mea postmodernistă”, a IV-a? Isn't it? N'est – ce pas? Într-adevăr, n-am ghicit. Totul devine literatură, și cele nescrise de mine, neliterare, aride. Mă consider textualist, barim în epistole [vezi și scurtele proze pe care le-am semnat –

nu le-aș mai fi semnat! Ca să le aruncați Dvs. în „lada cu gunoi a istoriei literare” despre care-mi vorbiți c-ați tine-o acasă, sub pat, pentru ca eu să am cugetul împăcat în fața posterității, să mă plîng că am fost un neînțeles, că nu mi s-au evaluat operele la justa lor nonvaloare ș.a.m.d. Ca geniu ce sînt, trebuie să mă firșesc timpuriu, să n-am ghinionul să viețuiesc mult (n-am mai zis „trăiesc”, fiindcă mă consider o tîrîtoare), înseamnă să îndur mult. Ce fericire socială! Trebuie pentru ca să fiu plin de merite, dacă toți mă oprobă. Singur mi-am croit propria-mi nesoartă]. Am intenționat în scrisoarea-mi postmodernistă să vă fac să aveți idee cum arată biletele ITB la ... Craiova – amănunt foarte important în neimportanța lui; inutilul are și el părțile sale utile – , cum îmi lasă nevasta lista de cumpărături pentru a doua zi, fiindcă sînt un uituc de n-am pereche, am uitat că trebuia să nu vă scriu, cum schimb bilețele în timpul ședinței de partid cu filoloagele senzuale,

sarcinile pe care mi le impune viața periodic, notițele luate după tot felul de lecturi, zvonuri și propagande ... cum

arată o pagină de meditație „transcendentală” cu elevii mei de la pregătirea acasă. (Tot nesperios am rămas!) Pentru ca mai târziu, după moartea mea, să puteți întocmi o remarcabilă monografie

scabroasă și simpatcă a omului murdar biologic ce-am fost, bărbat de stat

pe scaun tot timpul, și a scriitorului foarte mare

și mic care aș fi putut să ajung. O.K.? (Să-i trag o lozincă: Întru spirit se toarnă materia. Trăiască partidul literar!)

Scrisoarea a XV-a se numea „Godăcelul”, povestire reală scrisă pentru Domnul Mihai (el mă apelează Domnul Tata).

Scrisoarea a XVI-a se numea „Frunzele uitării” (vezi „Culegere de exerciții poetice”, p.24, prepoeme, plachetă care nu se găsește la nici o bibliotecă).

Scrisoarea a XVII-a, vidă, fără suflet, ca multe canale de astăzi în artă.

Scrisoarea a XVIII-a către Dvs. era de fapt către E. Simion – asta ca să nu credeți că cine știe ce secrete am cu alții, c-aș fi trădător de țară, inamic public, vândut marțienilor și babilonienilor – deși la noi e curată babilonie artistică, groaznic de ordonată. I-am trimis și dînsului o proză scurtă „postmodernistă”: O zi din viața unui ins anodin. Întrebați-l dacă a terminat-o de citit?

Eu voi fi un autor postmortem-ist.

Scrisoarea a XIX-a este un proiect de scrisoare.

Scrisoarea a XX-a este o scrisoare. Probabil aceasta, pregătită dintr-a XIX-a.

Am încercat multe, și peste tot cu brio am eșuat. Mereu tentația de a tenta m-a fascinat.

Am dat misiva d-voastră, din 19 iunie, cîtorva amici (pictori, dramaturgi, poeți, traducători) la fel de mari ca și mine (~ 30 de ani), și nu le-a venit să creadă că sînt atît de deștept, au replicat că trebuie să fie o confuzie, ba unul m-a scuipat

ca să nu mă deoache între ochi

și a presupus că mi-am scris-o eu singur și

mi-am expediat-o prin poștă
cu implicația ... asiaticilor.
Poemele mele în franceză (Lsdns, Aab) sînt postmoderniste mai
de demult, aidoma mărgăritarelor nasoale.
[Vă răspund la toate întrebările pe care nu mi le-ați adresat.]

Urați-mi, dar, la încheierea ediției:

„Noapte bună

„Spirituală!

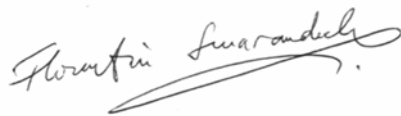
„Și „La Revedere,

„Artă!

Scrisoarea mea poartă pecetea morții:

Florentin Smarandache

Neîmblînzitul.

A handwritten signature in cursive script, reading "Florentin Smarandache". The signature is written in dark ink and is positioned below the printed name.

Phoenix, 20 IV 1990

Vă salut din America,
Domnule Rotaru!

Oh, atât m-am bucurat primindu-vă scrisoarea. Amintindu-mi de zilele negre din Craiova, când aveam mîină bună la scris ...

Acum s-a mai luminat, am pierdut zelul literar. Iată cum un scriitor trebuie să sufere pentru a fi mare! (Nu e cazul meu!!)

Păcat, se pare, că-mi va scăpa ocazia! Sînt încîntat să aflu că misiva „?” a mea va fi publicată și citită de toți <<căcănarii scoțători de o nouă publicație>>. Așa de încurajat mă simt, că mai atașez trei poeme anti-ceaușele, mititele și măricele ...

Nu s-a schimbat nici o brînză în România Muncitoare. Și sunt absolutamente sigur că și în prezent aș fi avut aceeași impotență editorială și redacțională.

Ce-i astăzi în țară? Aceeași Mărie, cu altă Pălărie!

Literații ăștia sînt lingăreți de profesie. Au plecat ai noștri, au venit ai noștri. Moară morții, învie viii!

Nu m-ar mira deloc ca eugenbarbu ori adrianpăunescu să fie „reabilitați” (au suferit destul „săracii”).

Îmi vine din ce în ce mai greu să scriu, mă fură viața, m-așteaptă examene ... Simt, la început, puterea și lipsa dolarilor ... N-am casă, n-am masă; fluier în vînt ... Editurile și ziarele românești îmi refuză lucrările cu deosebită plăcere! ... Timpul nu mi-ajunge... Am îmbătrînit, mă iau junghiurile ... Mi s-a-nfierbîntat creierul, trebuie să-l mai răcesc... Am obosit.

Ați primit piesa mea „Patria de animale”, expediată acum o săptămună? (À la Orwell, Arrabal, Bob Wilson, Ionesco.) Puteți s-o inserați în cea mai nenorocită publicație românească.

Mai aveți nevoie și de alte maculaturi literare? Specificați-mi și vă satisfac. Completez toată gama: poezie, proză, teatru, roman, jurnal, epistolar ... pam-pa-ram!

Nu mai am inspirație să continui.

Mult prea îndepărtatul D-voastră
corespondent

(care nu corespunde așteptărilor),

Florin Ștefan

Phoenix, 7 august 1990

Ce greu îmi vine

să vă scriu, D-le Rotaru! Dar trebuie s-o duc la capăt și pe asta, chiar dacă va fi fără vreun răspuns și se va fi dovedind inutilă. Trebuie să dau afară din mine niște idei și să completez cu două-trei explicații ...

Să nu uit să vă mulțumesc pentru „Mangafaua”, ziarul pe care-l citiți Dvs., l-am făcut să circule prin comunitatea de români de aici. Aș dori însă un exemplar din „Opinia publică” în care apare „Scrisoarea unui emigrant la infinit”, de asemenea adresa exactă a revistei cu / și despre dezrădăcinați (corect zis și dureros). Dar iată că mă contrazic și vă îndemn să îmi scrieți ... De-o lună de zile mă gândeam cum o s-arate misiva asta. Într-adevăr, nu am avut timp. Mutat pentru a treia oară – ca emigrantul cu traista-n spinare! [Vezi „cu voluptate” adresa nouă pe plic.] Viața e aspră. Mă simt mic și neputincios – ca, de fapt, în realitate. Nu mai sfătuiesc pe nici un scriitor să-și părăsească țara și limba. (Desigur, mie nu mi se aplică fiindcă nu sînt scriitor – sau cel puțin: nu sînt recu-noscut).

Am primit și „Baricada” – lecturați numai ziare-șoc! ... Se repetă Cezar Ivănescu asta ... la nesfîrșit! E de-ajuns să-i citești o poezie ca să-i înțelegi toată opera – desigur, vorbind în sens metaforic. (Textul pe marginea ziarului vă era ilizibil, probabil din grabă.)

Pe 6 iunie v-am pus la poștă un plic gros: cu o piesă de teatru („Formarea Omului Nou”, compusă în țară, în secret), și fascicolul VII din „Jurnal(ul meu) de camp”. Probabil că le-ați ignorat după cearta „poștală” a noastră ... Încredințați-le măcar unei publicații sau instituții teatrale, să le-arunce ei la gunoi, nu Dvs. – dacă încă n-au fost aruncate! Mai am și alte maculaturi, vi le pot trimite, ca să umpleți coșul cu vîrf iar eu să-mi cheltuiesc dolarii pe timbre!

Scuzați-mi măgăriile de mai, dar sunt specialist!

E bine că-mi dați exemple de scriitori de-ăștia mai necunoscuți ca mine ... pralisme, pravisme, și pe cînd Pralea

Florentin?

Ori Haplea?

Nu-s deloc fericit în „Arizona mea”; voi emigra din nou ... pînă-n pînzele albe, la infinit de mine însumi. Deja am făcut niște demersuri pentru Canada ... Viața de mizerie psihică, dusă în România, apoi în Turcia, continuată în primele luni și-n America, m-a brutalizat, dezeducat, incivilizat. Am dormit alături de toți nenorociții, bețivii și borfașii – cu șobolani și miros de WC-u la nas. Știu să mă port ca un bătăran, și să prețuiesc (din păcate!) numai dorul. Nici literatură, nici matematică. Bani. Ce-am prins gustul. S-au lipit de mine. Singur prin lume (vorbesc românește doar cînd scriu o scrisoare acasă la nevastă și copii, în rest îmi pocesc limba), singur prin lume deci, printre nepoeți – americanii se șterg la fund cu toți literații dacă nu pot stoarce bancnote verzi de pe urma lor; deci eu nu fac excepție: nici ca literat, nici ca viitor cetățean american.

Sînt atît de bogat, că n-am nici coli pe care s-aștern o scrisoare. Sper ca-n viitor să ajung și mai ... bogat!

Am reușit, așadar, să vă fac dușman. Să vă determin să nu-mi mai scrieți! Mi-a reușit pocinogul!!

Am lăsat cartea poștală fără nici o îndulcire de stil, exact ce mi-a trezit atunci scrisoarea d-voastră, imediat după lectură. Totuși, am simțit că nu ați întreprins nimic pentru vreun manuscris de-al meu: asta m-a întăritat. Că felul de a-mi răspunde era un artificiu de limbaj, o eschivare camuflată. („Hai, mă, să-l fac să creadă că m-am interesat ...”) Îmi dau seama că nu pot aparține literaturii, că doar oficialii sînt cei „oficiali”, că eu creez o sublitteratură, că niciodată nu voi ieși din anomimat, că scrisu-mi este nesperios ..

Poate cîndva ne vom întîlni în America – dacă-n România n-a fost cu putință. Am închiriat un apartament, și locuiesc singur în două camere: ca să nu-mi fie de urît și să nu mă plictisesc. În prima săptămînă am dormit pe jos. Apoi mi-am cumpărat un

scaun. Ce e drept, mai aveam unul: scaunul de la closet, pe care mîncam. O noapte dorm într-o cameră, alta în cealaltă.

Am devenit foarte nepoliticos: cînd mă enervez îmi înjur pe unii în față, pe românește!

- *Wha 'd ya say?* (în argou / slang: *Ce-ai zis?*)

- *Pe p... mă-ti!*

Nu-s deloc fericit, și nici nu voi putea fi vreodată. Dar asta e bine pentru artă – așa creez mai cu nerv; trebuie să-nvăț să-mi mențin starea de supărare și neadaptare. Viața a fost nedreaptă cu mine. La pomul lăudat din apus nu pot să-mi umplu nici un buzunăraș. Am stat 3 luni șomer în țara milionarilor: disperat, nebun „păgubos” (ah! ce tăios m-ați caracterizat!) scîlcindu-mi vorba

ca dracu! Nu-i înțelegeam pe americani (eu în școlile mele înalte și joase am făcut franceză și latină – doar, iar literele chirilice le-am deprins de la Vetuța, sora chiriașului care stătea în gazdă la noi la Bălcești: Nea Iulică), am învățat după ureche, din mers; plîngeam că-mi vine familia (oh, cît doream să nu vină ...) și nu pot să-i întrețin ... În lagăr am trăit primele zile mîncînd pîine cu usturoi, Dumnezeu mi-e martor, apoi un neamț turist mi-a lăsat toate lucrurile sale – exact pe talia mea, parcă trimis de îngerul din cer.

Am îndurat rîsetele câmpștilor: „ha, ha, haaa ... scrie poezii și n-are ce mîncă, hăăă!”, „domnul profesor de roabă” (!) sau „de tîrnăcop”(!) ... Viața nu m-a răsfățat. Mai răbufnesc cîteodată pe nuștiucine. Scriam poezii ca să uit de foame și să-mi încarc timpul – altfel aș fi poftit atîtea prin oraș ... N-am avut pe nimeni care să m-ajute ... singur - singurel. Oh, ce dorință am cîteodată să mă văd pe Valea Oltețului meu făcînd baie cu prietenii de-o seamă, cocînd porumbi pe marginea apei, în nisip, sau furînd struguri din viile arse ale colectivului ... Și bînd vin roșu, limpede ca diamantul, natural-natural, iarna la gura cuptorului cu Tata-Lecu, iar mîțul torcîndu-ne în pat ... Of, Doamne, suport 50⁰ C! Pentru ce? Mă sufoc fizic și intelectual!

Vă rog, deci, să vă supărați mai încet pe mine, nu așa de tare ... Am rămas aici, în Arizona, cu dinții rînjiți la soare ... Mi-am dat seama că-n țara mea voi fi mereu huiduit (prin gestul lui

Vulpescu) și disprețuit. Că niciodată n-o s-ajung la fel de mare ca Caragiale

ci mai caca
în pantaloni

Că niciodată n-o s-ajung la fel de mare
ca Istrati.

ci mai Înalt.

Nastratin Istrati.

Asta-i viața la Constanța

ori Fi:nix.

Mi-am dat seama că

nu mi-am dat seama bine când am crezut în ajutorul (vre)unui confrate de condei (mai modern: de mașină de scris, ori și mai modern și americanăște: de *word processing* = scriere cu computerul) – lucrez la cumpănă – vorba unui poet - amic din Timișoara

Revoluționară, care a intrat în istoria d-voastră literară

pe dinafară: „la mafia veche s-a adăugat una nouă”... Pe când eu ... tot opincar ...

Stau cu gândacii mei la bucătărie, ei se plimbă nepăsători pe tocul ușii – și sînt gândaci anglofoni: *bugs*, eu mă plimb păsător prin mine.

Mă publică francezii; voi, românii, îmi refuzați toate lucrările {(Din păcate, în prezent sînt a p a t r i d (!!) ... Am aterizat în New York cu pașaport ... turcesc (!)...)} Iată de ce am „fugit” (deși am mers încet). Nimeni nu-i profet în țara lui. Și-atunci? Un nenorocit ca mine? Cu șiretul de la Vulpe(scu) al dumitale? [Deși a tradus impecabil A. Jarry („Ubu Roy” etc) – i-am trimis și o scrisoare, eram Român pe atunci, și Oltean. Deși a tradus impecabil pe A. Jarry, un favorit nebun al meu.]

Răzbunați-vă, D-le Rotaru!

Căci am vrut să scot în evidență (într-un limbaj cît mai de mahala – doar mi-ați prezentat „Mangafaua” d-voastră), am vrut să scot în evidență că niciodată nu mă voi putea aștepta la vreun sprijin din partea-vă, nici într-o Românie așa zis „liberă” (cu numele!).

Desigur, colaborez în afară, există atâtea reviste de exil, apoi franceze, engleze (în speță matematică) că nu le fac față. Dar nu astea mă încălzesc, ci țara mea în care voi reveni să mor liniștit. (Spre pensie?) M-am săturat și de propaganda capitalistă! Iar lumea civilizată e prea pustie și sălbatică! Îmi doresc sătucul meu cu iarbă verde, cu Oltețul tulbure, cu friptura de porc în tigaie sănting cu mămligă, și-o ceapă cu sare spartă pe masă. Îmi lasă gura apă – față de bunătățile sintetice, dar fără gust, ale americanilor.

Și-mi doresc să înving la mine acasă, nu în deplasare.

Eu în Occident sînt sărac ca orice emigrant. Se uită toți cunoscuții după bani la mine, îmi pretind marea cu sarea ca să mă publice: un Vulpescu, un X, un Măsamare ... Mă fac, încă o dată, să nu regret că am plecat! (Aceeși românie, cu aceeași pălărie!).

În Phoenix mulți români locuim, și ne urîm fiecare cum putem de tare. Ah, limba română, în care gîndesc

și înjur

pe zevzecii ăștia de drogați și „măreți”,

pe prea-ajunșii literatori români care-au avut o soartă mai dulce ca a mea.

Îmi vine în minte Rebreanu, care nu-mi place, dar nici nu-mi displace. Prea plat. Prea rece! Prea calculat. (Dar ce, parcă m-antrebă cineva dacă e pe gustul meu? Trebuie să-l consum așa cum mi se servește!) Ori cezarul apreciat al d-voastră, ----escu, cu față de lepros, tot mergînd la moară cu găleata ciuruită ... ba se duce, ba se-ntoarce, fără rezultat. Nu i s-o fi urît dracu de-atîția kilometri de versuri goale? Nici el nu le mai citește. De la acel rod pînă la acest ne(-)rod e cale-atît de scurtă, înlabirintizată inutil!...

D-le professor universitar

doctor

medic în bolile

literaturii,

poezia e ceva iar publicarea altceva.

Nu cunosc ce destin amar

au scrierile mele

în mîinile d-voastră. Dacă totuși le utilizați ca hîrtie igienică.

Dar am dat-o-n baltă cu pribegia mea ...

Familia nu se simte în siguranță cu mine, nu sînt în stare să-i satisfac. N-o să ne mai salveze, cred, decît popa la groapă ... (eh, e prea macabru!)... Pagubă-n ciuperci! – o să exclamați.

Dacă-mi răspundeți ... Însă nu peste cinci ani, poate nici nu mai trăiesc!

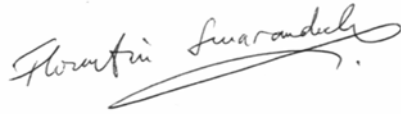
Cu aceeași poezie.

Și de la unul prost ca mine aveți de-nvățat: vedeți cum gîndește un om prost!

(Am început să deraiez ...)

Al d-voastră
(inamic?)

/ cu respect,
Florentin Sihastru,

[31.05.90, Phoenix]

[Către Ion Rotaru]

Lăsați-vă, Domnule, de gogoși – mai ales că mie nici nu-mi plac pe timp de vară! Că mi-a refuzat Vulpescu piesa? / Cum de-a îndrăznit?! Eu cred că nici n-a citit-o, și nici nu i-ați înmînat-o! Dar ce, parcă nu mai există alte teatre? Sau alte edituri de poeme? Ce bine c-am plecat! O să vină el timpul să nu mai mă rog de nimeni.

Mulțumesc frumos pentru „deranj”!

Și-acum, vă urez revoluție plăcută!

Și s-o mîncăți sănătoși ... cu mărar, cu pătrunjel, cu untură de cățel.

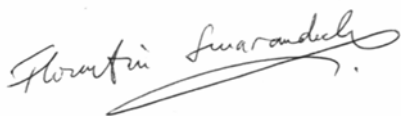
Bye-bye!

Cum pierzi D-ta vremea cu mine.

Și eu la rîndu-mi.

[Către Ion Rotaru, Phx, 26 sept '90]

Voi reveni cu o scrisoare mai lungă.
Sînt extraordinar de prins cu serviciul – dacă nu-mi ies lucrurile,
mă dau aștia pe poartă afară!
Impresionant articolul din „Realitatea Românească”.

A handwritten signature in cursive script, reading "Florentin Svarandach". The signature is written in dark ink on a light background.

[Două poze FS:

1. „Emigrant fără Cap ...” / Ce credeți D-le Rotaru?
2. „Un Om în Deșert ...” / (aprilie 1990, Arizona) /
O privire plină de speranțe în Rotaru-l literelor noastre]

Phoenix (din păcate),
duminică 7 octombrie 1990

D-le Rotaru,

Îmi vine familia, bucurie cu lacrimi: mai întâi pentru că nu i-am văzut de peste doi ani (de când umblu teleleu prin lume), apoi fiindcă nu le pot asigura ce își imaginează ei – că America, dură ca piatra, îi va trezi brusc din visare. Una este reclama, și alta realitatea!

V-am trimis fascicolul I din „America e paradisul diavolului / jurnal de emigrant”. La pagina 68 vă ... comentam ...

De câteva săptămîni am muncit continuu, n-aveam timp să răsufli, sîmbătă și duminică, iar în cursul săptămîinii pînă seara la șase; aveți dreptate: „pentru un pumn de dolari” în plus. Ce, slujba din România era floare la ureche!

Astăzi am o duminică liberă, deși aș fi dorit să lucrez, dar n-a venit escorta mea și n-am putut intra pe poarta fabricii. (Cum deduceți: am nevoie de supraveghetor personal, deoarece n-am green card, n-am cetățenie americană ...!)

Singura mea consolare rămîne în acele (aceste) scrieri, mai mult sau mai puțin literare, ca o răbufnire împotriva soartei. Ah, dacă aș fi intuit că izbucnește Revoluția ... Am pierdut atîtea lucruri prin poștă, încercînd, pînă la epuizare, să le scot în afara dictaturii!

M-a răscolit articolul d-voastră „Un scriitor necunoscut”, acest epitet m-a stigmatizat. Apoi: oltean și țăran, noțiuni care mă prind ca într-o matriță. Și de care nu mă (de)plîng.

Cîteva precizări:

- absolvent al Facultății de Matematică, Secția Informatică, între 1975-1979, șef de promoție (desigur, un amănunt care n-are importanță);
- în țară am publicat un volum de poeme la „Litera”, sub pseudonimul Ovidiu Florentin, și o plachetă colectivă (prefațată de

Constantin M. Popa) la Bibl. Jud. Dolj [vezi indexul la Biblioteca Academiei];

- lucrări de matematică: în reviste românești (în special „Gazeta Matematică”), olandeze, spaniole, canadiene, germane, americane;

- poeme: în reviste românești, franceze, belgiene, americane, și ... japoneze (! – cele mai recente).

De curiozitate: care-s pricinile pe care le-ați invocat la emigrarea mea (cenzurate de redacție)? Cît de circulată este „Realitatea Românească”? Să vă relatez despre reprezentăția de aseară? (Mai bine atașez o copie după jurnal, ca să nu mă repet.)

În cele din urmă, dar nu și-n sfîrșit!, cred că am putea strînge colaborarea, în beneficiul amîndurora. Îmi dau seama că depuneți un efort și de aceea m-am gîndit să vi-l recompensez. Dar, iată despre ce e vorba, în mod concret:

• vă fac agentul meu literar să determinați vreun teatru bucureștean (de ce nu chiar Vulpescu?) să-mi reprezinte o piesă;

nu este vorba nici de afacere, nici de speculare; ci, pur și simplu, nu vreau să mă învinuiți mîine-poimîine că ați pierdut vremea degeaba cu mine! Aș proceda în felul următor: să mă anunțați la înștiințarea tipărită din partea instituției teatrale că piesa a fost inclusă în program, data și ora exactă a premierei – pentru a-mi anunța prietenii și rudele din capitală să asiste; apoi, după premieră [doresc să primesc aici, păstrînd ca amintire: afișe, programe, cronici, eseuri – cîte un exemplar este suficient].

Nu fiți supărat (și-așa erați mai dinainte!) pentru această idee, care nu e deloc mercantilă. De pildă: renunț la toate drepturile mele de autor în favoarea d-voastră. O propoziție asemănătoare pentru publicarea într-o editură de-acî a unui manuscris F. S. Aud că un dolar a ajuns în România la 120 lei. Asta înseamnă că economia noastră nu merge prea bine ...

M-ar interesa, contra cost valutar:

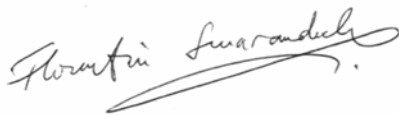
- o dactilografă;
- un traducător din română în engleză;
- din română în franceză;
- din română în spaniolă sau germană.

Eu n-am timp nici să mor! Pe urmă: nici la mașinile de scris, nici la word processoare, nici la computere IBM nu am găsit caracterele specific românești: ă, â, î, ș, ț adaptate alfabetului latin. S-ar putea crea în software-e anumite diacritice și alături celor engleze, pe computere care suportă, dar în prezent chestiunile mă depășesc. Numai că se ivește o problemă: semicomunismul, care persistă în România, împiedică expedierea de manuscrise prin poștă! O să se-ntindă, din nou, ca mucegaiul! Doar recurgînd la (studenții) străini ... (Nevastă-mea mi-a spus că n-a putut să-mi trimită niște lucrări!)

Desigur, dacă nu acceptați, nu se-ntîmplă nimic. Eu vă consider, pe mai departe, un prieten epistolar.

După sosirea familiei (noiembrie-decembrie) vom decide asupra duratei de ședere în America ori întoarcerii în Europa (la început Franța).

Cu admirație,

A handwritten signature in cursive script, reading "Florin Iușan". The signature is written in dark ink on a light background.

P.S. Am început să scriu poeme și în limba *piricossanorench!*

Phx, 17 – X - '90

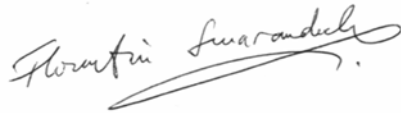
D-le Rotaru,

Vă rabdă inima să mă părăsiți în mijlocul deșertului ăsta nenorocit? ...

V-am bombardat cu patru scrisori, una după alta (august 7 și 8, septembrie 23, octombrie 6), dar ați rezistat asediului ...!

[Încep să descopăr arta indiană
și cultura
de cactuși!
... în lipsă de altceva ...!]

A handwritten signature in cursive script, reading "Florentin Svarandach". The signature is written in dark ink on a light background.

[Vedere: un vraci indian bătrîn]

[Către Ion Rotaru]

Phoenix din nou,
10 decembrie 1990

Astăzi am împlinit X ani. De fapt ieri. Pentru că astăzi în Phoenix este ieri în Bălcești.

Vă trimit vol. 2 al „Americii ...” deoarece este mai slab ca primul (n-a mâncat de-ajuns...).

Voi stopa scrierea jurnalului cît de curînd. Spre a nu vă ruina editura!!

Cum sînt în criză de timp, iată ce puteți face cu acest nou și greu manuscris:

- fie'l publicați împreună cu primul volum (ca o singură carte);

- fie prospectați piața după vînzarea (sau ne ...!) a primului, și editarea separată a celui de-al doilea;

- fie, ca un favor personal făcut unui român-american, expedierea lui către:

Prof. și critic literar

Constantin M. Popa,

Str. Feldioara 10,

1100 Craiova,

jud Dolj

care s-a arătat interesat în

publicarea serializată

a jurnalului la revista oltenească

MERIDIAN (redactor șef MARIAN BARBU,
romancier).

Spuneți-mi: care e cel mai mare „jurnalist” intim român? Că vreau să-l întrec!! (Străin: Amiel). Deși Gelu (ori Gellu) Tronescu

de la „Ropa (oarecum) democrată” nu apreciază jurnalele.
Doamne, ce să mă fac eu?!

Am putea să intrăm într-o istorie neliterară ___ amîndoi. Vă urmez
...Din simpatie (și încurajare prietenească) renunț la orice copyright
privind jurnalul american (vols. 1 și 2). Nu pretind decît niște
exemplare: pentru mine și unele instituții românești și romanistice din
Occident. O.K.?

Scrieți-mi repede. Parcă retrăiesc atmosfera teribilă a
României din aceste zile. Vă exprimați plastic ca un prozator; nu
ca un critic!

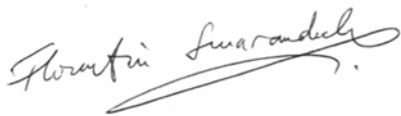
Alte lucrări de-ale subsemnatului, care nu mă mai atrag,
expediați-le lui C. M. Popa.

Mulțumesc.

Cînd bem un whisky

întru sărbătorirea tipăririi „Americii ...”?

Al d-voastră (și al meu însumi):

Florin Iușan

[Către Ion Rotaru]

Phoenix,
29 decembrie 1990,

gîndindu-mă la I. R.

Uite, că iar am încrucișat scrisorile ... înadins!
Dar nu mai pot să am răbdare,
nu pot să aștept (și nici nu știu!). Asta e!!
Sînt nervos ... Am cîte-o idee, și ... țuști! ...
Deci ați intrat în posesia volumului II din jurnalul (ne)american?
Vi se pare mai slab ca primul?
– Nu știu dacă mai e cazul să-l continui ... mi se pare că devine
neinteresant pe măsură ce mă acomodez – mi se pare că mă repet ...
mi se pare că mi se pare

La Mulți Ani
de
Prietenie!

Florentine

Phoenix, 04.01.1991

noaptea la unu

D-le Rotaru,

Nu pot nici să dorm cu gîndul la manuscrite!

Oare, vă-nchipuiți cît mă bucur că v-ați transformat peste noapte (e vorba de noaptea dictatorială) în editor? Mare Editor de Carte Românească!

Spuneți, cum aș face pentru publicarea „fanteziilor” mele dramatice [sub titlul <<Metaistorie>>: Formarea Omului Nou, O Lume Întoarsă pe Dos, Patria de Animale]: 220 de pagini, în 300 ori 500 ori 1000 exemplare? Cît timp v-ar necesita? (Doresc, însă, copyright-ul.)

Sau la ce altă editură m-aș putea adresa (axată pe subiecte teatrale)?

Aștept nerăbdător răspuns (pînă nu mă răzgîndesc!),
și sper să mă disprețuiți mai puțin ...!

Florentin din America Românească

Phx, 13.02.1991

Domnule Rotaru,

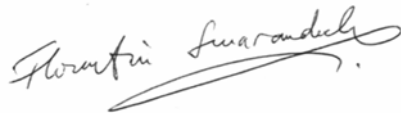
Ați murit? Și nici măcar nu m-ați anunțat ... să particip la
funerarii!

Nici un cuvânt de la Dvs. de luni de zile.

Din ce cauză?

Ce se aude cu jurnalul?

Vă salut! (indiferent unde vă găsiți în momentul de față).

A handwritten signature in black ink, reading "Florin Ivarandach". The signature is written in a cursive style with a long, sweeping underline.

P.S. M-am înscris la doctorat în algebră / teoria numerelor.

D-le Rotaru,

Sînteți pus pe glume! Eu patru mii de dolari cîștig în cîteva luni! Cu cincizeci de mii de dolari mi-aș fi luat o casă, ori un avion! (cel mai ieftin costă treizeci de mii). O să fac rost de adresele unor milionari să vi le trimit. Puteți încerca negoțul cu ei.

De cînd mi-a sosit familia, abia o ducem de la un salariu la altul: patru persoane. Pe 14 februarie am făcut mașina zob! Am scăpat teafăr din accident, dar ... mai sărac. Pe altă vechitură (un Volvo din 1977) am cheltuit 1400 \$ plus vreo 100 \$ reparații. Nu mi-a dat mîna să-mi iau o mașină mai nouă (dintr-un an $\geq$ 1985).

În privința celor două jurnale (turcesc și american), nu vă mai osteniți. Se află deja în proces de editare în România (revenindu-mi chiar drepturi de autor).

Pentru acea piesuță de teatru n-am dat un cent, iar odată piesele traduse în engleză pot cîștiga bani. Piața americană (literară) e destul de cuprinzătoare. Un *bestseller* te transformă în milionar! [Nu vă fie teamă, nu e cazul meu!!]

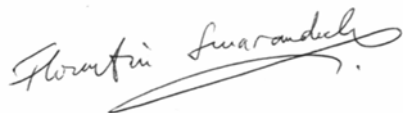
Singurul lucru pe care-l pot realiza cu Ed. „Viața Românească”: să nu pretind nici un copyright, iar pentru susținerea „Vieții Românești” să pun acolo vreo 200 \$, simbolic – cu condiția să primesc cîteva exemplare [ca rezident pe teritoriul SUA pot dona 2 exemplare la Biblioteca Congresului American] iar cartea să aibe cel puțin 75 de pagini.

Indiferent dacă vom colabora sau nu, doresc să rămînem în contact. Dar, anunțați-mă pînă la 15 mai privind propunerea de mai sus. Dacă nu primesc nici un răspuns, consider by default că este negativ și voi investiga alte edituri ___ așa cum ș-a întîmplat cu jurnalul american (bine că n-am pierdut timpul!), în ultimele trei luni nemaivînd nici o scrisoare de la Dvs.!

Nu eu-s de vină pentru corupția și spațiul limitat tipografic din România, nu eu i-am votat pe fese(n)iști.

Rețineți că vă port o neasemuită simpatie și mă bucură scrisorile d-voastră – chiar dacă în ultima misivă ați vrut să mă jumuliți tare de pene ... verzi!

Cu respect,

A handwritten signature in black ink, reading "Florin Iurescu". The signature is written in a cursive style with a long, sweeping underline that extends to the right.

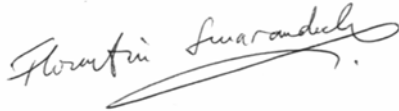
Nu rezistați la glume, D-le Rotaru, nici măcar la cele de prost gust !...

M-așteptam să **nu** vă iște plăcere succesele mele! ... Contemporanii se urăsc, nu-i așa?

Prin urmare (și-așa deci!) o să vă relatez numai eșecurile și necazurile subsemnatului [frecați-vă, așadar, palmele de bucurie]:

- m-am ciocnit, acum în apropierea Paștelor, cu Fordul meu de-un Chevrolet; s-au spart mașinile ca niște ouă! noul meu vehicul este o rablă care scoate fum (din 1977) – o babă de Volvo ...
- mi-a sosit familia flămândă din România – dându-mi bugetul financiar peste cap! ... ne descurcam cu greu;
- nu am găsit slujbă-drujbă pentru soție (iar doamna nu vrea să lucreze decît la computere!); zic: uite, ai putea merge la spălat de vase, ori făcut curățenie .../ oh, nuuuu! / ... păi, eu am săpat șanțuri la început! / ... nu mă interesează! Etc.

Et cetera,

Florin Ivarandach

Phx, 29.03.1991

În istoria literară americană intrat (măcar pe momente) – pe când și în istoria ROTAR-iană?

M-ar bucura să primesc eseul despre lucrările mele – (eventual) scris de Dvs. –. Să-l păstrez ca amintire. Mulțumesc de poză. Bine ați făcut, posibil că ... nu ne vom vedea la față niciodată!!

Din păcate!

America – paradisul diavolului,
19 iulie 1991

Iartă-mă,

D-le Rotaru,

N
U
M
A
I
A
M
R
A
G
A
Z
P
E
N
T
R
U
N
I
M
I
C
i
!

scriitor American ___ fără voie. Fiindcă engleza o aproximez după ureche. Fiindcă am publicat un volum NONPOEMS .... pe care mi-e rușine să vi-l expediez. Am decis să devin un mare anti-poet ori non-poet, ținând cont de ultima plachetă de nebunii literare și ne, „ariergardiste” [cum le denumiți] de avangardă. Din pudoare nu vi-l trimit, deoarece l-am scris în engleză! ... o engleză care lipsește cu desăvârșire (cu excepția unor pagini în japoneză, arabă, sanscrită și pirissanorench ___ limbă vorbită de-un singur locuitor

al pământului).

De aceea aleg mereu între a fi scriitor și a fi scriitor. De două ori. Și jumătate.

Privind jurnal-iștii: eu știam că AMIEL, 16600 pagini, este cel mai mare autor din lume, iar Gide un șarlatan - ca de altfel toți scriitorii și criticii literari – care nu și-a trecut în jurnal cea mai penibilă întâmplare a sa.

Am încurcat itele: scrisoarea unui Soare (în eclipsă) din Rm. Vlcea am pus-o în plicul d-voastră, și invers. Dar ... n-are contează!

Dacă-mi promiteți că scrieți o cronică nemaipomenită, vă arăt nonpoemele. Promiteți? Ca să vedeți ce perfect anglofon sînt (cînd nu deschid gura)! Ce ziceți: n-am șanse reale de-a ajunge un Panait Istrati American? Mînuiesc la perfecție limba lui Faulkner, T.S. Eliot, Ezra Pound, Cummings, Mariann Moore, și Florentin Smarandache, don't I?

Fac și eu ce nu mă pricep. Pe americănoi i-a mișcat atât de tare ... că unii n-au acceptat cartea nici pe degeaba.

Păstrați toată arhiva mea, și publicați din ea ceea ce nu puteți. Cîte pagini dețineți? Dar scrisorile, nu le-ați pierdut?

Vă felicit pentru darea afară, de la facultate ___ acum la pensionare...

Phoenix,
19 august 1991

D-le Rotaru,

Simt că-mi fuge timpul de sub picioare,
că mă ratez,
că nu simt ...

Ce să zic despre misiva d-voastră. Cum să vă caracterizez. Bun psiholog, analist, grafolog. Fixat pe meserie.

Nu mă lasă viața, nu mai am timp, nu mă sală familia. Creez pe furiș de nevastă, o mint că rămîn la servicii peste program și stau pe aleea unui parc și scriu în mașină o scrisoare către un anume Rotaru. (De ce nu vă cheamă Rotariu? Ați fi câștigat un i de la Istanbul. Păcat!)

O duc greu, vă spun sincer.

Vă duceți des pe la BCU, BCC, și BA? Aș fi curios dacă se mai găsesc cărțile mele în fișierele lor – după evadarea-mi din „seraiul” ceaușist. (În Rm. Vlcea îmi fuseseră puse la index de cînd mă aflam în țară. Ca să vedeți ce onoare!) [Poate dați pozele astea la „Cațavencu”, ori altui ziar.] [Americani ai ăștia nedezvoltați au fișiere electronice și arhive pe micro-filme. Formezi pe computer numele SMARANDACHE și-ți apare imediat cîte lucrări are acest autor în rafturi: 6 pînă-n prezent. Iar dacă formezi ROTARU ...

rămii în suspans]

Ce știri îmi dați privind acel congres ori congress al Academiei Româno-Americane de la București, condus de M. M. Manea și soțul ei (instituție de familie) pe care am văzut că-i apreciați foarte? Mi s-a trimis un extras din ziarul „Dreptatea” (de care n-auzisem pînă acum) [„Că și ești tu la curent!” mă apostrofezi D-ta], dar alte gazete ce-au scris?

Cum mai stați cu editura. Cîte cărți n-ați scos pînă-n prezent. Dar jurnalul meu: în ce tiraj n-a apărut? E bine c-ați găsit un prost

din Canada care să vă plătească 50 000 \$ pentru un mizilic de carte. Cred c-a fost legat la ochi și n-a observat că-n orașelul lui sau în țara vecină l-ar fi costat de vreo... vreo de sută de ori mai ieftin (nu glumesc)!! Dar probabil că intenționat a vrut să fie împit. Eu îl felicit sincer (din partea D-voastră).

Pe cât posibil, aș dori să nu tăiați din culegerea pe care nu mi-o publicați, puteți s-o adnotați însă – dacă doriți - . Aparatul critic. Ordinatorul analizator.

Nu știam că Negoitescu s-a-ntors definitiv în România. I-am scris în Germania, dar nu mi-a răspuns – probabil era preocupat cu îndeletnicirile sale perverso-sexuale!

Eu nu-s mulțumit de situația mea în America, de ceea ce mi-a „rezervat” occidentul. Ba mai rău, văd că nu am nici o șansă de ieșire, iar ratarea iminentă mă așteaptă. E dureros, dar asta e. (În România aș fi creat mai mult, realizat ceva. Am rămas însă pe dinafară ... deci în ocean!... la apă!)

Au început să mă scârbească ziaristii ăștia cu toții (din Est sau Vest). Umflă realitatea, aruncă gogoși .. Se critică între ei ca să ațte curiozitatea proștilor. Ar trebui trimiși la muncă, să pună mâna pe sapă! E ușor să găsești noduri în papură oricui și să nu-ți vezi bîrna din ochii tăi ... Dă-i dracu!

Eu abia îmi întrețin familia de la un salariu la altul. În Maroc am dus-o cel mai bine. Aici sînt plin de nervi, lucrez încontinuu sîmbete, duminici de trei săptămîni – fără nici o zi pauză, ca să facem față cheltuielilor. Aș evada, însă nu e nicăieri și un loc pentru mine ...

În familie n-am liniște deloc. Copiii nu m-ascultă, îmi sînt ca străini. Pur și simplu: nu văd în ce parte s-o apuc!

Persoane misterioase îmi scriu sau mă cheamă la telefon ... ce vor de la mine? Că să deschid afaceri cu România ... eu mă pricep la negoț ca țapul „dumitale”!

Mi-am dat seama de spiritul anti-exil al românilor din țară; din invidie greșită, fiindcă 80-90% o ducem rău, sîntem alienați, schimbați din slujbă-n slujbă (de obicei inferioară calificării), bîjbîind limba ... Viața e austeră – stilul occidental. Un prieten din lagăr își amintea cu nostalgie de lumea caldă și afectivă din

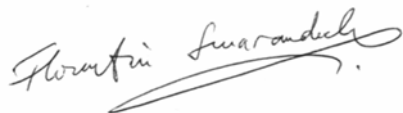

Turcia, pe cînd aici răceala și indiferența te întâmpină la tot pasul.
Desigur magazinele sînt pline și găsești ce poftești, dar bani?

Nu-s omul pus pe chiverniseală, dar nici n-am simțul banului – și mi pare rău, fiindcă la fiarele ăstea numai dolarii contează! Deci nici americanizarea nu mă tentează.

Eu aș vrea să fiu EU, dar nu mă lasă timpul.

Dați-mi alte sfaturi. De pildă: să plec în Canada francofonă sau mai ales în Franța?

A handwritten signature in cursive script, reading "Florin Svarandach". The signature is written in black ink on a light-colored background. The name "Florin" is written in a smaller, more compact cursive, while "Svarandach" is written in a larger, more flowing cursive style. A long, horizontal flourish extends from the end of the name.

Phx, 1 nov.'91

D-le Rotar,

Dacă d-ta câștigi în România 5 \$ / h eu mă las de meserie și vin să mă fac cioban de clasă aci!

În Arizona salariul minim este de 3,80 \$ pe oră (dacă-l găsești și pe ăsta). Este o criză atât de groaznică, încât uzinele dau afară cu sutele și miile de muncitori (proști ca mine ori deștepți ca d-ta) dintr-un foc!

Dar tovarășul Buș(it) se ține de războaie și digresiuni prin congrese (vestice vestite). *Mass media*, la fel este manipulată de oameni cu bani – ca și ziarele de exil pe care le citești cu mare neplăcere.

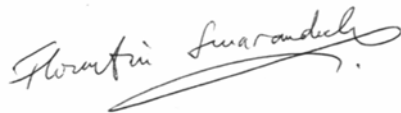
Viața e atât de tîrfă, că mi-a crescut miopia în fața calculatoarelor, nu mai văd bine nici cu ochelari de cal.

Observ că d-ta nu-mi scrii decît dacă ai interesul, bravo, te-ai făcut mai capitalist ca mine!

Însă trece timpul, și eu tot ratat rămîn, alunecînd în groapă. M-am săturat și de doctorate, cărți și poezii. Dolarii sînt mînjiți de sînge și propagandă.

Nu știu cînd voi reveni în România, mai ales că am o durere atât de mare față de securitatea care-mi taie legăturile și-n prezent cu mama și tata. Și dac-aș face politică!! Dar tipii m-ajută să disperez ... De aceea consider că n-ați făcut bine emigrînd ... (chiar numai cu mintea).

Vă salut și n-am cuvinte!

D-le Rotaru,

M-ați uitat ...

Nici eu însă!

Aș dori de la Dvs. un eseu despre PARADOXISM, minim 50 pagini, format A8 (jumătate de coală), pe care să-l public aici. Aveți drept de antiautor.

Volumele: „Legi de compoziție internă ...”, „Antichambres / antipoesies” ..., „Le sens du non-sens”, „Nonpoems” ca și proapătul eseu al criticului oltean C. M. Popa (prieten cu al D-voastră fost student Marian Barbu, și colegi de catedră la <<Frații Buzești>>) le aveți. Ori le găsiți la B. A., ori B. C. U., ori B. S.

Pe 13-14 iunie voi participa la un festival de poezie în Franța, trecînd după aceea prin țară. Putem să ne întîlnim?

Răspundeți urgent.

Cu prietenie,

Florentin Smarandache

Phoenix, 15

aprilie 1992

Stimate D-le RotAru Stimat
D-le RotAru Stimat D-le
RotAru D-l erot Aru
Nene Ioane,

Vreau să vin în Piața Aviatorilor să vă epatez, sînt cinic.
Am fugit în America să mă ratez
cu succes!

! Hasta la vista!

RotAru cu A mare de tipar scris de mîna ca să-nțepe
Dragă D-le RotAru paradoxist,
M-am gîndit paradoxist de multe ori paradoxist la
corespondența noastră paradixist. Cîte scrisori paradoxist v-am
trimis? Paradoxist!

De aceea, paradoxist, îndrăznesc să paradoxist cu Dvs. Odată
numit în funcția paradoxist de șef paradoxist al Bucureștilor nu-mi
acordați paradoxist nici un eseu paradoxist?

¿Por que señore paradoxist?

Cu acest paradoxism modern

¿Numele ăsta lung SmaraNdache
cît LimbaRomană

de cîte ori nu l-ați citat în namintita (n)a(s)mintita d-voastră
D-voastră d-Voastră D-Voastră istorioară literară (istoriucă, adică
poveste)?

De cînd ați publicat articole în „Realitatea Românească” despre
nefericirea subsemnatului natului c-o duc nebine în America, sînt
văzut rău de emigrația românească (în special ti-puleții de la
cAcademia Româno-Americană și -ropa neLiberă ___ care m-au pus
la INDEX ... Ce onoare!)

Andresîndu-mă lui Io(a)n RotAru, celebrul isteric literar, n-am
făcut nici o brînză! (Nu mai am lapte.)

Am scris la mulți îngâmfați de-alde Mănolescu(lă) și Simeon
neBărnățiu Astrogen – dar nu m-au băgat în seamă. Aici sînt și ei la
fel de necunoscuți ca și mine, ba mai tare. Mă bucur. Ale mele cărți
sînt pe rafturile multor biblioteci occidentale.

Nici ale lor!!

Cum explicați asta, D-le RotAru? Că-n limba română cel mai masculin organ bărbătesc e de genul feminin? Și cum se scrie corect Graur sau Graure? (Părerea mea e că se scrie corect Cocostîrc!) Că știu că le-aveți pe-astea cu neo-gramaticuța și lexiconuța.

MIȘCAREA PARADOXISTĂ TINDE SĂ IA PROPORȚII (ca și mine, eu mă-ngraș) →

deși nu prea se balegă de seamă.

Încheiat:

Cu prietenie,

Florentin Smarandache, promotorul, inventatorul
mișcării paradoxiste de sorginte țărănească olteano-
vîlceană

Păsărea Phoenix, May 22, 1992

P.S. Aveți o poză la îndemîna și îndepeciorul d-voastră ...

31 de Mayo, 1992

Domnule Rotaru!

Bine că v-ați trezit la realitatea paradoxistă! Motiv pentru care v-am recomandat la International Biographical Centre (Cambridge, U. K.) drept MARE critic literar paradoxist. Fără glumă! Veți primi formulare de completat cu bio/biblio-graphia d-voastră. Vă doresc success!

Scriitorul francez Jean-Michel Lévenard va compune de asemenea o carte-eseu privind ecourile paradoxismului în Franța. La întrecere cu românul roman rotăresc.

Amploarea internațională a mișcării (iată „rețeaua” de paradoxisti de pe glob – coperta IV din « LE PARADOXISME: un nouveau mouvement littéraire», proaspăt anti-volum, abia ieșit de pe țeva tunului ... unde Nenea Rotaru este la loc de frunte după Popa, dar sînt absolutamente sigur că va avansa și devansa)

...

Și încă un amănunt: prin interviul la Radio France Internationale (Paris), în care nu voi uita să menționez nici un rotar de paradoxuri ...

Am vrut să demonstrez că totul poate fi inclus în literatură, fiindcă ceea ce nu-ți place dumitale place altuia (dacă ne luăm după sentimente), ceea ce depreciezi d-ta apreciază smarandache (dacă ne luăm după tehnică) ... Chiar și nonpoemele sînt poeme. SÎC! Sîc-sîc!!

Vreți să mă vedeți la față? Omul florentin dezamăgește: timid, naiv, prostănac, și cîteodată pînă la idiot! Omul paradoxist: enervant, sîcîitor, intrigant.

Putem încheia o afacere cu mașini, dacă tot n-ați văzut Bălceștiul Celebrul: plătesc eu benzina în valută forte și mă duceți în satul meu, unde puteți rămîne peste noapte literară, bea vin de buturugă, și descoperi locurile unde Șeful de Școală Paradoxistă și-a ascuns manuscrisele (în podul casei într-o cutie de fier fostă de lapte praf, și-n vie îngropate tot într-o cutie de fier fostă de lapte praf!)

Ca să nu i le afle „tovarășii” ...

Observați, așadar, că muvmîntul paradoxist s-a extins și-n muvman iar, odată cu eseul-carte al d-voastră, va deveni și mișcare în toată regula paradoxistă.

Academia paradoxistă, pe care-o propuneți, s-a înființat, iar Dvs. ați fost ales ca membru correspondent (Mă iau de membru.).

Ca să nu uit: volumul de teatru „MetaIstrie” este sub tipar. Analog cel de poeme „Legi de compoziție internă ...”. P(r)osedați manuscrisele (primul expediat din America, îngropatul în vie), celălalt din țară. Aștept de la Dvs. prefete de 1-10 pagini, pe cât posibil legate de mișcarea paradoxistă – și câte-o prezentare a autorului pe coperta ultimă. Veți primi 10-15 exemplare copyright. Vă rog mult. Pînă-n august. Dar să rețineți.

Ca paradoxist, nu-s de accord cu literatura comparată luată drept punct de referință axiologică.

Mă copleșiți cu erudiția d-voastră cultural-filologică, literatura veche și străveche. Am citit atent „...cum să ne vindecăm”-ul „de politichie” articol Rotarian: vroiam să văd ce culoare politică aveți, ce sentimente și resentimente, cu cine chibițați. Ei, bine, sînteți perfect apolitic, spre deosebire de mine care m-aprind ușor, răbufnesc, și-mi atrag o sumedenie de dușmani ... Etc.

Nu știu dacă oasele mele vor fi „iremediabil” ale Americii, fiindcă din păcate ăștia incinerează – mai ales pe oamenii săraci incapabili să-și plătească un locșor de veci. Și parcă mi-e frică să fiu ARS ... ARS POETICA.

Răspund în grabă, deoarece am și eu de prezentat (și legat!) un merci-u la „întronarea” lirico-bacchus / dionysos-iacă de la Bergerac, vorbind despre poezie + vin + exil, apoi fundamentalizarea paradoxismului ...

Pe-ri-rim, pi-ri-ri-ra-che ...

Privind com-punerea(vă) „non-paradoxistă” ... Rețineți: nimic nu poate fi neparadoxist. Sfera mișcării include totul. Sublinierea anterioară este o AXIOMĂ.

Dar, mai întîi și-ntîi, să vă felicitez pentru pattendul de inventator. Ceva peste Fărîmiță Lambru! Câți bani ați luat? Bănuisem eu că vă tineți de găuri. Unele mai mari, altele mai largi. Care vă place ori cum vă place Brahms? Eu să explic sensul și sorgintea – chiar

dacă nu-mi dați dreptate, va trebui să-mi dați dreptate. Datorită ambiguității, multi-interpretărilor, și poli-simbolismului. Vreau să zic, încadrându-mă perfect în paradoxism, că indiferent dacă e bine ca D-ta, e bine și ca mine - chiar de răspunsurile sînt la 180° opuse.

„Șobolanii pot fi indivizii atrași de Occident, ca mine, pe care d-ta îi împrști cu cerneală viole(n)tă. Sau repatriații încercînd să profite – simt c-aveți o ură împotriva noastră, n'est - ce - pas? Cît despre Ministerul Învățămîntului „și Științei” ... nici nu mai știu ce borș e ăla! Și cum se leagă cu `forbalul`. Nu-s nici ghicitor nici ghicitoare. Desigur, fiecare gaură cu șobolanii ei! Cărămida poate fi considerată drept cărămidă, iar rigla riglă. Întrebați-l pe Borges. C-a murit.

După Revoluție, șarlatanii nu s-au mai sfiit să-și arate arama pe față, ba chiar și arginții. O goană nebună nebună nebună după îmbogățire și șmecherire (aici intră neexilații). Sorry!

Referirea la Stendhal nu mă atinge mortal. Dacă în cazul „Sensului nonsensului” și „Anti-camerelor / Antipoeziilor ...” (în franceză ambele, le-ați citit?) versurile erau îmbibate de paradoxism, se schimbă roataru în „Nonpoeme”, unde găsești atît umor, cît și tristețe („ziua emigrantului”), melancolie („Autoportret liric”), meditație („Păianjenul gîndirii”), robotizare umană („Dictatura cifrelor”), incomprehensibilitatea contemporană (și din partea unui extraordinar de plastic și don't critic ca Dvs.). Aceeași saturare paradoxistă mi-o reproșase poetul Ion Pachie Tatomirescu (oltean din ... Timișoara!) la variantele franceze.

Mă acuzați că fac prea mult caz de PARADOXISM!? I don't know. E prea recentă chestia. Dar a-nceput să se-ntindă, serioja.

Cînd pun piciorul în Bucale, o să cumpăr niște tămîie să mă tămîiați tămîios pînă la toamnă.

Închei / așadar / la pantaloni!

Pa(n)talamaua.

SCRISOARE PARADOXISTĂ

Ce plic nemțesc primit din România! Hai să-l reproduc, ca să mă dau grande ... Reindl's Partenkirchner Hof [nu înțeleg, că este timbrul de 2 lei lipit] OURMET RESTAURANT. De la unul din marii româniști.

Să vadă lumea că știu patru limbi și jumătate (spaniola abia am început-o să n-o învăț, mi amigo, adică mexicana de pe aici).

Rotărașul Nostru,

De două zile și trei minute mă port cu aiastă misivă la servicii, la acasă, la servicii, apoi la servicii. Și mă răsucesc în somn ce să nu vă răspund. Îmi scrii d-Ta de la capătul pământului, din țara mea îndepărtată.

Nu-s în apele mele (oltețene), sînt nemulțumit de mine, nu îmi găsesc locul (în literatura română – poate-mi trimiți D-ta o fotocopie a miimii de pagină rezervată „întemeetorului Movementului Paradoxist americano-vîlcean” în Marea Istorie, ediția a II-a, înainte de a veni eu, fiindcă atunci nu se va ști care dintre noi (nu) va muri). Ce am? Parcă altcineva ocupă {locul / scaunul} meu, iar subsemnatul rămîn în picioare, la coadă la poezie. Îl rog frumos să se scoale, să-mi acorde spațiu Banach deschis.

Întocmai, Bălceștii cei minunați, în care mă voi retrage ca un elefant care să-și lase fildeșii după moarte, se află la confluența Oltețului cu Cerna, pe drumul de pulbere asfaltat Rm. Vîlcea - Hurezu.

Dacă m-așteptați pînă ies eu la pensie, și nu muriți (vă implor!) ne vom întîlni definitiv în patria noastră peste numai 20-25 de ani. Pînă atunci, puteți discuta amical cu părinții mei, țărani gospodari (agricultori, crescători de animale), locuiesc în centrul comunei, le spuneți că scrieți o carte despre scriitorul necunoscut florentin Florentin, iar ei se vor speria tare, crezînd că sînteți de la poliție, securitate sau măcar KGB – așa cum s-a mai întîmplat cu o serie de indivizi care se înfățișau la poarta lor cînd eu mă „lăfăiam” în lagăr la turci ori săpam șanțuri prin America. Ba, mai sînt tipi de

care nici n-auzisem, ce tot se interesează de soarta mea. (Din ce motive?) Și acum!

Acea casă din Bălcești o voi face CASĂ PARADOXISTĂ imemorială. N-o s-o v-o arăt și Dvs.

Dacă vreodată nu fugiți în America, vă găzduiesc la mine. Veți constata că stau mult mai prost (și sînt de fapt) (ca Dvs.) ... o masă de scris (la care rar m-așez să pun ceva pe hîrtie fiindcă scriu în pat), altă măsuță joasă (habar n-am de ce-o mai țin – să întind picioarele pe ea cînd mă uit la televizor!), un pat, cîteva scaune, o canapea primită de pomană de la Vijay (un indian din India), o bicicletă spartă (găsită de Petrică la gunoi, și dată mie), un corp mic de bibliotecă, trei veioze, un televizor color cumpărat de la vechituri, un dulap rupt (idem), cutii de carton cu cărți, cuierașe cu haine _____ NIMIC MAI MULT. Auster! Și poporul zice că-s american îmbuibat!

Nici mașină nu mai am, dăruită nevestii în Tucson. Nici copii nu mai am, dăruți nevestii în Tucson. Niente!

Voi elibera, desigur, spațiu de dormit pe jos în living room pentru d-ta, ba chiar și-n bucătărie sau baie. Apă caldă curge tot timpul. Revista mea se numește THE PARADOXIST LITERARY MOVEMENT. Vă fac redactor.

Să vă anunț că ieri noapte, la ora trei, v-am numit membru plin al ASOCIAȚIEI LITERARE PARADOXISTE. Șef al Filialei București din Piața Aviatorilor. (Urmează să înființăm și-un partid multi-statal.) Vă felicit sincer, vă urez noi succese paradoxiste în inactivitatea de zi cu zi, spre a da țării cît mai mult cărbune. Literar.

De asemenea, v-am citat în varianta franceză a nonpoemelor (adăugită): „LE PARADOXISME: un nouveau mouvement littéraire” (cu care-i voi da gata pe bergerac-iști în 13-14 iunie '92), alături de C. M. Popa, ca teoretician înveterat ori înveterinat. [Prin scrisoarea-critică din 30 aprilie a.c., multiplicată în patru exemplare: unul la Bibl. Univ. Arizona, altul la Bibl. Acad. Buc. (e pe drum) ... celelalte nu vi le mai s(u)pun.] Bravo!

Doamne, da' ce-avansați domne, fenomenal!!

Constat cu plăcere că ați gustat din momeala paradoxistă, și-ați devenit paradoxist de mare clasă și joasă precizie. Nu l-ați înțeles. Tocmai divergența criticii m-a condus aici. Când unii înjură ce laudă alții, și viceversa?! Viceversa ... Încântat să află că-l disprețuiți, că nu-l acceptați. Înseamnă că și-a făcut efectul de otravă lyrică.

Eu nu pot să scriu imnuri, sonate, ode, bălade, eglogi, mologi, poezii cu rimă și ritm, NU AM TALENT. Asta e! Mîzgălesc, în sensul propriu al cuvîntului, și eu hîrtia cum pot. (Ha ...!) Nu-s în stare să am stare pentru a crea o epopee de slăvire lui Ion Rotarul. Nu respect regulile fiindcă nu le cunosc. (Nici nu vreau!) N-am o cultură filologică

in-formată și de-formată prin școală. Sînt un autodidact raHat.

mai analphabet decît mă crezi d-ta

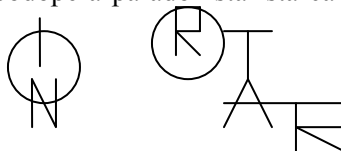
decît d-tA

d-tu...

Cum v-ați permis să jicniți. Cum v-ați permis să jicniți o asemenea personalitate internațională ca a mea? (Da Da Da ... în toamnă voi prezenta o speech în Canada despre paradoxism, invitat de poeta și editoarea Michelle de La Plante; în iunie am ales Franța – tare curios cum vor percepe francezii paradoxismul, tot ca I. R.? Doamne ferește! Mai aveam obțiunea de-a merge-n Brazilia, dar o amîn pînă la anul. O să vă transmit temperatura paradoxistă de-acolo, de la fața locului

din dos.) Cum v-ați permis??

Iată-n continuare o capodoperă paradoxistă istă care va rămîne

(depinde unde)

Bau bau!

Ar trebui să mă criticați: cum de mă răsfăț să merg pe banii altora la festival paradoxiste? Ia să-i muștrați pe organizatori de păr!

Definiția paradoxismului literar, să vă intre bine în capt și s-o menționați în Istoria literaturi [universale], Vol. IV, Ediția a treisprezecea:

o extindere a noțiunii de literatură în spațiul cu n dimensiuni, încorporând în sfera ei atât nonliterarul cât și anti-literarul, adică totul; nu neagă orice, ci acceptă orice (desene, ciorne, semne, non-semne, pagini goale, colaje, smarandachisme și rotarisme ion);

[Hai că v-am sucit la 180⁰. Gîtul. Și Mîntea.]

de la textul scris la cel nescris, cuprinzînd lucruri tridimensionale [pentru a mă coborî la nivelul d-voastră de nepricepere], chiar fenomene:

de pildă: o floare însăși este un poem (am putea să-i zicem „vizual”);

parfumul ei este un poem (să-i zicem „olfactiv”);

Ion Rotaru este un poem („critic” pentru că nu vrea să audă de paradoxim);

Nicolae Apolzan este un măgar (politic, deci „poem-măgar”); ș.a.m.d.

De ce să nu luăm poemele în starea lor naturală? Așternute pe hîrtie, se artificializează, bi-dimensionează, își pierd din generalitate, devin umbra lucrului fost, devin umbra lor înșile;

de vagin: o femeie la pat e mai poematică / poematică decît iluzia optică creată de lectură.

¿what do you think?
COMPRENDE??

Aștept un eseu de la Dvs. de 50-100 pagini, deștept, metaforic, referențial, plastic, plastilină, în rom. / fr. / ori engl. despre PARADOXISM (aveți toate volumele-mi publicate, iar altele se găsesc la Bibl. Acad. sub pseudonimul Ovidiu Florentin). Dactilografați pe format A5 (jumătăți de coală). Textul va fi offset-at. Deci, pagina să fie curată.

Dacă paradoxismul nu vă place, scrieți despre alte lucrări FS (în aceleași condițiuni atmosferice și tipografice).

Răspundeți Urgent Răspundeți Urgent Răspundeți Urgent
Răspundeți Urgent Răspundeți Urgent

!Adios!

D-le Rotar,

Nu mai am răbdare să răspund. Mă mo(n)dernizez ... ca un fier care se umple de rugină. Nu mai văd sensul corespondenței (biunivoce). Am uitat și matematica de când m-au făcut ăștia inginer la computere (ori compiutere?). M-am căznit să-mi traduc ineptiile nelirice – nopți nedormite fără rost. Fiindcă doar (.... am uitat ideea) ....

Nevasta s-a mutat cu copiii în Tucson (la 120 mile). Ne vedem la două săptămâni – din joi în Paști – la anul și la mulți ani.

[Dă-mi, domne, adresa revistei „Literatorul”, te mai rog de zece ori?]

Din nou găști literare la publicații românești. Într-adevăr, bine c-am plecat. M-aș fi enervat rău. Decît să mă ratez în România, mai degrabă mă ratez aici!!

Licurici! Una e să fii ....

M-am prostit rău, alerg după reclame ...

A propos, *ce mace ifa* Leana Blandiana? Dar Fănuș Corcoduș? Am scăpat de ei! Nimeni nu s-o mă oblige să le mai citesc cărțile.

Epistola d-voastră mi-a plăcut tare mult, tare ca piatra, tare ca oțelul, în special ultima frază – fiindcă n-am înțeles-o. (Scriu și eu

la lumina ordinatului (sau ordinatoarei) precum D-ta / D-voastră la lumînare mai poetic și semănătorist).

Remarc nume de-ăștia de care n-am auzit ca Chaucer, ca Marlowe, ca Ce...

Cînd terminați volumul-eseu (50-150 pagini) despre genialul scriitor Sm... Fl..., ne S.F., expediați-l neîntîrziat să-l publicăm în Arizona, și ca drept de autor vi se vor cuveni 100 de mulțumiri (Faceți cu ele ce-ați vrea / Eu de lege nu m-oi lăsa). Tra-la-la.

Așadar și prin urmare româno-americanii fac comerț pe mare (și pe ei). Automatisme și automate.

Cînd nu aveți timp, gîndiți-vă și la mine
foaie verde mărăcine.

Știi ce idee-mi veni mie? Compune D-ta o scurtă recenzie și expediaz-o la Craiova lui Marian Barbu, fostu-vă student, actual red. șef la „Meridian”. M. B. mi-a publicat episoade din jurnalul American în vreo 4-5 numere. Cam ce ziculești?

Eu mă țin cu arier-avangardismele ăștea, nenică! Învăț despre poezie vizuală, concretă, alternativă. Caut și nu găsesc (de aceea caut!) Mary Ellen Solt, Emmett Williams, colaborez-corespondez cu R. Kostelanetz („Imaged Word of Worded Images” – copiez literă cu literă să nu greșesc!), B. Bowler, E. Gomringer și mama dracu’! << kon-krete >> / concrete poetry.

Între timp am devenit destul de nerecunoscut în America, mă citează (h)unii în Person^a/lități din Westul Sălbatic, mă înjură alții ... Ce vorbești, domnule! Nevoie mare.

V-aș trimite nonvolumul de nonpoeme, dar mi-e frică. Mă compleșinți cucul tura d-voastră, îmi actualizați necunoștințele filologice.

Aștept așadar eseu-manuscris (dactylo, gata de offset) despre MIȘCAREA LITERARĂ PARADOXISTĂ (vezi „Le sens du non-sens” / Biblioteca Academiei, „Legi de compoziție internă. Poeme cu ... probleme!”).

La muncă! Golani / Nu cu ochii după bani
ori proteste împotriva lui Iliescu.

Florentinel

D-le Rotaru,

Vă răspund într-o doară ... (n-am zis: într-o doagă!) ... Nu am timp de mine. Mi-am băgat nasul în multe ...

Ați înțeles, dar, c-am primit romanul d-voastră. Scrieți foarte plastic, cu vocabular bogat, atrăgător, iar ca semne de punctuație folosiți ... virgula (unora?) ...

Ca să nu arunc niște rebuturi literare (încercări de traduceri din americană ... și chiar de scrisori), vi le trimit. Sau, mai exact spus: le arunc în plicul d-voastră – tot am plătit 50 ¢ timbrul!

Citiseam Gide (journal, „Les Faux Monnayeurs”: romanul în roman, etc.).

Mare scriitor nu voi ajunge niciodată, ci mare antiscriitor. Încep să devin realist. Două poezii îmi vor apare într-o antologie americană, le-am scris direct în engleză, dar cu dicționarul – pe când eram în lagăr; le-am gândit (și simțit mai ales) în română.

Literații-s pe-aci cu ochii numai după gologani. Parcă-mi se scurge și mie saliva ... Aștept să scot nonvolumul-bombă NONPOEMS! ... Mai ariergardist decît toate ariergardismele! (O să vi-l trimit să mi-l anti-recenzați.) Și-apoi termin cu experimentele. [Sau depinde de... experimente.]

Se oferă premii incitante ... mii și zeci de mii de dolărași ... Dar, la destule concursuri, se pretinde să fii American born ... Iată-l pe Panait Istrati Nebăftosul.

Scrisoarea asta o s-o continui în scrisoarea viitoare ...
Sînt enorm de ocupat ... m-a prins și-o hemoragie nazală din cauza surmenajului.
Vederea slăbită. Mîntea ...

De la începutul anului 1988 am purtat o corespondență “înverșunată” - aș îndrăzni să afirm, experimentală, avangardistă cu prof. univ. dr. Ion Rotaru (n. 11 septembrie 1924, Valea lui Ion, Bacău - d. 18 decembrie 2006, București), Șeful Catedrei de Limbă și Literatură Română de la Facultatea de Litere, Universitatea din București.

**Ne scriam... ANTISCRISORI...
în răspăr, în contra-sens, jucându-ne uneori în epistole, cu critici și autocritici, exagerări și amenințări de formă, cu aluzii, ironii, chiar și cu absurdități...
experimente lingvistice... anagramări, deturnări de sensuri...**

Florentin Smarandache

ISBN 978-973-7782-88-5